

avmentor

Reviews 2007

εισαγωγή

Στο «Reviews 2007» περιλαμβάνονται όλα τα κείμενα δοκιμών που έχουν δημοσιευτεί κατά το έτος 2007 στον δικτυακό τόπο avmentor.gr, έτσι ώστε να είναι δυνατή η εκτύπωση και η αρχειοθέτησή τους από τον αναγνώστη. Στις σελίδες που ακολουθούν, υπάρχουν κείμενα για 24 συσκευές. Οι δοκιμές στο avmentor.gr γίνονται κατόπιν επιλογής: Δηλαδή, από το σύνολο των διαθέσιμων μηχανημάτων προσπαθούμε πάντοτε να επιλέγουμε και να δοκιμάζουμε αυτές που κατά την γνώμη μας είναι για κάποιο λόγο σημαντικές: Είτε επειδή προσφέρουν εξαιρετική ποιότητα, είτε γιατί ενσωματώνουν κάποια ιδιαίτερης αξίας τεχνολογία, είτε -τέλος- επειδή αποτελούν σημαντικά δείγματα του είδους τους. Κατά την ανάγνωση των κειμένων, που τα παραθέτουμε κατά χρονολογική σειρά, θα πρέπει να λάβετε υπ' όψιν σας ότι αυτά αντανακλούν την άποψή μας για την κάθε συσκευή την περίοδο που δοκιμάστηκε και για τον λόγο αυτό συμπεριλαμβάνεται και η ημερομηνία της πρώτης δημοσίευσης του κειμένου (στο avmentor.gr). Τα τεχνικά χαρακτηριστικά, τα προβλήματα και η τιμή, επίσης, αφορούν την εποχή κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η δοκιμή και τα κείμενα δεν έχουν υποστεί αλλαγές για να αντανακλούν πιθανές διαφοροποιήσεις (αναβαθμίσεις σε δομικά μέρη, σε software ή αλλαγές τιμών). Τις δοκιμές πραγματοποίησε ο *Δημήτρης Σταματάκος*. Οι φωτογραφίες είναι του *Πάρι Νικολάου*.

(http://www.avmentor.gr/about/ids_bio.htm)

avmentor Reviews 2007

π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

04 Verity Audio Rienzi

23/01/2007

Αντιστεκόμενοι στον πειρασμό να μεγεθύνουν, απλώς, το Tamino για να παρουσιάσουν ένα μοντέλο μεταξύ αυτού και του Fidelio,

οι άνθρωποι της Verity έκαναν, κυριολεκτικώς, την υπέρβαση. Το αποτέλεσμα είναι ένα εξαιρετικά καλοφτιαγμένο ηχείο με σπουδαία ηχητική συμπεριφορά που δεν δανείζεται απλώς μερικά χαρακτηριστικά από τα μεγάλα μοντέλα της σειράς, το Fidelio και το Parsifal, αλλά τα ενσωματώνει με εξαιρετικά επιτυχημένο τρόπο!

09 Kora Explorer150 SB

06/02/2007

Ένας ακόμη λαμπτός ολοκληρωμένος; E... όχι ακριβώς. Ο Explorer 150 SB της Kora, χρησιμοποιεί - βεβαίως- λυχνίες στον

προενισχυτή και τα drivers αλλά είναι υβριδικός, αφού το στάδιο εξόδου είναι Mosfet. Σαφέστατα, πρόκειται για ένα στυλάτο μηχανήμα που έχει να πει αρκετά πράγματα στον συνειδητοποιημένο audiophile.

12 TL Audio Fatman iTube

13/02/2007

Χαλαρώστε και δείτε το ως εξής: Πέρασε πια αρκετός καιρός από τότε που αγοράσατε εκείνο το iPod και, όσο ν'άναι, το να μοστράρετε

στο δρόμο και το μετρό τα άστρα ακουστικά του είναι πλέον -ας πούμε- passe... Ποιοί τρόποι υπάρχουν για να κάνετε το επόμενο βήμα στον στυλίστικο πυρετό που δημιούργησε το πνευματικό παιδί του Steve Jobs; Η TL Audio έχει να σας προτείνει έναν: Αγοράστε τον σωστό ενισχυτή και αρχίστε να ακούτε μουσική και στο σπίτι... Δεν το είχατε σκεφτεί ποτέ, έτσι δεν είναι;

15 Sony STR-DA5200ES

27/02/2007

Έχουμε και λέμε: Δύο καλοί επεξεργαστές για τον ήχο και την εικόνα, upconversion και scaling μέσω DCDi Cinema, τρεις εισοδοί HDMI με

δυνατότητα 1080p, ένα νέο και ευέλικτο σύστημα αυτόματης ρύθμισης με δύο μικρόφωνα, το καλύτερο user interface της αγοράς και 7x120W. Ο λογαριασμός θα γράψει κάτι λιγότερο από 1300 ευρώ για όλα αυτά και ο ανταγωνισμός σε μια εξαιρετικά δύσκολη κατηγορία συσκευών δεν πρέπει να αισθάνεται καθόλου καλά...

19 AudioNET Art G2/EPS

27/03/2007

Η AudioNET είναι μια γερμανική εταιρία χαμηλών τόνων οι συσκευές της οποίας δεν παύουν να μας εκπλήσσουν ευχάριστα.

Έχοντας σαφή προσανατολισμό προς την απόλυτη κορυφή, χωρίς τις υπερβολές που χαρακτηρίζουν συχνά τις προσπάθειες του είδους, οι ενισχυτές και τα players των γερμανών έχουν πάντα κάτι το ιδιαίτερο να επιδείξουν και πάντοτε προς την κατεύθυνση του σωστού engineering. Η περίπτωση του ART G2 δεν μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση...

23 TL Audio Fatboy

10/04/2007

Εντάξει, εντάξει... κι εμείς το σκεφτήκαμε... Αυτό το ωοειδές σχήμα, η εξωτερική τοποθέτηση του τούιτερ σε δικό του θάλαμο, η απουσία

-στην πράξη- μπάφλας, όλα αυτά κάτι μας θυμίζουν αλλά σε τελική ανάλυση οι διάφορες λύσεις ενός ίδιου προβλήματος δεν μπορεί παρά να έχουν κάποιες ομοιότητες. Κι επιπροσθέτως, τα Fatboys δεν μοιάζουν και τόσο με τα ηχεία που νομίζετε... Έχουν πολλές, σημαντικές κι ενδιαφέρουσες διαφορές!

26 Bel Canto Dac3/S300

17/04/2007

Με ενδιαφέρουσες ιδέες να κρύβονται στο εσωτερικό τους και λογικές τιμές, οι δύο αυτές συσκευές της Bel Canto αποτελούν, σε πρώτη σκέψη,

ένα παράξενο ζευγάρι. Μπορεί ένας μετατροπέας d/a και ένας τελικός ενισχυτής να συνθέσουν το κέντρο ενός audiophile συστήματος; Η απάντηση είναι «Ασφαλώς»!

29 Clearaudio Ambient/Unify/CMB

24/04/2007

Έχοντας σαν βάση αυτό το χαρακτηριστικό πλατό της Clearaudio δοκιμάζουμε μια από τις πιο ενδιαφέρουσες ιδέες των τελευταίων ετών: Το

νέο κεραμικό/μαγνητικό έδρανο του Γερμανού κατασκευαστή, που έχει ήδη συζητηθεί πολύ, όπως αποδεικνύεται όχι αδικώς!

32 YBA YC201/YA201

01/05/2007

Μέσα από την σειρά «Υ» ο Yves Bernard Andre φιλοδοξεί να προσφέρει στους απαιτητικούς audiophiles συσκευές κορυφαίας

αισθητικής και λειτουργικότητας, με λογικό κόστος, οι οποίες ταυτόχρονα διαθέτουν τον γνωστό ήχο YBA. Κρίνοντας από το cd player και τον ολοκληρωμένο ενισχυτή που δοκιμάζουμε στις σελίδες αυτές, η συνταγή υπήρξε επιτυχής και η εκτέλεση της, άψογη.

34 Cambridge Audio Azur 840C

05/06/2007

Το 840C δεν είναι απλώς το κορυφαίο cd player της Cambridge Audio. Υπογραμμίζει εντυπωσιακά την επιστροφή του ιστορικού

Βρετανού κατασκευαστή στον χώρο του ψηφιακού audio υψηλών απαιτήσεων, θέτει ένα επίπεδο αναφοράς στην μεσαία/υψηλή κατηγορία τιμής και υπενθυμίζει, θορυβωδώς θα έλεγε κανείς, ότι η ποιότητα δεν συμβαδίζει κατ' ανάγκην με δυσθεώρητες τιμές.

37 Panasonic SA-XR700

19/06/2007

Δοκιμάζουμε τον ολοκληρωμένο ενισχυτή της σειράς Blu-ray Theater System με την οποία η Panasonic φιλοδοξεί να

εισάγει τον χρήστη στον κόσμο της εικόνας υψηλής ευκρίνειας και του ήχου υψηλής ανάλυσης και βρισκόμαστε απέναντι από ένα ενδιαφέρον και καλά δουλεμένο concept...

40 Haliaetus HA325 Firebird

26/06/2007

Δοκιμάζουμε ένα από πλέον ιδιόρρυθμα σε εμφάνιση ηχεία της αγοράς και ανακαλύπτουμε ότι, τελικώς, υπάρχει πάντοτε χώρος για

εξέλιξη και βελτιώσεις ακόμη και στα σημεία μιας σχεδίασης που τα θεωρούμε δεδομένα εδώ και χρόνια...

43 Cowon D2

03/07/2007

Δοκιμάζουμε ένα από τα κορυφαία προσωπικά media players της αγοράς και, σε συνδυασμό με τα –επίσης– κορυφαία ακουστικά ER-4P της Etymotic Research, ανακαλύπτουμε ότι δεν είναι απαραίτητο να εγκαταλείψει κανείς τις audiophile συνήθειές του ούτε και στις διακοπές!

46 Tivoli Audio Music System

10/07/2007

Έχοντας ξεκινήσει με «γκολ από τα αποδυτήρια» καθώς το Model One την έκανε γνωστή σε κάθε, υποψιασμένο και μη, λάτρη των έξυπνων και όμορφων συσκευών, η Tivoli Audio διεκδικεί με αξιώσεις μια περίοπτη θέση σε άλλη μια κατηγορία: Αυτή των ακριβών γκάτζετς. Χρειάζεστε ένα ραδιο-cd με τιμή λίγο κάτω από χιλιάριο; Τώρα, μάλλον όχι. Όταν όμως δείτε από κοντά ένα Music System μπορεί η άποψή σας να αλλάξει και να αναρωτιέστε πώς ζούσατε χωρίς αυτό...

49 Electrocompaniet EC 4.8

24/07/2007

Δοκιμάζουμε τον νέο κορυφαίο δικαναλικό προενισχυτή της σειράς Classic, μια καθαρόαιμη dual μόνο, balanced σχεδίαση που αποδεικνύει με τον καλύτερο τρόπο ότι η Electro είναι πάντα εδώ...

52 Philips MCD908

11/09/2007

Είναι μερικές φορές που η απλή κάλυψη μιας ανάγκης δεν αρκεί. Πάρτε για παράδειγμα το σύστημα της Philips που παρουσιάζουμε εδώ. Κάνει, σε γενικές γραμμές ό,τι θα έκανε και ένα μικρό πακέτο από ξεχωριστές, χαμηλού κόστους, συσκευές ή ένα τυπικό σύστημα οικιακού κινηματογράφου 2.1, αλλά έχει και κάτι που λείπει από τις εύκολες λύσεις: Χαρακτήρα. Αν ψάχνετε το κάτι παραπάνω, αυτό που θα κάνει αίσθηση στον χώρο σας, παραμένοντας ταυτόχρονα μίνιμαλ, συνεχίστε το διάβασμα. Βρίσκατε σε καλό δρόμο...

55 Aaron No.22 Cineast

18/09/2007

Μια όχι και τόσο γνωστή στην ελληνική αγορά εταιρία, με ενδιαφέρον ιστορικό, προσφέρει έναν προενισχυτή που είναι πιθανόν να σας αφορά: Πρόκειται για μια σχεδίαση, κατάλληλη να υποστηρίξει ένα πολυκαναλικό audiophile σύστημα χωρίς την ανησυχία που προκαλούν οι κάθε λογής bypass βρόχοι που συναντά κανείς σε διάφορα “κινηματογραφικά” μηχανήματα, παραμένοντας ταυτόχρονα σε ένα λογικό επίπεδο κόστους.

58 Beyerdynamic Headzone Pro

25/09/2007

Ο χώρος και η ακουστική του υπήρξε ανέκαθεν ένα από τα σοβαρά εμπόδια στην αναπαραγωγή ηχητικών σημάτων. Χώροι με καλή, ελεγχόμενη, ακουστική φυσικά υπάρχουν αλλά η ιδέα που θα μας απασχολήσει στις επόμενες σελίδες κάνει ένα βήμα περισσότερο: Δεν θα ήταν καλύτερα να μπορεί κανείς να μεταφέρει μαζί του ένα εικονικό control room του οποίου τα χαρακτηριστικά μπορεί να ρυθμίσει ο ίδιος; Γίνεται κάτι τέτοιο; Οι Beyerdynamic και η Sonic Emotion πιστεύουν πώς γίνεται και μάλιστα σε περιβάλλον 5.1. Απόδειξη γιαυτό είναι το Headzone Pro.

61 Focal SM8/SM8S

02/10/2007

Βασισμένο στην πολύτιμη εμπειρία της Focal από κορυφαία audiophile συστήματα ηχείων, όπως τα Grande Utopia που έχουν γράψει την δική τους ιστορία τα τελευταία χρόνια, το SM8 απευθύνεται στον χώρο των απαιτητικών ηχείων monitor, όχι μόνο με “σκέτες” δηλώσεις αλλά και στην πράξη: Δύο εξαιρετικής ποιότητας μεγάφωνα, άφθονο και σοφά στημένο DSP και άλλα καλούδια υπόσχονται ένα τελικό αποτέλεσμα όχι μόνο αντάξιο του γνωστού Γάλλου κατασκευαστή, αλλά και κάθε σοβαρής εφαρμογής που μπορείτε να σκεφτείτε.

65 Magnum Dynalab MD 109 Triode

09/10/2007

Πόσο μακριά μπορεί να φτάσει κανείς αναζητώντας την κορυφαία ποιότητα στην ραδιοφωνική λήψη; Δοκιμάζουμε τον MD 109 Triode, τον κορυφαίο δέκτη FM της Magnum Dynalab και χωρίς αμφιβολία μια από τις κορυφαίες συσκευές του είδους στον κόσμο και ανακαλύπτουμε ότι τελικώς, μπορεί να φτάσει πολύ μακριά...

68 Advance Acoustic MCD-203 II

16/10/2007

Δοκιμάζουμε την δεύτερη έκδοση ενός από τα πλέον πολυσυζητημένα players και προσπαθούμε να ανακαλύψουμε το αν η φήμη που συνοδεύει το δυνατότερο, ίσως, χαρτί της Advance Acoustic είναι αληθινή. Πρόκειται πράγματι για μια τόσο καλή αγορά;

71 Xavian XN 270

20/11/2007

Δοκιμάζουμε το κορυφαίο ηχείο βάσης της, νέας στην Ελληνική αγορά, Στέικης Xavian και βρισκόμαστε απέναντι σε ένα πολλά υποσχόμενο κόμπακτ μόνιτορ για συνειδητοποιημένους ακροατές με απαιτήσεις.

74 Thesis Audio Amalthea

04/12/2007

Το μεγαλύτερο πλάτο της, νέας στην ελληνική αγορά, ιταλικής Thesis Audio είναι μια ενδιαφέρουσα κατασκευή χωρίς ανάρτηση που φιλοδοξεί να καταλάβει μια καλή θέση στην δύσκολη αγορά των κορυφαίων αναλογικών συστημάτων...

77 Linn Majik CD player/Kontrol/2100

18/12/2007

Το Majik της Linn φαίνεται να σχεδιάστηκε εξ αρχής ως ένα concept, τρεις συσκευές που ταιριάζουν μεταξύ τους και είναι ικανές να προσφέρουν ποιοτική αναπαραγωγή. Ωστόσο, η γνωστή εταιρία δεν φαίνεται να παρέμεινε στην αισθητική και τις γενικόλογες διατυπώσεις, εξοπλίζοντας τα μηχανήματα της σειράς με μια σειρά από ενδιαφέρουσες δυνατότητες και εφαρμόζοντας εξίσου ενδιαφέρουσες σχεδιαστικές επιλογές...

ΗΧΕΙΟ

Verity Audio Rienzi

23/01/2007

Αντιστεκόμενοι στον πειρασμό να μεγαθύνουν, απλώς, το Tamino για να παρουσιάσουν ένα μοντέλο μεταξύ αυτού και του Fidelio, οι άνθρωποι της Verity έκαναν, κυριολεκτικώς, την υπέρβαση. Το αποτέλεσμα είναι ένα εξαιρετικά καλοφτιαγμένο ηχείο με σπουδαία ηχητική συμπεριφορά που δεν δανείζεται απλώς μερικά χαρακτηριστικά από τα μεγάλα μοντέλα της σειράς, το Fidelio και το Parsifal, αλλά τα ενσωματώνει με εξαιρετικά επιτυχημένο τρόπο!

Τί θέλει να πει ο ποιητής; Η ομώνυμη όπερα του Βάγκνερ αναφέρεται στον Cola di Rienzi, έναν λαϊκό ηγέτη της μεσαιωνικής Ιταλίας ο οποίος το 1347 ηγήθηκε μιας επανάστασης που κατέληξε στον διωγμό των ευγενών και της κάστας τους από τα πολιτικά πράγματα... Να έχουμε, εδώ,

Τα δύο τμήματα του ηχείου χωρίζονται από μια πλάκα η οποία φέρει σημεία επαφής από αποσβεστικό υλικό στις δύο επιφάνειές της.

έναν συμβολισμό που προεκτείνεται στον χώρο των ηχείων (με το νέο προϊόν των Καναδών στην θέση του επαναστάτη) ή απλώς να έφθασε η ώρα του συγκεκριμένου ονόματος να χρησιμοποιηθεί (αφού ούτως ή άλλως η Verity δίνει στα μοντέλα της ονόματα ηρώων της όπερας); Δύσκολο να το αποδείξει κανείς. Αυτό που ισχύει πάντως είναι ότι, πράγματι, το Rienzi έχει να πει μερικά πράγματα στους εκπροσώπους της τάξης των ευγενών ηχείων και το κάνει με αρκετά πειστικό τρόπο...

Όταν συνάντησα τον Julien Pelchat της Verity Audio στο Athens High End Show πριν από μερικούς μήνες, βρέθηκα απέναντι από έναν ευτυχημένο άνθρωπο και μην το θεωρήσετε αυτό υπερβολή. Χαμογελούσε μέχρι τα αυτιά όταν μιλούσε για το Rienzi και η αλήθεια είναι ότι μιλούσε πολύ γι' αυτό! Ήταν φανερό ότι το συγκεκριμένο ηχείο ήταν κάτι

παραπάνω από «ένα ακόμη μοντέλο» της εταιρίας και ότι οι προσδοκίες των Καναδών ήταν και συγκεκριμένες και υψηλές... Όπως μου το σκιαγράφησε, το Rienzi βρίσκεται μεταξύ του μικρότερου μοντέλου της σειράς, του Tamino, και του μεσαίου, του Fidelio και η ενδιάμεση αυτή θέση αποδεικνύεται από την ιστορία του όλου πρότζεκτ. Ο Pelchat μου περιέγραψε για ένα σχέδιο που ξεκίνησε ως μεγάλο Tamino (το οποίο είναι ένα δίδρομο ηχείο δαπέδου) αλλά κατέληξε σε ένα μικρό Parsifal –όπως ονομάζεται το κορυφαίο μοντέλο της σειράς- με τιμή χαμηλότερη του Fidelio, όταν τα πρωτότυπα που βασίζονταν στο Tamino δεν ικανοποίησαν καθόλου τους ανθρώπους της εταιρίας. Επί της αρχής, η ιδέα φαίνεται εξαιρετική: Παρά το γεγονός ότι το Tamino φαίνεται να είναι ένα καλό ηχείο, τα μεγαλύτερα μοντέλα της εταιρίας φαίνονται σαφώς πιο «δουλεμένα» και με περισσότερες δυνατότητες, όχι μόνο ηχητικές. Πάρτε για παράδειγμα την αρχιτεκτονική που χρησιμοποιεί η Verity στο Parsifal και η οποία βασίζεται στον διαχωρισμό της καμπίνας που φιλοξενεί το γούφερ από την κεφαλή του ηχείου η οποία περιλαμβάνει το μιντ και το τούιτερ. Πέραν της αισθητικής, προσφέρει και μια ευελιξία στην τοποθέτηση την οποία κληρονόμησε το Rienzi και που, όπως θα δούμε, παίζει τον ρόλο της. Αλλά και η γενική του εμφάνιση και το ύφος του, προσεγγίζουν πολύ περισσότερο τα μεγάλα μοντέλα παρά το μικρό. Με απλά λόγια το ηχείο «δείχνει τα λεφτά του» και αυτό δεν είναι κάτι που θα πρέπει να το θεωρήσετε αμελητέο...

Στο Εσωτερικό...

Η Verity Audio είναι μία εταιρία που είναι γνωστή (και αγαπητή) για τις... κεφαλές της. Κι εννοώ τις καμπίνες που

Η Verity Audio προτείνει το τμήμα των χαμηλών συχνοτήτων να τοποθετείται έτσι ώστε τα γούφερ να ακτινοβολούν προς τα πίσω...

φιλοξενούν τις μονάδες των μεσαίων και των υψηλών συχνοτήτων οι οποίες είναι ξεχωριστές σε όλα τα ηχεία της (εκτός του Tamino, όπως ήδη αναφέρθηκε). Ανάμεσά στους φανατικούς χρήστες τους βρίσκεται και ο Rene Laflamme της Fidelio ο οποίος τις χρησιμοποιεί ως near field μόνιτορ στις on location ηχογραφήσεις για τις οποίες είναι γνωστή η εταιρία του. Είναι επομένως λογικό το ότι ο σχεδιασμός του Rienzi, όπως τον περιέγραψε ο ίδιος ο Pelchat ξεκίνησε από αυτό το κομμάτι. Ο στόχος ήταν να σχεδιαστεί μια καλή κεφαλή αλλά με κόστος χαμηλότερο αυτού των μεγαλύτερων μοντέλων. Η επιλογή εδώ ήταν ένα τούιτερ 3/4 της ίντσας, μαλακού θόλου της Scanspeak, ίδιο με αυτό που χρησιμοποιείται στο Fidelio και ένα μιντ/γούφερ της Seas 6.5 ιντσών, οι παράμετροι του οποίου έχουν βελτιστοποιηθεί με βάση τις συστάσεις της Verity Audio. Η καμπίνα που φιλοξενεί τις δύο μονάδες είναι κλειστού τύπου με την μπάφλα να βρίσκεται υπό (ελαφρά) κλίση και να είναι επενδεδυμένη με απορροστικό υλικό το οποίο καλύπτει και το σύνολο του τούιτερ (πλην του θόλου, φυσικά!). Για τις χαμηλές συχνότητες έχει ακολουθηθεί η αρχιτεκτονική του Fidelio: Μία ξεχωριστή καμπίνα φορτισμένη με οπή ανάκλασης και η γνωστή μονάδα των 7 ιντσών με μεγάλη διαδρομή και κώνο από επεξεργασμένο χαρτί και ανθρακονήματα της οποίας, επίσης, η μπάφλα είναι τοποθετημένη υπό κλίση. Η Verity δεν δίνει κάποιες ιδιαίτερες λεπτομέρειες για τα φίλτρα διαχωρισμού που χρησιμοποιούνται, γνωρίζω όμως ότι η εταιρία αρέσκεται σε απλά (δηλαδή πρώτης τάξης) χαμηλοδιαβατά φίλτρα για την τροφοδοσία των γούφερ και σε

... ωστόσο, υπάρχει η δυνατότητα περιστροφής του κάτω μέρους ώστε το γούφερ να έλθει μπροστά. Αυτό προσφέρει στο Rienzi μια δυνατότητα προσαρμογής στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του χώρου.

υπερπατά φίλτρα ανώτερης τάξης για την τροφοδοσία των τούιτερ (με αρκετά υψηλή συχνότητα αποκοπής). Όλα αυτά, οδηγούν σε μία σχεδίαση με μέτρια-προσ-χαμηλή ευαισθησία (87dB/w/m) και τυπική εμπεδωση 8Ω. Μέχρι το σημείο αυτό το Rienzi είναι σαφώς βασισμένο στο Fidelio, ωστόσο η Verity έχει κάνει και ένα βήμα ακόμη: Σε αντίθεση με το τελευταίο, το Rienzi υποστηρίζει και την αντιστροφή της καμπίνας του γούφερ, ώστε να είναι στο χέρι του χρήστη ο προσανατολισμός του. Η προσέγγιση αυτή προέρχεται από το Parsifal και επιτρέπει το στήσιμο του ηχείου με το γούφερ να ακτινοβολεί είτε προς την πίσω πλευρά, είτε προς τον ακροατή. Αυτή η δυνατότητα επιλογής είναι μία αρκετά σημαντική υπόθεση: Η θέση του γούφερ (και της οπής ανάκλασης) καθορίζει το πώς «βλέπει» το ηχείο τον χώρο ως φορτίο και επηρεάζει –πιθανόν σε σημαντικό βαθμό– την απόκριση χαμηλά. Η Verity αναφέρει ότι η θέση που προτείνεται επισήμως για το γούφερ είναι «πίσω» αλλά προτρέπει τον χρήστη να δοκιμάσει και τις δύο εκδοχές και να αποφασίσει επί τόπου, στον δικό του χώρο. Η δυνατότητα περιστροφής υποστηρίζεται από δύο ζεύγη εναλλακτικών ακροδεκτών πολύ καλής ποιότητας οι οποίοι καλύπτονται έξυπνα από τους λογότυπους της ηχείου. Η καμπίνα του Rienzi είναι άσπρη φινιρισμένη και μπορεί κανείς να επιλέξει μεταξύ της λάκας πιάνου (η οποία φαίνεται στις φωτογραφίες που συνοδεύουν το κείμενο αυτό) και της συκομουριάς. Το ηχείο πατά στο δάπεδο μέσω τεσσάρων μεγάλων κώνων στους οποίους μπορούν να τοποθετηθούν ρυθμιζόμενες ακίδες, ενώ μεταξύ της

Οι υποδοχές σύνδεσης είναι πολύ καλής ποιότητας και αυτές που δεν χρησιμοποιούνται καλύπτονται έξυπνα από τους λογότυπους του ηχείου. Την στήριξη έχουν αναλάβει τέσσερις ορειχάλκيني κώνοι που μπορούν να δεχτούν και ακίδες.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Verity Audio Rienzi

Τύπος: Τριών δρόμων, τριών μεγαφώνων
Αρχιτεκτονική: Καμπίνα χωρισμένη σε δύο τμήματα. Κεφαλή κλειστού τύπου για τις μεσαίες/υψηλές συχνότητες, Καμπίνα bass reflex για τις χαμηλές
Μονάδες: Τούιτερ Scanspeak 20mm, Μιντ Seas 6.5 ιντσών, γούφερ 7 ιντσών με κώνο από επεξεργασμένο χαρτί/ανθρακονήματα
Ευαισθησία: 87dB/w/m
Ονομαστική εμπεδωση: 8Ω
Διαστάσεις: ύψος 950mm (χωρίς τους κώνους), πλάτος 195mm (κορυφή κεφαλής), 215mm (καμπίνα χαμηλών συχνοτήτων), βάθος 320mm (στο κάτω μέρος της καμπίνας χαμηλών συχνοτήτων)
Τιμές: 9.000 ευρώ (φινίρισμα λάκας πιάνου), 8.000 ευρώ (φινίρισμα συκομουριάς)
Info: MF Audio, τηλ.: 210-724.4147, web: <http://www.mfaudio.gr>, <http://www.verityaudio.com/>

κεφαλής και της καμπίνας των χαμηλών συχνοτήτων τοποθετείται μια πλάκα πάχους μιας ίντσας με σημεία επαφής από απορροστικό υλικό, η οποία εξασφαλίζει μια σχετική απομόνωση μεταξύ των δύο τμημάτων του ηχείου τα οποία συνδέονται με δύο κοντά καλώδια για την μεταφορά του σήματος. Ενδιαφέρον έχει και η συσκευασία του ηχείου η οποία στην περίπτωση μας περιελάμβανε δύο flight cases εξαιρετικής ποιότητας, τα οποία ωστόσο προσφέρονται ως έξτρα. Συνήθως ένα ηχείο στο επίπεδο του Rienzi δεν πηγαίνει από το ένα μέρος στο άλλο, αν όμως υπάρχει έστω και μικρή πιθανότητα για συχνή μεταφορά του, σας τις συστήνω ανεπιφύλακτα. Όχι μόνο προστατεύουν τα ηχεία απόλυτα αλλά κάνουν την διαδικασία της συσκευασίας και της μεταφοράς τους πραγματικό παιχνίδι.

Εντυπώσεις...

Η Verity Audio προτείνει γενικώς για τα ηχεία της έναν αρκετά μεγάλο αριθμό ωρών στρωσίματος, οι οποίες ξεπερνούν τις 100, κάτι που σεβάστηκε πλήρως κατά την δοκιμή αυτή, αφού είχα το ηχείο στην διάθεσή μου για ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα. Το Rienzi οδηγήθηκε από τον γνωστό τελικό HCA 3500 της Parasound με τον Melos στην θέση του προενισχυτή και το, επίσης γνωστό, ψηφιακό σύστημα P70/D70 της Esoteric. Αρχικώς τοποθέτησα και άκουσα για αρκετές ώρες το ηχείο με το γούφερ να ακτινοβολεί προς τα πίσω (όπως δηλαδή προτείνει η εταιρία) και στην συνέχεια άλλαξα τον προσανατολισμό ώστε να έχω άποψη και για τις δύο θέσεις. Στην δική μου περίπτωση και τονίζω το «δική μου» επειδή σε άλλους χώρους μπορεί να συμβαίνει το αντίθετο, η πρώτη

Η μεταφορά του σήματος από το τμήμα των χαμηλών συχνοτήτων προς την κεφαλή γίνεται μέσω δύο μικρού μήκους καλωδίων.

τοποθέτηση οδήγησε σε σαφώς καλύτερα αποτελέσματα, με το χαμηλό να έχει μεγαλύτερη έκταση και έλεγχο και το ηχείο να επιβάλλεται στον χώρο με χαρακτηριστική άνεση. Με το γούφερ να ακτινοβολεί προς τον ακροατή, πήρα ελαφρώς λεπτότερη αναπαραγωγή στην περιοχή των χαμηλών συχνοτήτων και το ηχείο «μίκρυνε» υποκειμενικά. Ως εκ τούτου, κατά το μεγαλύτερο μέρος των ακροάσεων χρησιμοποιήθηκε ο αρχικός προσανατολισμός και τα σχόλια που θα διαβάσετε αφορούν σε αυτόν. Παρά το σχετικά «μαζεμένο» μέγεθός του (με ύψος που δεν ξεπερνά –για λίγο– το ένα μέτρο και πλάτος 195 χιλιοστά στο στενότερο σημείο της κεφαλής) το Rienzi εμφανίστηκε από τις πρώτες στιγμές των ακροάσεων ιδιαίτερα επιβλητικό και πλήρες, γεμίζοντας τον χώρο χωρίς εμφανή σημεία κόπωσης ακόμη και σε υψηλές στάθμες. Ο δυναμικός αυτός χαρακτήρας συνοδεύεται ταυτόχρονα από μια πολύ καλή ουδετερότητα, απουσία χρωματισμών και διαύγεια στην μεσαία περιοχή, χαρακτηριστικά που προσδίδουν στο ηχείο ένα γνωστό μεν, σπάνιο δε, γνώρισμα: Μπορείς να ακούσεις σε πολύ υψηλές στάθμες επί μεγάλα χρονικά διαστήματα χωρίς να νιώσεις την ανάγκη να μειώσεις την στάθμη και αυτό είναι, κατά την γνώμη μου, μια επίδοση που δεν θα πρέπει να περάσει απαρατήρητη. Οι παραδοσιακοί αναγνώστες ίσως έχουν ήδη πιάσει το νόημα: Στο σύνθετο δίλημμα «ακρίβεια ή μουσικότητα», το οποίο ενίοτε οριοθετεί και τις διαφορές μεταξύ των «μόνιτορ» και των audiophile ηχείων (λες και πρέπει να υπάρχει τέτοια ομαδοποίηση –τρομάρα μας...) η Verity απαντά με επιμελές engineering: Το Rienzi είναι ταυτόχρονα ακριβέστατο και ευχάριστο, παραμένοντας ουδέτερο απέναντι στο πρόγραμμα αλλά χωρίς να το παρακάνει με περιττές σκληρότητες και στεγνή αίσθηση. Έργα με σημαντικό περιεχόμενο χαμηλά περιγράφονται πολύ σωστά, με άφθονες λεπτομέρειες και όλες

τις ηχοχρωματικές μικροδιαφοροποιήσεις, όγκο που πραγματικά γεμίζει τον χώρο και καθλώνει τον ακροατή καθώς και άψογο έλεγχο. Ίσως το δυνατότερο σημείο του ηχείου, πάντως, να είναι το ανώτερο χαμηλό και οι μεσαίες του: Οι λεπτομέρειες εκεί είναι εξαιρετικές και αν το πρόγραμμα περιλαμβάνει φωνές, χορωδίες, πνευστά και έγχορδα της περιοχής, τότε με το Rienzi μπορείς να περιμένεις πραγματικά θαύματα, καθώς είναι ένα από τα καλύτερα ηχεία που έχω συναντήσει στον τομέα αυτό και μάλιστα με ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: Δεν είναι ένα ηχείο «μεσαίων» υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να αφιερώσεις την ύπαρξή σου ως ακροατής ακούγοντας όπερες, Γρηγοριανό μέλος, Γερμανικό lead και σόλο έγχορδα για να το ευχαριστηθείς. Κι αυτά καλά είναι –δε λέω– αλλά το εν λόγω ηχείο τα κατάφερε εξ' ίσου με εντελώς διαφορετικά ακούσματα στα οποία περιλαμβάνονται ηλεκτρονική μουσική, ποπ και ροκ, τζαζ –όλα τα πράγματα, εν πάση περιπτώσει, που μπορεί κανείς να βρει σε μια σφαιρικά αναπτυγμένη δισκοθήκη και μάλιστα να τα ακούσει σε υψηλές στάθμες καθώς το Rienzi δεν φάνηκε διατεθειμένο να «τερματίσει» στον χώρο που το ακούσαμε. Η αναφορά στα συγκεκριμένα είδη μουσικής δεν είναι ούτε τυχαία, ούτε αφορά συγκεκριμένες μουσικές προτιμήσεις του υποφαινόμενου: Στην πραγματικότητα, πολύ συχνά, ένα ηχείο μπορεί να εμφανίζεται πραγματικά πολύ καλό σε συγκεκριμένα είδη μουσικής επειδή αυτά έχουν ως ηχογραφήσεις μικρή ενέργεια και σχετικά περιορισμένο φάσμα ενώ οι κρυφές μη-γραμμικότητες των μεγαφώνων κάνουν την εμφάνισή τους σε μεγάλες μετατοπίσεις και σε ενδοδιαμορφώσεις που δημιουργούνται από συνιστώσες που υπάρχουν σε εκτεταμένα φάσματα, επομένως οφείλουμε να είμαστε καχύποπτοι με σχεδιάσεις που θέτουν προϋποθέσεις προγράμματος για να ακουστούν σωστά και απορρίπτουν επί της αρχής συγκεκριμένα είδη μουσικής (προσωπικώς μάλιστα, τους επιστρέφω την απόρριψη...). Όλα τα παραπάνω θετικά στοιχεία στην απόδοση των χαμηλών και των μεσαίων, φανταστείτε τα να συνοδεύονται από μια πολύ σταθερή και εκτεταμένη εικόνα, καθώς το ηχείο εξαφανίστηκε με εξαιρετική άνεση και αποδείχθηκε απολύτως ικανό να αναδείξει μικρολεπτομέρειες της ηχογράφησης και να εστιάσει με άνεση πηγές σε διαφορετικές αποστάσεις από τον ακροατή. Σε αυτό παίζει, βεβαίως, τον ρόλο της η προσεγμένη σχεδίαση της κεφαλής και το ίδιο το τουίτερ, το οποίο μπορεί να μην ανεβαίνει σε αστρονομικά όρια από πλευράς απόκρισης (οι φανατικοί του SA-CD δεν θα χαρούν να μάθουν ότι η απόκρισή του φθάνει απλώς τα 25kHz, αλλά μη βιάζεστε, πιθανότατα δεν έχει σημασία μόνον η ποσότητα, εδώ, αλλά και η ποιότητα) τα καταφέρνει, όμως, θανμάσια στο να παραμείνει

διαγυές και γρήγορο χωρίς το παραμικρό ίχνος σκληράδας, στοιχεία που του προσφέρουν έναν πολύ ξεκούραστο, αέρινο χαρακτήρα χωρίς ωστόσο να το μετατρέπουν σε ένα ηχείο που τα μεταφέρει «όλα πίσω» και απομακρύνει τον ακροατή από το ακρόαμα. Αντιθέτως, η αίσθηση που έχεις είναι ότι βρίσκεται πολύ κοντά, μέσα στα πράγματα και έτσι, υποκειμενικά πάντα, αποκτάς μια ξεχωριστή επαφή με αυτό που ακούς κάθε στιγμή. Με τέτοια χαρακτηριστικά είναι λογικό να αναρωτηθεί κανείς, πόσο αποκαλυπτικό είναι το Rienzi όσον αφορά τα συνودά μηχανήματα επόμενης, με άλλα λόγια, πόσο απαιτητικό είναι. Φυσικά, ένα ηχείο στην περιοχή των 10.000 ευρώ, δεν είναι ντυντούκα καθημερινής χρήσης για τον κάθε απωανατολίτικο ολοκληρωμένο ενισχυτάκο, απαιτώντας ένα ισορροπημένο σύστημα για να αποδώσει το μέγιστο των δυνατοτήτων του. Εξ όσον μπορούμε να κρίνουμε, το ηχείο δεν θα διστάσει να περάσει κάποια από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των συνοδών συσκευών (αλλά και του προγράμματος) στον χώρο αλλά ταυτόχρονα δεν είναι ένα ιδιαίτερα δύσκολο φορτίο. Επομένως θα πρέπει να είναι κανείς προσεκτικός ως προς τα συνودά αλλά δεν θα πρέπει να περιμένει δυσάρεστες εκπλήξεις όσον αφορά τις απαιτήσεις σε τελικό ενισχυτή.

Τελικώς...

... το Rienzi είναι, χωρίς καμία αμφιβολία, ένα ηχείο που σέβεται ταυτοχρόνως την ακρίβεια και αυτό που ονομάζουμε «μουσικότητα» (εννοώντας, συνήθως, την τάση του ηχείου να συγχωρεί ορισμένα πράγματα που εμφανίζονται, χωρίς να πρέπει, στην είσοδό του...), προσφέροντας στον ακροατή την δυνατότητα να απολαύσει την δισκοθήκη του, όποια και αν είναι αυτή, χωρίς περιορισμούς και εκνευριστικές διαπραγματεύσεις. Επιπρόσθετα, είναι έξυπνα σχεδιασμένο ώστε να επιτρέπει προσαρμογή στην ακουστική του χώρου, ποιοτικά κατασκευασμένο και φινιρισμένο, εν τέλει, δηλαδή, ένα άκρως ενδιαφέρον πακέτο που συνδυάζει τεχνική αρτιότητα με μια σοφά σχεδιασμένη ηχητική ταυτότητα που καταφέρνει να ενθουσιάζει κάτω από όλες τις συνθήκες. Θεωρείστε το ως μια εξαιρετική επιλογή στην συγκεκριμένη κατηγορία τιμής.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ

Kora Explorer150 SB

06/02/2007

Ένας ακόμη λαμπάτος ολοκληρωμένος; Ε... όχι ακριβώς. Ο Explorer 150 SB της Kora, χρησιμοποιεί -βεβαίως- λυχνίες στον προενισχυτή και τα drivers αλλά είναι υβριδικός, αφού το στάδιο εξόδου είναι Mosfet. Σαφέστατα, πρόκειται για ένα στυλάτο μηχάνημα που έχει να πει αρκετά πράγματα στον συνειδητοποιημένο audiophile.

Η Γαλλική Kora Electronic Concept (όπως είναι το πλήρες όνομά της) ξεκίνησε ως μια περιφερειακή εταιρία που κατασκευάζει τροφοδοτικά και άλλα κυκλώματα για την αεροδιαστημική βιομηχανία της Γαλλίας, την Aerospatial, στην Τουλouzή το 1990, ωστόσο, η χρονιά που μας ενδιαφέρει είναι το 1994: Τότε η Kora παρουσίασε τον πρώτο της ενισχυτή, έναν ολοκληρωμένο με την ονομασία Design 30. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι «ένας ακόμη λαμπάτος ενισχυτής» από τους πολλούς που κυκλοφορούν με σχετική επιτυχία στην παγκόσμια αγορά, αλλά ο σχεδιαστής του Francois Philibert έδωσε, από το πρώτο κιόλας μοντέλο, ενδιαφέροντα δείγματα γραφής. Μπορεί το ενισχυτικό κύκλωμα να ήταν, πράγματι, λαμπάτο και όχι ιδιαίτερα ασυνήθιστο, όντας μια push-pull σχεδίαση με EL34 στην έξοδο και ECC81 στην προενίσχυση/οδήγηση που απέδιδε 30W ανά κανάλι, αλλά υπήρχαν και εκπλήξεις: Σταθεροποίηση της τροφοδοσία με Hex-Fets, εντελώς διαχωρισμένα στάδια προενισχυτή και τελικού ενισχυτή και απουσία tap για 4Ω στην έξοδο (ενώ υπήρχε, φυσικά μετασχηματιστής εξόδου) είναι οι σημαντικότερες. Ο «30», σύμφωνα με την ίδια την εταιρία, έβαλε την Kora στην αγορά, αλλά είναι σίγουρο ότι οι περισσότεροι που την γνωρίζουν έχουν άλλες εικόνες στο μυαλό τους. Οι Γάλλοι, παρά την συντηρητική τους εκκίνηση, εξελίχθηκαν με ενδιαφέροντα τρόπο παρουσιάζοντας, την μια μετά την άλλη, συσκευές με ξεχωριστή αισθητική και δυνατότητες. Σίγουρα έχετε δει τους

«πολυγωνικούς» τελικούς Galaxy και Cosmos και επίσης θα αναγνωρίσετε την ταυτότητα της Kora στην πολύ χαρακτηριστική σχεδίαση του DAC Hermes II. Την στιγμή αυτή, ο κατάλογος της εταιρίας περιλαμβάνει δύο ολοκληρωμένους ενισχυτές, τον DAC, τρεις τελικούς (έναν δικαναλικό και δύο μονομπλόκ) καθώς και έναν προενισχυτή. Ο Explorer 150 SB είναι ο μεγαλύτερος ολοκληρωμένος ενισχυτής της Kora (ο μικρός «90» έχει σταματήσει να παράγεται) και χρησιμοποιεί την πάντα ενδιαφέρουσα υβριδική αρχιτεκτονική κατά την οποία ένα λαμπάτο στάδιο, ως προενισχυτής, οδηγεί ένα στάδιο ημιαγωγών το οποίο ελέγχει την ισχύ. Οι υβριδικοί ενισχυτές είναι μια —επιτυχημένη κατά την άποψή μου— προσπάθεια να συνδυασθούν τα κυριότερα θετικά γνωρίσματα των λυχνιών (όπως είναι τα μεγάλα περιθώρια υπερφόρτωσης τους για παράδειγμα) με τα θετικά γνωρίσματα των ημιαγωγών (όπως είναι ο εύκολος έλεγχος μεγάλων ρευμάτων) και ταυτόχρονα να αποφευχθούν μερικά από τα μειονεκτήματά τους, όπως είναι η ανάγκη μετασχηματιστών εξόδου στην περίπτωση των λυχνιών, και οι μέτριες επιδόσεις πολλών τελεστικών ενισχυτών. Στην πράξη, ένας υβριδικός ενισχυτής δεν είναι τίποτε άλλο από την μεταφορά σε μορφή ολοκληρωμένου ενισχυτή μιας πολύ συνηθισμένης επιλογής που γίνεται σε συστήματα υψηλού (και άνω) κόστους: του να έχεις, δηλαδή, έναν καλό λαμπάτο προενισχυτή και έναν δυνατό ημιαγωγικό τελικό. Σίγουρα, οι άνθρωποι της Kora αγαπούν τις λυχνίες αλλά, παράλληλα, δεν

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Kora Explorer150 SB

Αρχιτεκτονική: Υβριδικός, στάδιο προενισχυτή με διπλοτρίοδο 6922 (Electro Harmonix), στάδιο τελικού ενισχυτή με driver διπλοτρίοδο 12BH7A (Electro Harmonix) και στάδιο ισχύος με συμπληρωματικά Mosfets. Ισχύς: 2x100W/8Ω, 2x150W/4Ω Παραμορφώσεις: <0.1% (δεύτερη αρμονική, στην έξοδο προενίσχυσης) <0.3% (στο στάδιο εξόδου, σε πλήρη ισχύ) Απόκριση συχνότητας: 0.2Hz-200kHz Περιθώριο υπερφόρτωσης: +12dB Άλλα χαρακτηριστικά: Δυνατότητα ανεξάρτητης λειτουργίας προενισχυτή και τελικού ενισχυτή, τηλεχειρισμός, έξοδος ακουστικών

Τιμή: 2.300 ευρώ
Mythos Audio, τηλ.: 2310-457.010,
web: <http://www.mythosaudio.gr/>,
<http://www.kora.net/>

φοβούνται καθόλου τους ημιαγωγούς. Ο Explorer 150 δεν είναι καμία πειραϊστική κατασκευή, σαν αυτές όπου ο audiophile φονταμενταλισμός χρησιμοποιείται ως άλλοθι για προχειρότητες και μικρόψυχες επιλογές σε θέματα εξοπλισμού. Ο έλεγχος του γίνεται με μικροελεγκτή και ηλεκτρονόμους, υπάρχει τηλεχειρισμός και από πλευράς αισθητικής, όπως βλέπετε και από τις φωτογραφίες, είναι πολύ παραπάνω από τον μέσο όρο...

Στο Εσωτερικό...

Η αλήθεια είναι ότι την προσοχή σου, στην περίπτωση του Explorer 150, προσελκύουν δύο πράγματα: Πρώτον η αισθητική του η οποία είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστική (με τον τεράστιο λογότυπο της εταιρίας και το χαρακτηριστικό ελλειψοειδές παράθυρο) και δεύτερον, το ότι παρά την αισθητική αυτή, με κάποιο περίεργο τρόπο, η συσκευή παραμένει χαμηλών τόνων. Σε αυτό βοηθά, ασφαλώς, η μαύρη πρόσοψη και η πάντοτε ελκυστική «μπλε» σχολή (χάρη στα αντίστοιχα led) των ενδείξεων. Πάντως, υπάρχουν διάφορες ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες: Όλοι οι χειρισμοί γίνονται από μικρούς πιεστικούς διακόπτες, συμπεριλαμβανόμενης και της ρύθμισης της στάθμης η οποία

Η αισθητική του Explorer 150, σαφώς, ξεχωρίζει χάρη στο ελλειψοειδές αυτό παράθυρο το οποίο φωτίζεται με ένα χαρακτηριστικό μπλέ.

συνοδεύεται από την αντίστοιχη αριθμητική ένδειξη χάρις σε έναν περιστρεφόμενο δίσκο. Το εσωτερικό του ενισχυτή, επίσης φωτίζεται με τον ίδιο, χαρακτηριστικό μπλε φωτισμό, χάρις σε αντίστοιχα LED. Παρεμπιπτόντως, LED χρησιμοποιούνται συχνά σε κυκλώματα για να δημιουργούνται τάσεις αναφοράς επομένως και στην περίπτωση του Kora, αυτά μπορεί να μην είναι εντελώς διακοσμητικά. Χωρίς το κύκλωμα, δεν μπορούμε, βεβαίως, να γνωρίζουμε...

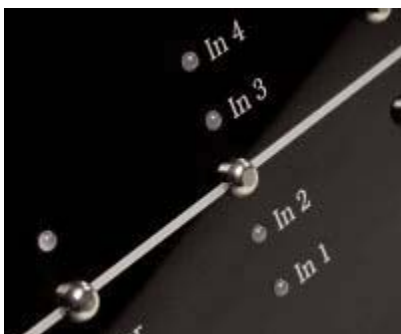
Ο ενισχυτής διατηρεί παρ' όλα αυτά χαμηλούς τόνους και παραμένει μια απλή και εύχρηστη συσκευή.

Ο χρήστης μπορεί να δει την θέση του ρυθμιστικού στάθμης εδώ: Χρησιμοποιείται ένας βαθμονομημένος σε dB δίσκος ο οποίος είναι τοποθετημένος απ' ευθείας στον άξονα του ποτενσιόμετρου.

Η επιλογή των εισόδων γίνεται κυκλικά μέσω ενός μοναδικού πλήκτρου.

Ο ενισχυτής χρησιμοποιεί ακίδες για την στήριξή του.

Από πλευράς δυνατοτήτων, ο ενισχυτής προσφέρει πέντε εισόδους στάθμης γραμμής, από τις οποίες η μια αντιστοιχεί σε έναν βρόχο εγγραφής συνοδευόμενο από τον αντίστοιχο διακόπτη «tape monitor» στην πρόσοψη, ξεχωριστή έξοδο του προενισχυτή και είσοδο του τελικού ενισχυτή, ώστε να προσφέρεται η μέγιστη δυνατή ευελιξία, εξόδοι για έναν ζευγάρι ηχεία καθώς και εξόδος ακουστικών. Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του έναν διακόπτη που ενεργοποιεί την είσοδο του τελικού (οπότε μπορεί να χρησιμοποιήσει τον Explorer ως κομβικό σημείο δύο διαφορετικών συστημάτων, ενός καθαρά αμιγούς audio και ενός home cinema, για παράδειγμα) και μπορεί να επιλέξει τις εισόδους κυκλικά μέσω του αντίστοιχου διακόπτη. Τα βύσματα σύνδεσης είναι πολύ καλής ποιότητας (επίχρυστα, βαρέως τύπου με μόνωση από teflon) και το ίδιο συμβαίνει και με τους ακροδέκτες σύνδεσης των ηχείων οι οποίοι μπορούν να δεχτούν καλώδια τερματισμένα με δίχαλα, μπανάνες, ή απλώς γυμνούς αγωγούς και έχουν μια ασυνήθιστη ασύμμετρη τοποθέτηση η οποία διευκολύνει την δρομολόγηση των αγωγών χωρίς οι τελευταίοι να πρέπει να υποστούν μεγάλες κάμψεις.

Στο εσωτερικό του ενισχυτή, τώρα, αυτό που διαπιστώνει κανείς είναι ότι έχει να κάνει με μία υβριδική σχεδίαση η οποία, πάντως αποκλίνει μάλλον προς το... λαμπάτο. Η πόλωση αυτή οφείλεται κατά κύριο λόγο στο γεγονός ότι και το πρώτο στάδιο του τελικού, το driver των ημιαγωγών δηλαδή, υλοποιείται επίσης με λυχνίες. Πιο αναλυτικά, ο προενισχυτής είναι βασισμένος σε μία διπλοτρίοδο 6922 η οποία λειτουργεί χωρίς ανάδραση, ενώ ο τελικός ενισχυτής χρησιμοποιεί μια 12BH7A, επίσης διπλοτρίοδο, η οποία οδηγεί ένα συμπληρωματικό στάδιο εξόδου με δύο Mosfets ανά κανάλι τα οποία ψύχονται από μικρές σε διαστάσεις αλλά μεγάλου πάχους ψύκτρες. Η ανάδραση που χρησιμοποιείται στο στάδιο εξόδου είναι μικρή, στα 3dB. Και οι δύο λυχνίες ήταν της ρωσικής Electro Harmonix. Η ρύθμιση της στάθμης γίνεται με ένα μηχανικά κινούμενο ποτενσιόμετρο (το οποίο επιτρέπει και τον τηλεχειρισμό, άλλωστε). Η τροφοδοσία του ενισχυτή ξεκινά από έναν ογκώδη δακτυλοειδή

Πέντε εισόδοι line, μια έξοδος εγγραφής, ανεξάρτητη έξοδος προενισχυτή και είσοδος τελικού, όλες με πολύ καλής ποιότητας βύσματα.

μετασχηματιστή ο οποίος παρέχει όλες τις απαραίτητες τάσεις και υπάρχουν ξεχωριστά τροφοδοτικά για τον μικροεπεξεργαστή που ελέγχει την συσκευή και το κομμάτι της ενίσχυσης. Πέντε πυκνωτές των 15.000μF (για την χαμηλή τάση) και δύο των 100μF (για την υψηλή), αποτελούν τα αντίστοιχα φίλτρα εξομάλυνσης. Τα υλικά που χρησιμοποιούνται είναι καλής ποιότητας με εξάρσεις όπου χρειάζεται (είδαμε πυκνωτές MKP, πολύστροφα τρίμερς για την ρύθμιση της πόλωσης στο στάδιο εξόδου κ.λπ), χωρίς πάντως υπερβολές. Ο ενισχυτής, σύμφωνα με τις προδιαγραφές του κατασκευαστή, μπορεί να αποδώσει 2x100W σε φορτία 8Ω, ισχύς που αυξάνεται στα 150W όταν το φορτίο γίνει 4Ω.

Εντυπώσεις

Ο Explorer 150 αντικατέστησε το γνωστό σύστημα ενισχυτών αναφοράς (Melos Line και Parasound HCA 3500) και κλήθηκε να οδηγήσει τόσο τα Audio Spectrum Eros με το παθητικό υπογούφερο όσο και τα Rienzi της Verity Audio με τα οποία «συγκατοίκησε» ένα σεβαστό χρονικό διάστημα στον χώρο ακρόασής μας. Ως πηγή χρησιμοποιήθηκε το κλασικό Esoteric P70/D70.

Ο ολοκληρωμένος της Kora αποδείχθηκε, από την πρώτη στιγμή των ακροάσεων, ένας ενισχυτής που σαφώς ξεπερνά τις προσδοκίες που μπορεί να έχει κανείς, με κριτήριο την τιμή και την ισχύ του. Εμφανίστηκε εξαιρετικά ικανός σε θέματα οδήγησης και στάθμης (η αλήθεια είναι ότι δεν χρησιμοποιήσαμε κάποιο χαρακτηριστικά δύσκολο φορτίο, αλλά αυτό θα ήταν, ούτως ή άλλως εκτός «φακέλλου λειτουργίας» της συσκευής) ανταποκρινόμενος άνετα στις απαιτήσεις των ακροατών και του προγράμματος και αποδεικνύοντας ότι θα είναι πάνω από επαρκής για κάθε μεσαίο και μικρό χώρο. Ο ενισχυτής έχει, σαφώς, κάποια όρια είναι όμως ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς ότι καθώς τα προσεγγίζει (ιδιαίτερα με προγράμματα που έχουν πολύ ενέργεια σε μια ευρεία περιοχή συχνοτήτων) δεν παρατηρούνται από νωρίς ίχνη κόπωσης τα οποία συνήθως κάνουν την εμφάνισή τους με ακουστή συμπίεση στα δυναμικά και, πιθανόν αλλοίωση της εικόνας. Είναι

Το ίδιο ισχύει και για τις υποδοχές σύνδεσης των ηχείων οι οποίες είναι ασύμμετρα τοποθετημένες, υποθέτουμε για να διευκολύνεται η διεύθυνση των καλωδίων.

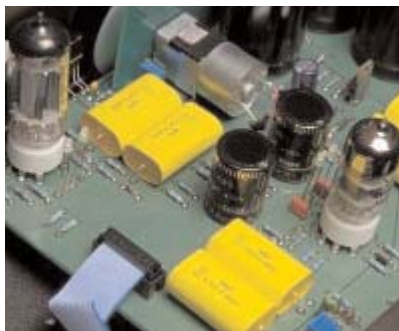
πιθανόν αυτό να οφείλεται στα αρκετά μεγάλα περιθώρια υπερφόρτωσης του προενισχυτή (τα καλά των λυχνίων –που λέγαμε) παρά σε μεγάλα αποθέματα ισχύος (η οποία είναι ούτως ή άλλως συγκεκριμένη...) κάτι που -εν μέρει- επιβεβαιώσαμε με ένα απλό πείραμα: Χρησιμοποιήσαμε τον Κορα στην θέση του Melos, για την οδήγηση του Parasound. Εκεί, το απλό κύκλωμα προενίσχυσης του ολοκληρωμένου έδωσε εξαιρετικά δείγματα, δικαιώνοντας χωρίς αμφιβολία τους Γάλλους οι οποίοι αφήνουν ένα παράθυρο αναβάθμισης με έναν άλλο τελικό ενισχυτή, παράθυρο το οποίο αποδείχθηκε ότι μάλλον δεν βρίσκεται απλώς στα χαρτιά... Επιπροσθέτως, μας έβαλε σε σκέψεις: Αν ο ολοκληρωμένος έχει τόσο καλό προενισχυτή, τί θα πρέπει να περιμένει κανείς από τον Crescendo, δηλαδή τον «κανονικό» προενισχυτή της εταιρίας; Επιστρέφοντας στην δοκιμή του ολοκληρωμένου, τώρα, οι καλές εντυπώσεις επεκτείνονται, πέραν της οδήγησης και στην τονική ισορροπία. Χωρίς ίχνος λαμπάτης ταυτότητας (δεν θέλω να στραβομουτσουνιάζετε, αυτό είναι το σωστό, τελικώς) ο Explorer 150 εμφανίστηκε ουδέτερος, με καλή απόδοση στις χαμηλές συχνότητες όπου δεν αδειάζει, αλλά διατηρεί ένα επιβλητικό ρυθμικό μέρος, ιδιαίτερα αναλυτικός στην μεσαία περιοχή, όπου αισθάνθηκε ασυνήθιστα άνετα με τις χοροδίες και την απόδοση των εγχόρδων και αέρινος, ξεκούραστος, και, στο δικό μας setup, με μικρή δόση υπεραλόσβεσης ψηλά (η οποία φάνηκε στην απόδοση των μεταλλικών κρουστών, όπως το βιμπράφωνο, με την αίσθηση ότι αυτά σβήνουν λίγο ταχύτερα). Η συνολική αίσθηση που αποκομίζεις είναι ξεκούραστη, μπορείς να ακούς επί ώρες σε υψηλές στάθμες και πραγματικά τίποτε δεν σε αποσπά από την ουσία, δηλαδή την ίδια τη μουσική, κάτι που θα πρέπει να θεωρηθεί ως εξαιρετικό χαρακτηριστικό. Ο ενισχυτής είναι αθόρυβος, και παρά το τυπικό ποτενσιόμετρο που χρησιμοποιείται για την ρύθμιση της στάθμης η εικόνα του κινήθηκε σε πολύ καλά επίπεδα υποδηλώνοντας μεγάλη ομοιότητα μεταξύ των καναλιών. Είδαμε επαρκές πλάτος, βάθος και πολύ καλή απόδοση των διαφορετικών αποστάσεων στις οποίες εστιάζονται τα διάφορα όργανα και με

Το εσωτερικό του ενισχυτή είναι λιτό αλλά καλής ποιότητας χωρίς υπερβολές.

δεδομένο ένα ακριβές ηχείο (όπως το Rienzi εν προκειμένω...) η εμπειρία μου έδειξε ότι θα πάρετε ό,τι ακριβώς υπάρχει στον δίσκο. Καθώς οι ώρες των ακροάσεων αυξάνονταν κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ο καλύτερος χαρακτηρισμός για τον Κορα είναι το «δυναμικός». Η αλήθεια είναι ότι ως φυσική παρουσία, δηλαδή από πλευράς μεγέθους και στυλ δεν σου γεμίζει το μάτι στην αρχή, πέραν την ενδιαφέρουσας αισθητικής φυσικά, αλλά, τελικώς, η πραγματικότητα αποδεικνύεται διαφορετική: είναι προφανές ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με ένα παιχνίδι για όποιον ψάχνει το ασυνήθιστο και το ιδιαίτερο για να εκφραστεί μέσα από μια αγορά, αλλά για μια συσκευή η οποία απευθύνεται στον σοβαρό audiophile, εκείνον δηλαδή που μπορεί να έχει διάφορες αναζητήσεις και προβληματισμούς αλλά στο τέλος των αναζητήσεων αυτών καταλήγει στην ουσία, δηλαδή στην ηχητική απόδοση. Και με δεδομένο ότι στην περίπτωση του

Χρησιμοποιούνται δύο λυχνίες (μία για την προενίσχυση και μία για την οδήγηση του τελικού σταδίου) και δύο συμπληρωματικά Mosfets.

Πέντε πυκνωτές των 15.000μF αποτελούν την χωρητικότητα του τροφοδοτικού χαμηλής τάσης

Ο μικροελεγκτής ο οποίος είναι υπεύθυνος για τις διάφορες λειτουργίες του ενισχυτή έχει, βεβαίως, το δικό του τροφοδοτικό.

ενισχυτή (και ειδικά του ολοκληρωμένου ενισχυτή ο οποίος αποτελεί μια προσπάθεια για επιτυχημένο συμβιβασμό, σχεδόν πάντα) αυτό που μετρά κατ' αρχήν είναι η οδήγηση, ο Κορα μου φάνηκε πολύ καλός, εντύπωση που επαύξησε ασφαλώς και η ανακάλυψη ότι παίζει τα πάντα και δεν εμφανίστηκε επιλεκτικός σε θέματα προγράμματος. Η δοκιμή, όπως πάντα, περιέλαβε ένα ευρύ πρόγραμμα και ο ενισχυτής έφερε εις πέρας την αποστολή του σε κάθε περίπτωση: Γρήγορος, με καλό χαμηλό και ρυθμό, στα ηλεκτρικά ακούσματα, περιγραφικός, με πολύ καλή μεσαία περιοχή και λεπτομερή εικόνα στα μεγάλα συμφωνικά έργα, αέρινος και με αίσθηση εγγύτητας στα ολιγομελή γκρουπ της τζαζ, ξεκούραστος στις πολύ υψηλές στάθμες που, παραδοσιακά, χρησιμοποιούνται στην ηλεκτρονική μουσική.

Τελικώς...

... παρά το γενικά χαμηλό προφίλ της εταιρίας, τόσο στο εξωτερικό όσο και στην Ελλάδα, έχω την εντύπωση ότι είναι θέμα χρόνου μέχρι να πέσετε επάνω στον Explorer 150, αν βρίσκεστε σε αναζήτηση ολοκληρωμένου ενισχυτή. Τώρα που το ξανασκέπτομαι όμως, καλύτερα να μην το αφήσετε στην τύχη. Πρόκειται για μια άκρως ενδιαφέρουσα συσκευή, με σχεδιασμό που ξεφεύγει από την πεπατημένη, ξεχωριστή αισθητική και ηχητική απόδοση που θα ικανοποιήσει σίγουρα τον φίλο της υψηλής πιστότητας. Ακούστε τον οπωσδήποτε!

ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ/iPod DOCK

TL Audio Fatman iTube

13/02/2007

Χαλαρώστε και δείτε το ως εξής: Πέρασε πια αρκετός καιρός από τότε που αγοράσατε εκείνο το iPod και, όσο νά'ναι, το να μυστράρεις στο δρόμο και το μετρό τα άσπρα ακουστικά του είναι πλέον –ας πούμε- passe... Ποιοι τρόποι υπάρχουν για να κάνετε το επόμενο βήμα στον στυλίστικο πυρετό που δημιουργήσε το πνευματικό παιδί του Steve Jobs; Η TL Audio έχει να σας προτείνει έναν: Αγοράστε τον σωστό ενισχυτή και αρχίστε να ακούτε μουσική και στο σπίτι!... Δεν το είχατε σκεφτεί ποτέ, έτσι δεν είναι;

Μερικά πράγματα δεν πρέπει να τα παίρνεις ελαφρά: Αυτό το φλέρτ του iPod με διάφορους συμβολισμούς του σοβαρού audio στους οποίους συμμετέχουν λάμπες, ψηφιακοί επεξεργαστές διαφόρων ειδών και διαμετρημάτων και ηχεία με σοβαρά ονόματα ίσως θα έπρεπε να μας ανησυχεί: Για τους φανατικούς θα μπορούσε να θεωρηθεί απλώς ύβρις (ας' τους αυτούς, ούτως ή άλλως είναι μαλωμένοι ακόμη και με τον εαυτό τους...) για τους ανυποψίαστους, «πληροφορία» και αυτό είναι, ίσως, ένα πρόβλημα, το οποίο σκοπεύω να λύσω στην επόμενη παράγραφο:

Λοιπόν, το iPod είναι απλώς ένα media player και οι δυνατότητές του, όσον αφορά την ποιότητα του ήχου του,

περιορίζονται τελεσίδικα, πλήρως, απολύτως και ξεκάθαρα από το γεγονός ότι αναπαράγει απωλεστικώς συμπίεσμένα αρχεία ήχου. Ο,τι και να βάλετε στην έξοδο συμπεριλαμβανόμενου και του θεού της υψηλής πιστότητας σε dual differential balanced true class A zero feedback-καιδενξερωεγωτιάλλο τοπολογία, αυτό δεν θα αλλάξει. Επομένως, οποιοσδήποτε ενισχυτής, όπως ο εν λόγω, δεν βελτιώνει την ποιότητα των αποθηκευμένων αρχείων και δεν σας κάνει αυτοδικαίως «χαιεντά» - αν υποθέσουμε ότι θέλετε να γίνετε κάτι τέτοιο... Από την άλλη πλευρά, η συσκευή που δοκιμάζουμε στις σελίδες που ακολουθούν μπορεί να κάνει πολλά άλλα πράγματα τόσο για εσάς, τον ακροατή δηλαδή, όσο και για το φουκαριάρικο το iPod, το οποίο, δεν ξέρω αν σας το

Το πακέτο είναι υπερπλήρες αφού περιέχει εκτός από το τηλεχειριστήριο, πλήρη σειρά καλωδίων, γάντια και πινέλο για τον καθαρισμό του!

ανέφερα, είναι απλώς ένα media player... Τέλος της παραγράφου, προχωρούμε σε σημαντικότερα θέματα:

Η TL Audio είναι μια εταιρία που μπήκε στην αγορά στα 90's όταν επανήλθε η μόδα της λάμπας στα επαγγελματικά ψηφιακά συστήματα. Με τους μηχανικούς ήχου να διαμαρτύρονται (πίσω από τα δόντια τους) για την σκληρότητα πολλών ψηφιακών συσκευών της εποχής, οι λαμπάτοι επεξεργαστές με τον καλά κουρδισμένο «αναλογικό» ήχο γνώρισαν και γνωρίζουν ακόμη, μεγάλες πένες. Οι άνθρωποι της TL Audio, δηλαδή ο Tony Larking και ο σχεδιαστής David Kempson, ξεκίνησαν με restoration παλαιού εξοπλισμού (όπως ήταν οι κονσόλες μείξης της Neve και της Trident) και μπήκαν για καλά στο χορό με το EQ-1, έναν ισοσταθμιστή με λυχνίες. Το προϊόν ήταν σημαδιακό όχι μόνο επειδή ήταν το πρώτο, αλλά επειδή οριοθέτησε την αρχιτεκτονική που προτιμά η εταιρία: Συνδυασμό, δηλαδή, λυχνιών και solid state εξαρτημάτων. Ναι, το έχετε ξανακούσει αυτό, αλλά προφανώς επειδή είναι καλή ιδέα...

Το 2000 μπήκε στην αγορά η σειρά Fatman (με σήμα το εύσωμο ανθρώπακι...) η οποία ήταν η πρώτη σειρά συσκευών της εταιρίας με προστιτές τιμές για τους νεοεισερχόμενους, και βεβαίως, οι Βρετανοί δεν άργησαν να στήσουν και ένα consumer κομμάτι, με λίγα μιν, ενδιαφέροντα δε, προϊόντα στα οποία συγκαταλέγονται τρεις λαμπάτοι τελικοί, ηχεία, ένα καλοσχεδιασμένο σετ από in-ear monitoring ακουστικά, μια 19άρα τηλεόραση LCD (...) και το περί ου ο λόγος iTube.

Ο στόχος του iTube είναι ξεκάθαρος: Να επιτρέπει στον χρήστη ενός iPod (εκτός του μικρού Shuffle), αλλά και κάθε άλλου media player, να ακούσει την αγαπημένη του συλλογή από μουσικά αρχεία μέσω ηχείων. Στην πραγματικότητα, αυτού του είδους η εφαρμογή είναι ενδιαφέρουσα για δύο λόγους: Πρώτον, το να ακούτε συνεχώς μουσική από τα ακουστικά είναι και βλαβερό και αντικοινωνικό επειδή η συνεχής χρήση μπορεί, αποδεδειγμένα πλέον, να δημιουργήσει μόνιμες βλάβες στο αυτί και επειδή, πολύ πιθανόν, οι φίλοι σας έχουν βαρεθεί να σας βλέπουν να κουνάτε το κεφάλι στον ρυθμό ενός συνεχούς τσίκι-τσίκι... Δεύτερον είναι

Η πρόσοψη έχει το χαρακτηριστικό παχουλό ανθρώπακι της σειράς Fatman. Ένας απλός διακόπτης επιλέγει μια από τις δύο εισόδους.

επίσης δεδομένο ότι όλοι οι συλλέκτες μουσικής θέλουν κάποια στιγμή να μοιραστούν την συλλογή τους και με άλλους ακροατές (και μην ακούσω ανοησίες του στυλ «μοιράζομαι με τον κολλητό μου τα ακουστικά»...). Υπάρχει, τέλος και ένας τρίτος λόγος, αυτός της ποιότητας: Με εξαίρεση τους φανατικούς, οι οποίοι δεν θα διστάσουν να εκθέσουν τον εαυτό τους σε σχόλια μπαίνοντας στο μετρό εν ώρα αιχμής με ένα Grado RS-1 στο κεφάλι, το σύνολο των ακουστικών που χρησιμοποιούνται σε όλα media players είναι απλώς μέτρια ή χειρότερα... Και τα ακουστικά των iPod δεν αποτελούν, βεβαίως, φωτεινή εξαίρεση... Αν θέλετε να ακούσετε τα αρχεία σας σωστά και να εξαντλήσετε τις δυνατότητες του encoding σας, τότε θέλετε ηχεία και ενισχυτή...

Στο Εσωτερικό...

Το πακέτο της TL Audio είναι μια πολύ σοβαρή προσπάθεια συγκερασμού του στυλ (που κάθε χρήστης iPod αποδέχεται ως βασικό συστατικό της ζωής) και της λειτουργικότητας, με πλατιές πινελιές audiophile λογικής. Αν το θέλετε πιο λιανά μπορείτε να το πείτε και έτσι: Το iTube είναι στοχευμένο ώστε να κάνει κάθε χρήστη iPod ευτυχισμένο και μέσα στο σπίτι, όντας όμορφο, εύχρηστο και περιλαμβάνοντας παράλληλα ό,τι χρειάζεται για να μπορεί κανείς να το θεωρεί ως ένα οικιακό ηχητικό σύστημα με τα όλα του.

Μέσα στο κουτί βρήκαμε δύο συσκευές, τον ολοκληρωμένο ενισχυτή και το dock επάνω στο οποίο τοποθετείται το iPod, ένα τηλεχειριστήριο και μια σειρά από αξεσουάρ στα οποία περιλαμβάνονται όλα τα απαραίτητα καλώδια (των ηχείων μάλιστα είναι πολύ καλής ποιότητας, τερματισμένα με ακροδέκτες τύπου «μπανάνα») ένα ζευγάρι γάντια (για να μην αφήνετε δαχτυλιές στις γυαλιστερές επιφάνειες των συσκευών) και ένα πινέλο για το ξεσκόνισμα. Οι άνθρωποι τα έχουν προβλέψει όλα...

Ο ενισχυτής είναι μία υβριδική σχεδίαση η οποία χρησιμοποιεί μια διπλοτρίοδο 6N1 (κινεζικής προέλευσης) ανά κανάλι για το στάδιο της προενίσχυσης και ένα υβριδικό ολοκληρωμένο σειράς TDA (το TDA7265 συγκεκριμένα) για το στάδιο ισχύος. Αυτή η επιλογή απαλλάσσει την TL Audio από το άγχος και το κόστος του Τέσσερις καλής ποιότητας ακροδέκτες για την σύνδεση των ηχείων και δύο επίχρυσα ζεύγη RCA για τις εισόδους, στην πίσω πλευρά του ενισχυτή.

μετασχηματιστή εξόδου και τον τελικό χρήστη από την ανάγκη επιλογής ενός πολύ ευαίσθητου ηχείου χαρακτηριστικά άρρηκτα δεμένα με τα στάδια ισχύος που έχουν λάμπες και είναι μικρής ισχύος. Με το TDA να αποδίδει «στα χαρτιά» 25W ανά κανάλι στα 8Ω, ο ισχυρισμός ότι ο ενισχυτής αποδίδει 2x13W μοιάζει αρκετά συντηρητικός και το μόνο που «απαιτεί» το iTube είναι τα ηχεία να βρίσκονται από πλευράς εμπέδησης στην περιοχή 4-8Ω. Η ρύθμιση της στάθμης γίνεται από ένα απλό ποτενσιόμετρο και η τροφοδοσία του σταδίου εξόδου βασίζεται σε δύο πυκνωτές των 2.200μF. Το κερασάκι στην τούρτα είναι η τρίτη λυχνία: Πρόκειται για μία 6E2 «magic eye» η οποία, παραδοσιακά χρησιμοποιείται ως μετρητής στάθμης: Τις ακροάσεις σας μέσω του iTube θα συντροφεύουν δύο πράσινες μπάρες που δείχνουν τα όρια του ενισχυτή, όπως ακριβώς συνέβαινε και στα λαμπάτα ραδιόφωνα του περασμένου αιώνα. Έξυπνο, χρήσιμο και όμορφο, ένα add-on που το συναντούμε πλέον σε πολύ ακριβά λαμπάτα μηχανήματα, κι εκεί σπανίως... Ο ενισχυτής διαθέτει δύο εισόδους, επιλεγόμενες από έναν απλό διακόπτη στην πρόσοψη, έξοδο ακουστικών και ένα ζεύγος ακροδεκτών σύνδεσης ηχείων που είναι καλής ποιότητας.

Το iPod μπορεί να συνδεθεί με τον ενισχυτή αφού «καθίσει» στον ειδικό συνδετήρα που υπάρχει στην δεύτερη συσκευή του σετ. Το Dock μπορεί να συνεργαστεί με όλα τα μοντέλα iPod, πλην του Shuffle και όταν λέω «συνεργαστεί» εννοώ, πραγματικά, «συνεργαστεί», μη φανταστείτε τίποτε προχειροδουλειές τύπου «play/pause/stop»: Δηλαδή δεν μεταφέρει απλώς τα σήματα ήχου, αλλά επιτρέπει τον πλήρη τηλεχειρισμό του media player, αναλαμβάνει την φόρτισή του καθώς επίσης και την ρύθμιση της στάθμης και της τονικότητας. Για τον σκοπό αυτό χρησιμοποιείται ένας ψηφιακά ελεγχόμενος επεξεργαστής, ο TDA7313, αρκετά δημοφιλής σε εφαρμογές car audio, ο οποίος προσφέρει όλα τα απαραίτητα και ελέγχεται από το πλήρες τηλεχειριστήριο του iTube, στο οποίο θα βρείτε πλήκτρα ελέγχου της αναπαραγωγής, πλήκτρα πλοήγησης που

Εδώ τοποθετείται το iPod. Ο συνδετήρας είναι συμβατός με όλα εκτός του Shuffle. Υπάρχει ειδικό, ρυθμιζόμενο στήριγμα ώστε να μην μεταφέρονται δυνάμεις στο σημείο σύνδεσης.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

TL Audio Fatman iTube

Αρχιτεκτονική: Πακέτο ολοκληρωμένου ενισχυτή/iPod docking station
Ενισχυτής: Υβριδικός με στάδιο προενίσχυσης λυχνίας (2x6N1) και τελικό στάδιο TDA
Ισχύς: 2x13W σε φορτία 4/8Ω
Παραμόρφωση: <0.5%
Θόρυβος: >86dB
Απόκριση συχνότητας: 20Hz-20kHz (+/- 1.5dB)
Dock: Συμβατό με όλα τα iPod εκτός του Shuffle, με ενσωματωμένο ψηφιακό ελεγχόμενο επεξεργαστή, πλήρεις δυνατότητες τηλεχειρισμού/φόρτισης
Είσοδοι: Line x2 (ενισχυτής)
Έξοδοι: Ηχείων (binding posts), line out x1 (Dock), Composite Video (Dock), S-Video (Dock)
Άλλες δυνατότητες: Μέτρηση στάθμης με λυχνία 6E2 "magic eye", πλήρες τηλεχειριστήριο, καλώδια σύνδεσης.

Τιμή: 452 ευρώ
INFO: E+T Vision, τηλ.: 210-957.7030,
web: <http://www.fat-man.co.uk/>

αντικαθιστούν το touch pad του player καθώς και πλήκτρα ρύθμισης των χαμηλών και υψηλών συχνοτήτων και της στάθμης. Το Dock προσφέρει μια έξοδο ήχου line καθώς και δύο εξόδους βίντεο (composite και S-Video) για αυτούς που έχουν iPod με δυνατότητα εικόνας. Όπως μπορείτε να δείτε και από τις φωτογραφίες που συνοδεύουν το κείμενο, οι δύο συσκευές είναι ιδιαίτερα καλοκατασκευασμένες (για την τιμή τους) με σημασία σε διάφορες λεπτομέρειες (όπως ο φωτισμός του iPod στο Dock και τα καλύμματα των λυχνιών και του μετασχηματιστή στον ενισχυτή) και με ενδιαφέρουσα αισθητική.

Εντυπώσεις

Η χρήση του συστήματος είναι αρκετά απλή: Το Dock συνδέεται στην μια είσοδο του ενισχυτή, αφήνοντας την δεύτερη ελεύθερη για άλλο media player ή οποιαδήποτε συσκευή με έξοδο line, το iPod «κάθεται» στην ειδική βάση του και είστε έτοιμοι για power-on.

Το Dock περιλαμβάνει και εξόδους Composite/S-Video ώστε να μπορεί να μεταφερθεί εικόνα από το iPod Video.

Για την περίπτωση της δοκιμής χρησιμοποιήσα ένα ζευγάρι ηχεία της Dali (Royal Menuet II) αν και το γεγονός ότι το τελικό στάδιο είναι solid state εξασφαλίζει αρκετή ανοχή σε πολλά ηχεία. Είναι προφανές, βεβαίως, ότι ο ενισχυτής αισθάνεται άνετα σε μικρούς χώρους και με ηχεία άνω των 90dB –σε τελική ανάλυση μιλάμε για ένα προσωπικό ηχητικό σύστημα.

Έχοντας ήδη ρίξει μια προσεκτική ματιά στο iTube, είχα σχηματίσει την άποψη ότι πρόκειται για ένα καλοσχεδιασμένο προϊόν και όχι για μια απλή άσκηση lifestyle αισθητικής και η απόδοσή του με δικαίωσε. Κατά το μεγαλύτερο ποσοστό των ακροάσεων χρησιμοποίησα το iPod που φαίνεται στις φωτογραφίες με μια ευρεία γκάμα από μουσικά αρχεία, τόσο από πλευράς ειδών μουσικής όσο και από πλευράς «βάρους» στο encoding.

Πρόγραμμα αναφοράς, τόσο σε MP3 όσο και σε Ogg Vorbis και σε FLAC

Στο εσωτερικό του ενισχυτή, διακρίνεται το τροφοδοτικό του τελικού σταδίου (αριστερά) και το ίδιο το τελικό στάδιο με το ολοκληρωμένο της σειράς TDA (στο μέσον).

Στο εσωτερικό του Dock, υπάρχει ένας ψηφιακά ελεγχόμενος επεξεργαστής ήχου (δεξιά) καθώς και βοηθητικά κυκλώματα για τον τηλεχειρισμό και την γραμμή βίντεο (αριστερά).

Το δέσιμο του Dock με το iPod είναι άψογο από πλευράς αισθητικής. Η διχωρμία του iTube εξασφαλίζει καλό ταίριασμα και με τα μαύρα players της Apple.

χρησιμοποιήθηκε επίσης με άλλα media players τα οποία ωστόσο είχαν το πλεονέκτημα τού να μην παρεμβάλλεται ο επεξεργαστής που κατοικεί μέσα στο Dock και το μειονέκτημα ότι δεν είχαν καμία δυνατότητα τηλεχειρισμού. Σε όλες τις περιπτώσεις ο ήχος κινήθηκε σε πολύ καλά επίπεδα, με σωστό έλεγχο, αρκετό νεύρο χαμηλά, και ευχάριστες υψηλές συχνότητες ενώ οι στάθμες που κατάφεραν να αποδώσουν τα Dali με τον συγκεκριμένο ενισχυτή ήταν απόλυτα ικανοποιητικές. Λίγη προσοχή απαιτείται στην ρύθμιση της στάθμης: Επειδή το σύστημα έχει δύο ρυθμιστικά, ένα στο Dock και ένα στον ίδιο τον ενισχυτή, θα πρέπει να λάβει κανείς τα μέτρα του ώστε το Dock να μην υπερδογήσει την είσοδο του ενισχυτή κάτι που μπορεί να γίνει εύκολα επειδή, πολύ συχνά, τα αρχεία που αναπαράγονται από το iPod είναι ανεξέλεγκτα όσον αφορά την στάθμη. Παρατήρηση που μας φέρνει σε ένα σημαντικό σημείο: Κατά την άποψή μου το σύστημα με τον ενισχυτή και τα ηχεία ήταν, στην συγκεκριμένη περίπτωση, πολύ πιο αποκαλυπτικό σε σχέση με τα ακουστικά και αποδείχθηκε περισσότερο από ικανό στο να φέρνει στην επιφάνεια ατέλειες του encoding ιδιαίτερα σε «τσιγγούνικα» ως προς το bitrate αρχεία που κατέβηκαν από το διαδίκτυο. Ο ενισχυτής είναι αρκετά αθόρυβος και η δυναμική περιοχή του συστήματος είναι καλή, όπως και η εικόνα, στοιχεία που έχουν τη γνωστή παρενέργεια: απαιτείς υψηλότερες στάθμες μέχρι που φτάνεις στο όριο του ενισχυτή, το οποίο, πάντως, βρίσκεται σε αρκετά υψηλά επίπεδα και, επιπροσθέτως, μπορείς να το προβλέψεις με αρκετή ακρίβεια χάρις στο magic eye που έχει, εδώ, σαφή χρησιμότητα εκτός της νοσταλγικής χροιάς που δίνει στην συσκευή. Πόσο «ακούγονται» οι λυχνίες; Με δεδομένο ότι αυτές βρίσκονται στο προενισχυτικό στάδιο, δεν περιμέναμε βεβαίως να ακούσουμε ήχο τριόδου από το iTube και δεν ακούσαμε. Ωστόσο, το πιο πιθανόν είναι η επιλογή της λάμπας να βρίσκεται πίσω από τον ευχάριστο, δυναμικό αλλά καθόλου «ψηφιακό» ήχο του συστήματος, με το «ψηφιακό» να είναι ένας χαρακτηρισμός που συνήθως χρησιμοποιείται για ακούσματα διανυγής μεν αλλά κάπως κουραστικά, τα οποία σε ωθούν να μειώσεις την στάθμη ύστερα από λίγο και δεν καταφέρνουν να σε συνεπάρουν. Αυτό, πράγματι, δεν συμβαίνει στην περίπτωση του συγκεκριμένου πακέτου, αντιθέτως μάλιστα, μπορεί να πει κανείς ότι η ακρόαση ήταν ελκυστική, ανεπαίσθητα ευφωνική, χωρίς να καταντά επικίνδυνα στρογγυλεμένη και άνευρη και εν τέλει ικανοποιητική σε βαθμό που σε κάποια περίπτωση ακούσαμε επί ώρες (το iPod είχε πάνω από 100 τρακς) χωρίς να το πολυσκεφτούμε. Αυτό, κατά την γνώμη μου είναι το σημαντικό στην περίπτωση του iTube και εν τέλει η ίδια η ουσία της ύπαρξής του: Μετατρέπει ένα φορητό

ηχοσύστημα του οποίου η βασική αποστολή είναι –στην καλύτερη περίπτωση– η μουσική επένδυση κάποιας άλλης δραστηριότητας σε ένα σύστημα με αποκλειστική αποστολή την μουσική, αποστολή που την φέρει σε πέρας αποτελεσματικά και άκοπα.

Τελικώς...

Γίνεται το iPod ή, εν προκειμένω οποιοδήποτε media player, high end επειδή θα του προσθέσετε στην έξοδο ένα iTube; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι «βεβαίως όχι» αλλά ούτως ή άλλως δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Αν έχετε ένα media player και μια καλή συλλογή από μουσικά αρχεία, είναι λογικό –κάποια στιγμή– να αναζητήσετε το μονοπάτι που οδηγεί από τον ήχο των ακουστικών στον ήχο των ηχείων. Στην περίπτωση αυτή, το πακέτο της TL Audio είναι μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα πρόταση: Πλήρες, ικανό να υποστηρίξει κάθε ανάγκη (αφού συνεργάζεται με όλα τα players μέσω της εισόδου line και όχι μόνο με το iPod), με δυνατότητα επέκτασης ώστε να γίνει ένα μικρό σύστημα και για πηγές ασυμπίεστου ήχου αλλά ταυτόχρονα ακολουθώντας πιστά τους κανόνες του design και των καλών ηχοσυστημάτων,ν είναι σαφώς ένα προϊόν κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του ακροατή ο οποίος ξεκίνησε από τον προσωπικό ήχο αλλά έχει το κέφι να κάνει ένα βήμα ακόμη προς κάτι σοβαρότερο... Νομίζω ότι θα το ευχαριστηθείτε!

Οι δύο τριόδοι του προενισχυτικού σταδίου συνοδεύονται από μία «magic eye» για την παρακολούθηση της στάθμης. Λεπτομέρεια που την συναντούμε πολύ σπάνια...

ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΡΑΔΙΟΕΝΙΣΧΥΤΗΣ AV

Sony STR-DA5200ES

27/02/2007

Έχουμε και λέμε: Δύο καλοί επεξεργαστές για τον ήχο και την εικόνα, upconversion και scaling μέσω DCDi Cinema, τρεις εισόδους HDMI με δυνατότητα 1080p, ένα νέο και ευέλικτο σύστημα αυτόματης ρύθμισης με δύο μικρόφωνα, το καλύτερο user interface της αγοράς και 7x120W. Ο λογαριασμός θα γράψει κάτι λιγότερο από 1300 ευρώ για όλα αυτά και ο ανταγωνισμός σε μία εξαιρετικά δύσκολη κατηγορία συσκευών δεν πρέπει να αισθάνεται καθόλου καλά...

Ο ολοκληρωμένος ενισχυτής AV αποτελεί, για πολλούς, μια εμβληματική επιλογή. Η παρουσία του σε ένα σύστημα υπογραμμίζει το γεγονός ότι ο κάτοχός του έχει οπτικοακουστικές και όχι μόνο ακουστικές ανησυχίες, ενίοτε δε αποτελεί και ένα δείγμα της μεγάλης ικανότητάς του να χειρίζεται και να κατανοεί μια παραδοσιακά δύσχρηστη συσκευή. Μετά το βίντεο VHS και τις ακατανόητες μεθόδους προγραμματισμού του -που ευτυχώς έχουμε αφήσει πίσω μας εδώ και κάποια χρόνια- οι ραδιοενισχυτές AV αποτελούν, ίσως, τα πλέον ιδιότροπα μηχανήματα που μπορείτε να συναντήσετε στον συγκεκριμένο χώρο. Το δέος και την ικανοποίηση για την τεράστια ποικιλία εισόδων και τις 7.1 εξόδους (αριθμός που σήμερα «ζητιέται» περισσότερο) συνήθως διαδέχεται ένα κάποιο άγχος: Πώς τα χειρίζεσαι όλα αυτά; Ο υποφαινόμενος είναι από τους τελευταίους που θα πάρει, στο θέμα αυτό, το μέρος του χρήστη: Το ρητό «Read The Fuc**ing Manual»

Η Sony έχει διατηρήσει την πρόσοψη του DA5200ES πολύ απλή...

αποτελεί προμετωπίδα στις σελίδες αυτές ή αν θέλετε να χρησιμοποιήσετε ένα ελληνικό ρητό στη θέση του, πάρτε αυτό: «Τα μεταξωτά βρακιά θέλουν... -ξέρετε εσείς τί!». Αντιλαμβάνεστε επομένως ότι το να είναι ο ενισχυτής δύσχρηστος είναι ένα από τα τελευταία μειονεκτήματα που μπορώ να σκεφτώ. Από την άλλη, όταν ένας κατασκευαστής κάνει την υπέρβαση και προσφέρει μια συσκευή που είναι εύχρηστη δεν μπορούμε και να το αγνοήσουμε. Σαφώς θα πρέπει να επιβραβευθεί για την προσπάθεια, υπό την προϋπόθεση ότι δεν έχει «ξεχάσει» όλα τα υπόλοιπα -βεβαίως... Έκρινα την εισαγωγή αυτή απαραίτητη, επειδή όταν η Sony παρουσίασε και επί ελληνικού εδάφους (στο περιθώριο του περυσινού Athens High End Show) τα νέα μοντέλα ραδιοενισχυτών της σειράς ES, η σημασία

Υπάρχει επιλογέας εισόδων και ρυθμιστικό στάθμης...

που έδωσε στο GUI του DA5200ES ήταν παραπάνω από εμφανής. Οι άνθρωποι ήταν ενθουσιασμένοι και δεν το έκρυβαν (είχαν βεβαίως καλούς λόγους -όπως θα δούμε).

Στην πραγματικότητα, πάντως, το νέο περιβάλλον χρήστη, μέσα από το οποίο γίνονται οι διάφορες επιλογές και η παραμετροποίηση του ενισχυτή, είναι ένα από τα τέσσερα ενδιαφέροντα σημεία του DA5200ES. Τα άλλα τρία είναι το αυτόματο σύστημα προσαρμογής στον χώρο που διαθέτει, η πληρότητα του τμήματος βίντεο (με scaler, de-interlacer, up-converter κ.λπ, κ.λπ) και τέλος η απουσία του λογοτύπου S-Master από την πρόσοψη. Όσο και αν μας φάνηκε περίεργο είναι, πάντως, γεγονός: Στην περίπτωση του DA5200ES (αλλά και των δύο μικρότερων συσκευών της συγκεκριμένης σειράς δηλαδή των DA3200ES και DA1200ES) η Sony εγκατέλειψε τα διακοπτικά της αρθρώματα S-Master Pro (που μας είχαν κάνει πολύ καλή εντύπωση όταν είχαμε δοκιμάσει τον STR-DA7100ES περίπου ένα χρόνο πριν) και εξόπλισε τους νέους τους ενισχυτές με κλασικά γραμμικά στάδια ισχύος! Αυτό που απομένει, βεβαίως, είναι να διαπιστώσουμε το πόσο καλή σύνθεση έχει γίνει σε όλα αυτά, κάτι που κάνουμε στις αμέσως επόμενες σελίδες...

Στο Εσωτερικό...

Η προσπάθεια της Sony να διατηρήσει τον DA5200ES όσο το δυνατόν πιο απλό και με φιλική εμφάνιση είναι προφανής. Η γνωστή, από τα μεγαλύτερα μοντέλα, πρόσοψη με την διαμόρφωση σε δύο επίπεδα φιλοξενεί ελάχιστους διακόπτες οι περισσότεροι από τους οποίους ενεργοποιούν άμεσα κάποιες από τις πλέον συνήθεις λειτουργίες της συσκευής, ώστε ο χρήστης να μην πρέπει να καταφύγει σε κάποιο μενού. Υπάρχουν ρυθμιστικό τόνου, πλήκτρο χειρισμού του δέκτη, επιλογέας εισόδων, ρυθμιστής στάθμης και μια σειρά από μικρούς διακόπτες που επιτρέπουν την επιλογή της εισόδου HDMI, την ενεργοποίηση του προσομοιωτή ηχητικών πεδίων, το bypass του επεξεργαστή (κατά το οποίο το μόνο πράγμα που έχει στη διάθεσή του ο χρήστης είναι το volume), τον έλεγχο της φωτεινότητας της οθόνης και την αποκωδικοποίηση των «surround back» καναλιών σε συστήματα 6.1 και 7.1.

...καθώς επίσης και το ρυθμιστικό τόνου μαζί με το πλήκτρο συντονισμού του ραδιοφωνικού δέκτη. Υπάρχει ακόμη και είσοδος USB για media player.

Ενδιαφέρον σημείο στην κατά τα άλλα συμβατική πρόσωση, είναι το σετ των βοηθητικών εισόδων το οποίο περιλαμβάνει μια ψηφιακή Toslink και μια θύρα USB για την τοποθέτηση συμβατού media player.

Οι δυνατότητες σύνδεσης που προσφέρει ο ενισχυτής είναι, όπως θα έχετε ήδη καταλάβει πολύ μεγάλες: Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του τρεις εισόδους HDMI (που υποστηρίζουν όχι μόνο 1080p αλλά και οκτακάναλο ήχο LPCM 192kHz ώστε να υπάρχει πλήρης συμβατότητα με τα νέα φορμά εικόνας υψηλής ευκρίνειας), επτά ψηφιακές εισόδους ήχου (τρεις ομοαξονικές και τέσσερις Toslink), τρεις εισόδους βίντεο component, πέντε εισόδους composite/S-video με αντίστοιχες γραμμές ήχου, τέσσερις εισόδους δικαναλικού ήχου (από τις οποίες η μια είναι phono) και μία είσοδο 7.1. Από πλευράς εξόδων προσφέρεται μια HDMI (1080p και LPCM 192kHz x8), μια ψηφιακή Toslink, μια βίντεο component, τρεις composite/S-Video, δύο δικαναλικές ήχου και, τέλος, μια έξοδος προενισχυτή 7.1 για την οδήγηση εξωτερικών τελικών. Υπάρχουν ακόμη έξοδοι ήχου και εικόνας για δεύτερη ζώνη, έξοδος ήχου για τρίτη ζώνη καθώς και μια ξεχωριστή είσοδος εικόνας της οποίας το περιεχόμενο μπορεί να προβληθεί σε PIP mode, εμβόλιμα δηλαδή στην βασική προβολή. Ο ενισχυτής βασίζεται σε δύο επεξεργαστές τον Genesis FLI8668 για τα σήματα βίντεο και τον ADSP-21266 «Share» της Analog Devices για τα σήματα ήχου.

Ο Genesis τρέχει τους αλγόριθμους DCDi Cinema της Faroudja και προσφέρει όλα τα απαραίτητα για την μετατροπή των αναλογικών σημάτων σε ψηφιακά, τον διαχωρισμό των συνιστωσών των σύνθετων σημάτων (composite και S-Video) μέσω του κατάλληλου φίλτρου κτένας, και χειρίζεται το de-interlacing και το upscaling. Η έξοδος του οδηγείται είτε απευθείας στις ψηφιακές εξόδους HDMI είτε στις αναλογικές εξόδους μέσω μετατροπέων 216MHz/11bit. Όσον αφορά στις δυνατότητες του DA5200ES είναι σημαντικό να αναφέρουμε το up-conversion: Στο σημείο αυτό ο DA5200ES εμφανίζεται εξαιρετικά ευέλικτος προσφέροντας πλήρες πακέτο

Η πίσω πλευρά του ενισχυτή είναι υπερπλήρης. Θα θέλαμε τις (καλής ποιότητας) υποδοχές σύνδεσης των ηχείων λίγο πιο αραιά τοποθετημένες ώστε η τοποθέτηση των καλωδίων να γίνεται ευκολότερα.

δυνατοτήτων αφού επιτρέπει την μετατροπή κάθε αναλογικού σήματος σε οποιοδήποτε από τα τέσσερα διαθέσιμα φορμά (HDMI, component, S-Video και composite) και επιπροσθέτως προσφέρει την δυνατότητα scaling/de-interlacing για τα σήματα που οδηγούνται στις εξόδους component και HDMI (μέχρι τα 1080i στην component και μέχρι 1080p στην HDMI). Το αποτέλεσμα είναι ότι μπορείτε, απλώς να συνδέσετε στην έξοδο του ενισχυτή το σύστημα προβολής σας με ένα καλώδιο HDMI και να κάνετε όλο το routing από αυτόν.

Όσον αφορά στα σήματα ήχου, ο ενισχυτής χρησιμοποιεί μετατροπείς a/d 24bit/96kHz και χρησιμοποιεί το LC89057 της Sanyo για το interface των ψηφιακών σημάτων (το ίδιο τσιπ με τον 7100ES δηλαδή). Ο επεξεργαστής της Analog Devices είναι τοποθετημένος σε ξεχωριστή πλακέτα (για να ελαχιστοποιηθούν οι παρεμβολές) και το κύκλωμα χρονισμού μαζί με το PLL είναι σχεδιασμένα από την ίδια την Sony με στόχο την μείωση του jitter. Τα σήματα μετατρέπονται και πάλι σε αναλογικά μέσω DACs 24bit/192kHz.

Το στάδιο ισχύος, όπως ήδη αναφέρθηκε, είναι γραμμικό και χρησιμοποιεί δύο ημιαγωγούς ισχύος ανά κανάλι, αποδίδοντας συνολικά 7x120W σε φορτία 8Ω. Οι υποδοχές σύνδεσης των ηχείων είναι καλής ποιότητας και μπορούν να δεχτούν γυμνά καλώδια και βύσματα τύπου «μπανάνα», θα τους θέλαμε όμως τοποθετημένους με μεγαλύτερες αποστάσεις μεταξύ τους ώστε οι συνδέσεις να γίνονται πιο εύκολα (όχι, βεβαίως, ότι υπάρχει και πολλές ανεκμετάλλευστος χώρος στην πίσω πλευρά του DA5200ES...). Μία ενδιαφέρουσα δυνατότητα που προσφέρεται εδώ είναι η διαχείριση των δύο καναλιών που περισσεύουν στην περίπτωση που το σύστημα είναι 5.1. Ο χρήστης μπορεί να επιλέξει είτε να τα χρησιμοποιήσει σε συνεργασία με τα κυρίως κανάλια, ώστε να οδηγήσει τα ηχεία με διενίσχυση, είτε να τα χρησιμοποιήσει για την οδήγηση ηχείων στην δεύτερη ζώνη. Ο DA5200ES μπορεί να αποκωδικοποιήσει όλα τα φορμά της Dolby (Dolby Digital, Dolby Digital EX και Dolby Pro Logic IIx), όλα τα φορμά της DTS (DTS, DTS ES DTS 96/24 DTS Neo:6) και βεβαίως «τρέχει»

Δεν θα περιμέναμε και τίποτε άλλο: Το εσωτερικό του ενισχυτή είναι μάλλον «σφιχτό. Ο μετασχηματιστής τροφοδοσίας είναι θωρακισμένος με λωρίδα χαλκού.

το γνωστό Digital Cinema Sound Processing της Sony.

Το τελευταίο ερώτημα που θα πρέπει να απαντηθεί όσον αφορά την εσωτερική δομή του DA5200ES είναι το θέμα του by-passing: Αν κρίνουμε από το διάγραμμα βαθμίδων του ενισχυτή, ο χρήστης μπορεί, αν το επιθυμεί, να επιλέξει μια πλήρως αναλογική διαδρομή για τα σήματα εικόνας ως «pass through» θυσιάζοντας, βεβαίως, τις μεγάλες δυνατότητες που προσφέρει το τσιπ της Genesis. Παρόμοια επιλογή δεν υπάρχει στην περίπτωση των σημάτων ήχου τα οποία υπόκεινται υποχρεωτικά σε μετατροπή a/d με μοναδική δυνατότητα την επιλογή της παράκαμψης όλων των επεξεργασιών πλην της ρύθμισης της στάθμης και της ισορροπίας στα κυρία κανάλια (κάτι που η Sony ονομάζει 2CH A.Direct).

Ο ενισχυτής συνοδεύεται από δύο τηλεχειριστήρια, ένα για τον χειρισμό της συσκευής και ένα για τις επιλογές που αφορούν στην δεύτερη ζώνη.

Εντυπώσεις

Η πρώτη επαφή που έχει κανείς με τον DA5200ES αφορά, όπως είναι λογικό, στην διαδικασία ρύθμισης των καναλιών και της προσαρμογής στον χώρο. Εδώ, η Sony έχει να παρουσιάσει μια νέα μέθοδο, η οποία βασίζεται σε δύο διαφορετικά σήματα και στην χρήση δύο μικροφώνων και αναφέρεται ως DCAC (Digital Cinema Auto Calibration). Η διαδικασία προβλέπει μια αρχική φάση αυτοελέγχου του συστήματος η οποία γίνεται για λόγους ταχύτητας με έναν σύνθετο τόνο ο οποίος διεγείρει τα ηχεία ανά ζεύγη (εκτός του κεντρικού), υπολογίζει τον θόρυβο του περιβάλλοντος και καθορίζει την στάθμη του κυρίως σήματος το οποίο ονομάζεται TSP (Time Stretch Pulse). Με το σήμα αυτό ο επεξεργαστής του ενισχυτή μπορεί να προσδιορίσει την γωνιακή θέση και την απόσταση κάθε ηχείου από την θέση μέτρησης, την πολικότητά του και το μέγεθός του και επίσης να προσδιορίσει κάποια χαρακτηριστικά της ακουστικής του χώρου. Το καινούριο εδώ είναι ο προσδιορισμός της θέσης του ηχείου (και όχι απλώς της απόστασης) ο οποίος

Η πλακέτα με τον επεξεργαστή FLI8668 της Genesis ο οποίος «τρέχει» το DCDi Cinema της Faroudja και είναι υπεύθυνος για το up-conversion, το de-interlacing και το scaling των πηγών εικόνας. Τα video DACs είναι 216MHz/11bit.

επιτυγχάνεται με την χρήση των δύο μικροφώνων και την αξιοποίηση του διαφορετικού χρόνου άφιξης του σήματος σε αυτά (η ιδέα προφανώς βασίζεται σε έναν βασικό μηχανισμό της ανθρώπινης ακοής ο οποίος χρησιμοποιεί αυτήν ακριβώς την χρονική διαφορά μεταξύ των αυτιών). Η ακουστική του χώρου ρυθμίζεται με την χρήση ενός παραμετρικού ισοσταθμιστή έξι περιοχών. Το αποτέλεσμα είναι ότι μπορείτε να προσεγγίσετε την ιδανική γεωμετρία του πολυκαναλικού συστήματος (τον γνωστό κύκλο ITU-R) ακόμη και ο χώρος σας δεν το επιτρέπει. Ενδιαφέρον σημείο, επίσης είναι η δυνατότητα επιλογής της συμπεριφοράς του συστήματος, μετά την ρύθμιση, ανάμεσα από τρεις διαφορετικές προσεγγίσεις. Ο χρήστης μπορεί να επιλέξει το «Engineer Mode» το οποίο χρησιμοποιεί ως αναφορά τον ειδικό χώρο που χρησιμοποιεί η ίδια η Sony (ένα δωμάτιο με διαστάσεις 7x9 μέτρα), το «Full Flat Mode» το οποίο θέτει ως στόχο την επίπεδη απόκριση και το «Front Reference Mode» το οποίο επιδρά σε όλα τα ηχεία πλην των κυρίως και ευθυγραμμίζει το σύστημα με βάση αυτά, έτσι ώστε να μην χάνεται ο χαρακτήρας τους.

Το επόμενο βήμα είναι η προσαρμογή του ενισχυτή στις συγκεκριμένες ανάγκες κάθε χρήστη. Εδώ τον λόγο έχουν τα μενού που προβάλονται στην οθόνη μέσω των εξόδων Monitor. Η Sony έχει κάνει, πράγματι, εξαιρετική δουλειά στο νέο GUI, το οποίο είναι εμφανώς βασισμένο στην εμπειρία της από το PSP, με καλοσχεδιασμένα σύμβολα, ήπιο animation και λογική δομή. Σε γενικές γραμμές δεν θα δυσκολευτείτε να βρείτε αυτό που θέλετε, αν και μερικές φορές τα μενού έχουν αρκετό βάθος (δηλαδή πολλές επιλογές). Χωρίς αμφιβολία, πάντως, πρόκειται για το πλέον καλοσχεδιασμένο interface που έχουμε δει μέχρι σήμερα και σίγουρα αυξάνει τις πιθανότητες να χρησιμοποιηθεί σωστά και πλήρως κάθε μια από τις πολλές δυνατότητες της συσκευής.

Ξεκινήσαμε τις ακροάσεις του ενισχυτή με «σκέτη» μουσική από δικαναλικές και πολυκαναλικές πηγές, έχοντας ως στόχο να δούμε την ηχητική του συμπεριφορά χωρίς τις μεγάλες επεμβάσεις που μπορεί

Το στάδιο ισχύος είναι γραμμικό και χρησιμοποιεί δύο ημιαγωγούς ισχύος ανά ανάλη. Η Sony δεν χρησιμοποίησε στον DA5200ES τα γνωστά αρθρώματα S-Master Pro.

να πραγματοποιήσει ο επεξεργαστής. Σε αυτού του είδους την χρήση ο DA5200ES εμφανίστηκε δυνατός με σημαντικές ικανότητες οδήγησης (χρησιμοποιήσαμε ένα setup με πέντε Eros της Audio Spectrum, το κεντρικό Pan και το παθητικό υπογούφερ στην συνήθη του θέση, επιλέγοντας τα κυρίως ηχεία ως «Large»), καλή τονική ισορροπία και διαύγεια στην περιοχή των υψηλών συχνοτήτων που εμφανίστηκαν εκτεταμένες και ξεκούραστες αποδίδοντας άνετα το μεγαλύτερο εύρος των SACDs. Χαμηλά, ο ενισχυτής είναι λεπτομερής και οι απαιτητικοί ακροατές θα ακούσουν άνετα τον όγκο και τον αέρα της μεγάλης ορχήστρας και θα ικανοποιηθούν από την απόδοση των ρυθμικών μερών. Η μεσαία περιοχή αποδίδεται, επίσης, καλά, δεν κουράζει και οι φωνές έχουν καλή άρθρωση και λεπτομέρεια.

Από την στιγμή που στην απλούστερη εκδοχή του, χωρίς δηλαδή πρόσθετη επεξεργασία και με απλό πρόγραμμα, ο DA5200ES μπορεί να υποστηρίξει απαιτητικές ακροάσεις, δημιουργούνται υψηλές προσδοκίες και σε επίπεδο κινηματογραφικού ήχου. Πράγματι, είναι σαφές ότι εδώ ο ενισχυτής αισθάνεται πολύ άνετα, αποδίδοντας με χαρακτηριστική άνεση τα πολυκαναλικά soundtracks και δημιουργώντας ηχητικά πεδία με κίνηση και αίσθηση περιβάλλοντος που ικανοποιούν απόλυτα. Οι στάθμες που μπορεί να δημιουργήσει σε έναν μέτριο χώρο είναι απόλυτα ικανοποιητικές και η ιδέα των τριών διαφορετικών ρυθμίσεων (Engineer, Flat και Front Reference) δουλεύει άψογα. Από τις τρεις προτιμήσαμε την Engineer η οποία μας έδωσε ελαφρώς πιο θεαματικά αποτελέσματα (με βαθύτερο χαμηλό και περισσότερο κινηματογραφική αίσθηση). Ο ενισχυτής αποδίδει πολύ καλά και στην περίπτωση των μουσικών πολυκαναλικών προγραμμάτων. Ακούσαμε (και είδαμε) το Pulse των Pink Floyd και είχαμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε για μια ακόμη φορά την υψηλή ποιότητα της πολυκαναλικής μείξης του συγκεκριμένου δίσκου. Ειδικά σε αυτού του είδους το πρόγραμμα, πάντως, ο ενισχυτής εμφανίστηκε να προσεγγίζει τα όρια της

Ο ADSP 21266 της Analogue Devices είναι τοποθετημένος σε μια ξεχωριστή πλακέτα για μειωθούν οι παρεμβολές. Για την μετατροπή των αναλογικών σημάτων σε ψηφιακά χρησιμοποιούνται μετατροπείς 24bit/96kHz ενώ για την μετατροπή των ψηφιακών σημάτων σε αναλογικά, μετατροπείς 24bit/192kHz.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Sony STR-DA5200ES

Ισχύς: 7x120W/8Ω
 Συμβατότητα: Dolby Digital, Dolby Digital EX, Dolby Pro Logic IIx, DTS, DTS ES, DTS 96/24, DTS Neo:6, Digital Cinema Sound Processing
 Αναλογικές εισοδοί ήχου: 4 stereo, (η μία phono), 1 πολυκαναλική 7.1
 Αναλογικές εισοδοί εικόνας: 3 component, 4 S-Video, 5 composite
 Ψηφιακές εισοδοί ήχου: 4 Toslink, 3 coaxial, 1 πολυκαναλική 8x24bit/192kHz μέσω HDMI
 Ψηφιακές εισοδοί εικόνας: 3 HDMI (μέχρι 1080p)
 Αναλογικές εξοδοί ήχου: 2 line out stereo (εξοδοί εγγραφής), 1 πολυκαναλική εξόδος προενισχυτή (7.1)
 Αναλογικές εξοδοί εικόνας: 2 Composite/S-Video, 1 composite/S-Video Monitor, 1 component Monitor (μέχρι 1080i)
 Ψηφιακές εξοδοί ήχου: 1 Toslink
 Ψηφιακές εξοδοί εικόνας: 1 HDMI (μέχρι 1080p)
 Επεξεργαστές: Genesis FL18668 (DCDi Cinema της Faroudja) για την εικόνα και ADSP 21266 «Sharc» της Analog Devices για τον ήχο.
 Μετατροπείς: ADCs 24bit/96kHz, DACs 24bit/192kHz για τον ήχο, DACs 216MHz/11bit για την εικόνα.
 Άλλες δυνατότητες: Σύστημα αυτόματης ρύθμισης DCAC με διπλό μικρόφωνο, δυνατότητα υποστήριξης ήχου και εικόνας σε δευτερεύουσα ζώνη και ήχου σε τρίτη ζώνη, δύο τηλεχειριστήρια, ενσωματωμένος ραδιοφωνικός δέκτης AM/FM, είσοδος USB για media player.
 Τιμή: 1290 ευρώ
 Sony Hellas, τηλ.: 801.11.92000, web: <http://www.sony.gr>

ισχύος του όταν απαιτήσαμε πολύ υψηλές στάθμες, αποκτώντας μια ελαφρά σκληρότητα στην μεσαία και υψηλή περιοχή. Είναι προφανές ότι όλα έχουν ένα όριο...

Πώς συμπεριφέρεται ο ενισχυτής στα σήματα εικόνας; Η απάντηση είναι «πολύ καλά»: Το routing των σημάτων HDMI είναι άψογο και το up-conversion των αναλογικών πηγών δουλεύει απόλυτα

Η ρύθμιση του συστήματος γίνεται με δύο μικρόφωνα. Η διάταξη αυτή επιτρέπει τον προσδιορισμό όχι μόνον της απόστασης αλλά και της γωνιακής θέσης των ηχείων.

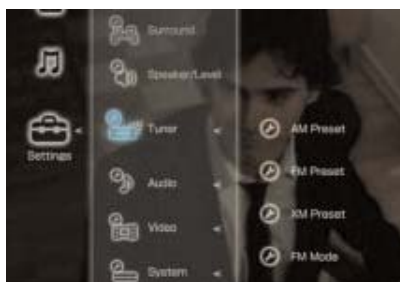

ικανοποιητικά (χρησιμοποιήσαμε υλικό S-VHS το οποίο οδηγήσαμε στην τηλεόραση μέσω HDMI) και το ίδιο συμβαίνει και με το scaling. Στο θέμα αυτό, πάντως, ο Sony ακολούθησε την πεπατημένη: Με άλλα λόγια πήρξαν περιπτώσεις που το scaling από τα 576i στα 1080p (με πηγή DVD-Video στην είσοδο component και βίντεο S-VHS από την αντίστοιχη είσοδο) εμφάνισε κάποια τεχνουργήματα, ανάλογα πάντοτε και με το πρόγραμμα. Γενικώς, πάντως, η υπόθεση με τα scalers απαιτεί μια σχετική προσοχή. Σήμερα, ακόμη και ένα μέτριο σύστημα μπορεί να διαθέτει τρία από αυτά (ένα στο DVD player, ένα στον ενισχυτή και ένα στο σύστημα προβολής, είτε αυτό είναι τηλεόραση είτε προβολέας) με αποτέλεσμα το ποιο τελικώς θα πρέπει να προτιμηθεί να εξαρτάται από το είδος των συσκευών. Συνολικά, η εικόνα που πήραμε μέσω του DA5200ES ήταν καλή, με λεπτομέρεια σωστά χρώματα και αμελητέες απώλειες στην περίπτωση των αναλογικών σημάτων, επομένως η χρήση του ως router προκειμένου να απλοποιηθεί

η σύνδεση των πηγών εικόνας με το σύστημα προβολής δικαιολογείται απόλυτα.

Τελικώς...

... δεν υπάρχει αμφιβολία ότι με τον STR-DA5200ES η Sony επέλεξε να κάνει μια επίδειξη ισχύος με μια συσκευή της οποίας η τιμή είναι περισσότερο από λογική (θα μπορούσε να την χαρακτηρίσει κανείς τιμή ευκαιρίας...) και οι δυνατότητες πολύ πάνω από τον μέσο όρο. Με το καλύτερο user interface που

Το user interface που σχεδίασε η Sony για τον DA5200ES είναι πραγματικά εξαιρετικό, τόσο από πλευράς αισθητικής όσο και από πλευράς ευχρηστίας.

έχουμε δει μέχρι σήμερα, ένα αποτελεσματικό και ευέλικτο πακέτο αυτόματης ρύθμισης, καλούς επεξεργαστές video και audio και μεγάλες δυνατότητες επεξεργασίας στις οποίες περιλαμβάνεται up-conversion και scaling που φθάνει μέχρι τα 1080p (μέσω HDMI), ο συγκεκριμένος ενισχυτής αποτελεί μια εξαιρετική επιλογή για όσους θέλουν να βασίσουν επάνω του ένα σύστημα οικιακής διασκέδασης με μεγάλες δυνατότητες τόσο στην εικόνα όσο και στον ήχο.

CD PLAYER

AudioNET Art G2/EPs

27/03/2007

Η AudioNET είναι μια γερμανική εταιρία χαμηλών τόνων οι συσκευές της οποίας δεν παύουν να μας εκπλήσσουν ευχάριστα. Εχοντας σαφή προσανατολισμό προς την απόλυτη κορυφή, χωρίς τις υπερβολές που χαρακτηρίζουν συχνά τις προσπάθειες του είδους, οι ενισχυτές και τα players των γερμανών έχουν πάντα κάτι το ιδιαίτερο να επιδείξουν και πάντοτε προς την κατεύθυνση του σωστού engineering. Η περίπτωση του ART G2 δεν μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση...

Αυτό που πραγματικά κάνει την AudioNET εξαιρετικά συμπαθή, προτού ακόμη έχεις την ευκαιρία να ακούσεις κάποια από τις συσκευές της, είναι αυτή η αταραξία που διακρίνει τους ανθρώπους της. Ο τρόπος με τον οποίο περιγράφουν τα προϊόντα και τις λύσεις τους είναι ακραία τεχνοκρατικός, στα όρια του φλεγματικού και απαιτείται μια ιδιαίτερη προσπάθεια για να καταλάβεις τελικώς τί ακριβώς έχουν κάνει και γιατί. Αυτό που κάποιοι γνωστοί-άγνωστοι θα το έκαναν ένα τεράστιο λάβαιο, οι της AudioNET το διατηρεί στα πλαίσια μιας απλής παραγράφου κάνοντας μια επικίνδυνη επιλογή: Αφήνουν τον χρήστη να αποφασίσει την αξία των επιλογών τους. Εγώ στην θέση τους θα αισθανόμουν πολύ ανασφαλής με αυτού του είδους την προσέγγιση αλλά, -τί τα θέλετε;- αυτές οι μικροδιαφορές είναι που δίνουν το ενδιαφέρον στην ζωή...

Τόσο το ART G2 όσο και το EPS ακολουθούν την γνωστή αισθητική της AudioNET με την πρόσωση από βουρτσισμένο αλουμίνιο 10 των χιλιοστών. Το player έχει μπλε θόνη (υπάρχει και σε έκδοση με κόκκινο χρώμα) και έχει καπάκι από MDF.

Το G2 σημαίνει απλώς "Generation 2" και είναι μια σαφής υπόμνηση ότι το συγκεκριμένο cd player αποτελεί την εξέλιξη, τον διάδοχο αν προτιμάτε, ενός ήδη υπάρχοντος μοντέλου, του ART V2. Το V2 φαίνεται να έχει γράψει την δική του ιστορία στην αγορά των μεγάλων ψηφιακών πηγών και παρά το γεγονός ότι δεν έχει τύχει να το δοκιμάσουμε, η φήμη του είναι γνωστή: Από πολλούς θεωρείται μια εκ των κορυφαίων συσκευών στην κατηγορία τιμής του, επομένως η αποστολή του G2 δεν θα πρέπει να θεωρείται εύκολη: Θα πρέπει να είναι, το λιγότερο, ισάξιο του προκατόχου του και καλύτερο αν η AudioNET θέλει να μιλά για μια επιτυχία.

Στο Εσωτερικό...

Το ART G2 χρησιμοποιεί μια σύνθετη μέθοδο απόσβεσης των κραδασμών και στήριξης του μηχανικού μέρους που είναι

ενδιαφέρουσα: Περιλαμβάνει την χρήση μιας βάσης από άμορφο γρανίτη (το γνωστό πέτρωμα αλλά στην μη κρυσταλλική του μορφή), την στήριξη του τρανσπόρτ σε μια πλάκα από αλουμίνιο και την ανάρτηση του συστήματος μέσω δυο τανισμένων λωρίδων από συνθετικό υλικό των οποίων, μάλιστα η τάση μπορεί να ρυθμιστεί (στην περίπτωση που για κάποιο λόγο αποκλίνει από την σωστή τιμή), μια τεχνική που η AudioNET ονομάζει "Aligned Resonance". Το κυρίως περίβλημα της συσκευής (το οποίο φέρει και την πόρτα του top-loading μηχανισμού) είναι κατασκευασμένο από MDF. Όλα αυτά οδηγούν σε μια αρκετά βαριά κατασκευή, που φθάνει τα 22 κιλά. Ο δίσκος τοποθετείται από το επάνω μέρος της συσκευής και σταθεροποιείται με ένα πακ από ένα συνθετικό υλικό που ονομάζεται POM και μοιάζει στην αφή με τεφλόν (το ruck, για όσους αναρωτιούνται προέρχεται από την λέξη που χρησιμοποιείται για την «μπάλα» του χόκεϊ, η οποία έχει δισκοειδές σχήμα). Το τρανσπόρτ είναι συμβατό με δίσκους CD/CD-R αλλά, δυστυχώς, όχι με CD-RW. Το ψηφιακό κομμάτι του ART G2 χρησιμοποιεί την τεχνική της AudioNET που είναι γνωστή ως Intelligent Sampling. Πρόκειται για έναν συνδυασμό ψηφιακών φίλτρων (για τα οποία οι Γερμανοί περιορίζονται να πουν ότι είναι «βελτιστοποιημένα ως προς την κρουστική απόκριση») και ενός ασύγχρονου rate converter ο οποίος πραγματοποιεί upsampling μέχρι τα 24bit/192kHz. Τα φίλτρα φαίνεται να τρέχουν σε έναν ψηφιακό επεξεργαστή για εφαρμογές audio (τον 24μπιτο DSP 56367 της Freescale) ενώ τον ρόλο του rate converter παίζει το SRC4192 της Burr-Brown το οποίο, εκτός των άλλων, αναλαμβάνει να μειώσει το jitter. Κατά την εταιρία η όλη διαδικασία απομονώνει τελείως το σήμα εξόδου από τα προβλήματα χρονισμού που μπορεί να υπάρχουν στην είσοδο. Ως DACs χρησιμοποιούνται δύο τσιπ της Analog Devices, με κωδικό AD1955. Οι συγκεκριμένοι μετατροπείς διαθέτουν δύο κανάλια και, στην περίπτωση του ART G2 χρησιμοποιούνται σε balanced τοπολογία την οποία ακολουθεί ένας μετατροπέας ρεύματος σε τάση και ένα αναλογικό φίλτρο, αμφοτέρω

Η σύνδεση του EPS γίνεται με ειδικό καλώδιο που μεταφέρει τις τρεις απαραίτητες τάσεις για την λειτουργία του ART G2. Το τρανσπόρτ τροφοδοτείται από τον ρευματολήπτη του player.

υλοποιημένα με διακριτά υλικά (δεν χρησιμοποιούνται τελεστικοί ενισχυτές, αλλά FETs). Οι δυνατότητες σύνδεσης της συσκευής είναι παραπάνω από πλήρεις, περιλαμβάνοντας single ended και balanced αναλογικές εξόδους, δύο ομοαξονικές και μια οπτική ψηφιακή έξοδο, έξοδο AES/EBU καθώς επίσης και τις ειδικές εξόδους της AudioNET για σύνδεση με άλλες συσκευές της εταιρίας. Το ενδιαφέρον είναι ότι το ART G2 διαθέτει και θύρα USB η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως είσοδος, επιτρέποντας έτσι σε ένα υπολογιστή να χρησιμοποιηθεί ως πηγή ήχου, εκμεταλλευόμενο μάλιστα τον DAC και τα αναλογικά στάδια του player. Για τον σκοπό αυτό χρησιμοποιείται το PCM2706 της Burr Brown. Στο σημείο αυτό, πάντως, δεν θα ήταν –ίσως– κακή ιδέα να τοποθετηθεί και μια συμβατική είσοδος S/PDIF. Η αισθητική της συσκευής ακολουθεί τις γνωστές γραμμές της AudioNET με το

Το ART G2 χρησιμοποιεί top loading μηχανισμό και ένα push από το συνθετικό υλικό POM. Η αίσθηση της (χειροκίνητης) πόρτας είναι πολύ καλή.

Το εσωτερικό του player κρύβει μια προεγμένη στις λεπτομέρειες και με κάποιες ειδικές λύσεις σχεδίαση. Οι Γερμανοί δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν τις δικές τους ιδέες όπου χρειάζεται...

Ο μηχανισμός ανάγνωσης στηρίζεται ελαστικά σε δύο τανισμένους ιμάντες από συνθετικό υλικό. Εδώ φαίνεται ο ένας από αυτούς (στο μέσον, αριστερά)

βουρτσισμένο αλουμίνιο και την χαρακτηριστική μπλέ (ή κόκκινη κατόπιν επιλογής) οθόνη της οποίας η φωτεινότητα ρυθμίζεται. Εργονομικά, το ART G2 ίσως σας φανεί λίγο περιεργό στην αρχή, με τους αραία τοποθετημένους διακόπτες του και την σύμβαση που θέλει το πλήκτρο “Play” να εκτελεί καθήκον “Next” και το πλήκτρο Pause την λειτουργία “Back”. Σε κάθε περίπτωση συνηθίζεις σχετικά γρήγορα. Από τα πλήκτρα της πρόσοψης, ο χρήστης έχει πρόσβαση και σε ένα απλό μενού ρυθμίσεων μέσω του οποίου μπορεί να επιλέξει ανάμεσα σε HighBit και LowBit modes με την πρώτη να προσφέρει την δυνατότητα εξόδου ψηφιακού upsampled σήματος (αναλόγως της ψηφιακής εξόδου στα 24/192 ή στα 24/96) και την δεύτερη να προσφέρει το συμβατικό bitrate 16/44.1.

Το τηλεχειριστήριο που συνοδεύει την συσκευή είναι πλήρες όσον αφορά τις συνήθεις λειτουργίες αλλά η AudioNET προσφέρει ένα ξεχωριστό, με την ονομασία SRC 7000 το οποίο προσφέρει και άλλες δυνατότητες ανάμεσα στις οποίες και μια εξαιρετικά σπάνια: Την πλοήγηση σε συγκεκριμένο χρονικό σημείο του δίσκου! Δεν την βλέπουμε συχνά και είναι χρήσιμη σε περιπτώσεις που τα τράκς είναι πολύ μεγάλα. Η πικρή αλήθεια είναι ότι οι ψηφιακές συσκευές είναι περισσότερο ενάλωτες στα προβλήματα τροφοδοσίας από όσο θα θέλαμε και από όσο αφήνουν οι σχεδιαστές τους να εννοηθεί. Σοβαροί κατασκευαστές όπως η Naim έχουν κάνει το γεγονός αυτό μανιέρα και δεν διστάζουν να βάλουν στην αγορά εξωτερικά τροφοδοτικά (όπως το XPS) για να βελτιώσουν την απόδοση των κορυφαίων συσκευών τους. Το EPS είναι μια τέτοια περίπτωση. Πρόκειται για μια προσπάθεια σχεδιασμού μιας πηγής σταθερής τάσης (με την τεχνική έννοια του όρου, δηλαδή μια πηγή της οποίας η τάση και η κυμάτωση είναι ανεξάρτητα

Σε αντίθεση με την συνήθη πρακτική (ακόμη και σε πολύ υψηλές κατηγορίες τιμής) το ART G2 χρησιμοποιεί μετατροπέα ρεύματος σε τάση και αναλογικά φίλτρα με διακριτά εξαρτήματα. Το στάδιο εξόδου είναι αρθρωτό, αφήνοντας υπονοούμενα για αναβαθμίσεις...

του φορτίου της, δηλαδή του ρεύματος που απαιτεί η συσκευή που τροφοδοτεί). Στο εσωτερικό του εξωτερικού τροφοδοτικού της AudioNET υπάρχουν δύο δακτυλιοειδείς μετασχηματιστές των 100VA (ένας για κάθε πολικότητα, μιλάμε δηλαδή για ονομαστική ισχύ τετραπλάσια του τροφοδοτικού που βρίσκεται στο ART G2) καθώς και ένας μικρότερος για τις τάσεις των ψηφιακών τμημάτων, «γρήγορες» διόδοι των 25μS, 260.000μF χωρητικότητας και ένα προχωρημένο κύκλωμα σταθεροποίησης το οποίο χρησιμοποιεί μια πηγή τάσης αναφοράς μεγάλης ακρίβειας και διακριτά Mosfets μεγάλης ταχύτητας. Η έξοδος του EPS είναι τρεις τάσεις (+/-24V για τα αναλογικά κυκλώματα και 5V για τα ψηφιακά) των οποίων η ακρίβεια είναι +/-0.01V (σε ρεύμα 1A και εύρος 300MHz). Η σύνδεση με το ART G2 γίνεται με ειδικό καλώδιο και το γεγονός ότι το player απαιτεί και την δική του τροφοδοσία μας κάνει να συμπεράνουμε ότι το μηχανικό μέρος τροφοδοτείται πλέον εντελώς ξεχωριστά.

Εντυπώσεις

Ο συνδυασμός ART G2/EPS αντικατέστησε το βασικό player αναφοράς μας (Esoteric P70/D70) και κατά το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα χρησιμοποιήσαμε το player μαζί με το εξωτερικό τροφοδοτικό. Παρόλα αυτά, δεν αντισταθήκαμε στον πειρασμό να κάνουμε, στην αρχή, ακροάσεις χωρίς το EPS, έτσι ώστε να σχηματίσουμε μια εικόνα για τις βελτιώσεις που αυτό προσφέρει στην απόδοση του ART G2. Επίσης, ένα μικρό μέρος των ακροάσεων έγινε μέσω της θύρας USB σε μια προσπάθεια να διαπιστώσουμε (δηλαδή, μεταξύ μας, να επιβεβαιώσουμε) τις αλλαγές που επιφέρει στον ήχο μιας τυπικής εφαρμογής audio σε pc. Από την πρώτη στιγμή, το (σκέτο) ART G2 επαλήθευσε την αίσθηση που αποκομίσαμε καθώς γνωρίζαμε ότι αυτό: πρόκειται πράγματι για μια πολύ καλή ψηφιακή πηγή, της οποίας τα βασικά χαρακτηριστικά είναι η καλή εικόνα, ο ξεκούραστος χαρακτήρας και η μεγάλη δυνατότητα απόδοσης των μικρολεπτομερειών της ηχογράφησης σε συνδυασμό με μια, λίγο-πολύ αναμενόμενη, τονική ακρίβεια: Το player μπορεί να κατέβει πολύ χαμηλά (προσεγγίζοντας «επικίνδυνα» το σώμα,

Η ψηφιακή επεξεργασία βασίζεται στον DSP 56367 της Freescale (δεξιά)

τον παλμό και την λεπτομέρεια της πηγής αναφοράς) είναι αέρινο στις υψηλές συχνότητες με αυτόν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα που έχουν όλα τα κορυφαία συστήματα και ο οποίος συνίσταται στην απόδοση όλων των πληροφοριών που είναι διαθέσιμες χωρίς να αυτό να γίνεται προκλητικά φανερό μέσω υπερβολικής ξηρότητας, ένα χαρακτηριστικό το οποίο συχνά οδηγεί σε κόπωση του ακροατή και, τέλος, είναι επιτυχημένα περιγραφικό στην μεσαία περιοχή με τις φωνές να ξεπηδούν από την συνολική εικόνα με ευκρίνεια, φινέτσα και ισορροπία. Ίσως παρατηρήσατε ότι ο χαρακτηρισμός που χρησιμοποίησα στην εικόνα είναι κάπως συντηρητικός για την κατηγορία τιμής: Το «καλή» σαφώς δεν είναι αρκετό για μια μηχανή που στοιχίζει πέντε ολόκληρα χιλιάκια και οφείλω να πω ότι η χρήση του όρου ίσως και να αδικεί το ART G2, υπάρχει, ωστόσο λόγος που χρησιμοποιείται. Το sound stage που δημιουργεί η συσκευή έχει πολύ καλή έκταση, φέρνοντας τον ακροατή κοντά στα τεκταινόμενα και προσφέροντάς του μια αμφιθεατρική άποψη των μουσικών δρώμενων της ηχογράφησης με άνετη περιγραφή των διαφορετικών ηχητικών πηγών και πολύ καλές δυνατότητες εστίασής τους, είναι ωστόσο, κατά την άποψή μου, λίγο ρηχή στερώντας τον ακροατή την αίσθηση του βάθους και ίσως της ατμόσφαιρας του δίσκου που εξαρτάται από το συγκεκριμένο αυτό χαρακτηριστικό. Θα μπορούσες να το πεις και απόμακρο... Για παράδειγμα, το Portrait of A Romantic (John Surman: Private City/ECM) ακούστηκε λίγο πιο flat και με λιγότερο συναίσθημα από αυτό που θα θέλαμε. Πόσο εύκολα μπορεί να καταλήξει κανείς σε αυτό το συμπέρασμα; Στην πραγματικότητα μπορείς να αντιληφθείς ότι το player «μπορεί και καλύτερα» μόνον αφού χρησιμοποιήσεις για πρώτη φορά το EPS! Το εξωτερικό τροφοδοτικό μεταμορφώνει κυριολεκτικά το ART G2 στο θέμα του staging αλλάζοντας εντελώς τον χαρακτήρα του και προσφέροντάς του δυνατότητες που δεν μπορούσες να φανταστείς ότι κατείχε: Η σκηνή αποκτά ένα σαφές και άριστα περιγραφόμενο βάθος, το όργανα ή οι ομάδες οργάνων (εάν το πρόγραμμα περιλαμβάνει μεγάλη ορχήστρα) εστιάζονται εξαιρετικά και η

Εδώ φαίνεται καθαρά το φύλλο γρανίτη που χρησιμοποιείται ως βάση για το ART G2 το βάρος του οποίου φθάνει τα 22 κιλά. Το πακέτο των συνδέσεων είναι υπέρ-πλήρες.

παρουσία στον χώρο γίνεται άσπογα τριδιάστατη και αληθοφανής. Αν θέλετε την άποψή μου ο συνδυασμός ART G2/EPS είναι μια εντελώς διαφορετική συσκευή εν συγκρίσει με το «σκέτο» G2. Το τελευταίο θα κέρδιζε επάξια τον χαρακτηρισμό της πολύ καλής πηγής για την κατηγορία τιμής (χαρακτηρισμός που ήδη του αποδόθηκε στην αρχή) αλλά τίποτε περισσότερο –λες κι αυτό είναι λίγο δηλαδή... Από την άλλη, το player μαζί με το τροφοδοτικό είναι ένα από τα καλύτερα που έχουμε ακούσει, ανεξαρτήτως τιμής, συνδυάζοντας άσπογα την τονική ακρίβεια με την δυνατότητα δημιουργίας «ατμόσφαιρας», στοιχείου, τελικώς, απαραίτητου για να απολαύσεις την μουσική σου... Και αυτή η μικρή διαφορά είναι εν τέλει τόσο σημαντική ώστε να διακρίνει μια πολύ καλή συσκευή από μια σπουδαία συσκευή! Παρά το γεγονός ότι το EPS επιδρά κατά κύριο λόγο στην εικόνα, έχει τις επιπτώσεις του και σε άλλα σημεία της απόδοσης: Το χαμηλό διατηρεί τον όγκο του αλλά βελτιώνεται οριακά όσον αφορά στα χρονικά του χαρακτηριστικά (γίνεται ελάχιστα πιο γρήγορο, πιο ξεκάθαρο) και πιθανόν υπάρχει βελτίωση και στην δυναμική περιοχή: Με το τροφοδοτικό συνδεδεμένο οι μικρολεπτομέρειες γίνονται κάποιες στιγμές περισσότερο σαφείς και ο προσεκτικός ακροατής μπορεί να παρακολουθήσει την δομή και τις παράλληλες γραμμές μιας σύνθεσης με μεγαλύτερη άνεση. Όπως θα περίμενε κανείς από μια συσκευή της Audionet, το ART G2 είναι μια «all around» πηγή, υπό την έννοια ότι αισθάνεται άνετα ανεξάρτητα με το πρόγραμμα. Η ουδετερότητά της, της εξασφαλίζει την δυνατότητα να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις ενός έντονα ρυθμικού ηλεκτρικού ακούσματος, να αποδώσει τις μικρολεπτομέρειες στα ηχοχρώματα των ακουστικών οργάνων μιας ορχήστρας τζαζ και να εμφανίσει στον χώρο την μεγαλοπρέπεια ενός μεγάλου συμφωνικού έργου. Πρόκειται, όπως αντιλαμβάνεσθε, περί ενός εργαλείου ακρόασεων και για να είμαι ειλικρινής δεν θα περίμενα τίποτε λιγότερο από την συγκεκριμένη εταιρία. Οι παραπάνω παρατηρήσεις αφορούν φυσικά και στην περίπτωση που χρησιμοποιηθεί η θύρα USB. Με την

Ο χρήστης μπορεί να διαλέξει single ended ή balanced αναλογικές εξόδους. Ακριβώς δίπλα στα βύσματα τους βρίσκεται και η υποδοχή του εξωτερικού τροφοδοτικού.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

AudioNET ART G2

Αρχιτεκτονική: Top loading, με ελαστική ανάρτηση και βάση από γρανίτη
 Συμβατότητα: CD, CD-R
 Ψηφιακή επεξεργασία: Custom ψηφιακά φίλτρα μέσω DSP, upsampling
 DACs: AD 1955, 24/192
 Αναλογικές εξόδους: single ended, balanced
 Ψηφιακές εξόδους: Ομοαξονικές (x2), Οπτική (Toslink), AES/EBU με δυνατότητα High/LowBit
 Ψηφιακές εισόδους: USB
 Διαστάσεις: 430x120x360mm
 Βάρος: 22Kg

AudioNET EPS

Περιγραφή: Εξωτερικό τροφοδοτικό για συσκευές της AudioNET
 Μετασχηματιστές: 2x100VA για τις τάσεις των αναλογικών κυκλωμάτων, 1x10VA για τις τάσεις των ψηφιακών κυκλωμάτων.
 Ανόρθωση/Σταθεροποίηση: Δίοδοι 25μS, φίλτρο 260.000μF, σταθεροποίηση με διακριτά Mosfets και τάση αναφοράς μεγάλης ακρίβειας.
 Ακρίβεια: +/- 0.01V @ 1A/300MHz
 Διαστάσεις: 430x70x310mm
 Βάρος: 9kg

Τιμές: 5.000 ευρώ (ART G2), 1.995 (EPS)
 INFO: Outsourcing AE, τηλ.: 210-485.4110, web: <http://www.audionet.de/>

προϋπόθεση ότι τα αρχεία σου κινούνται σε κάποιο αποδεκτό επίπεδο ποιότητας, δηλαδή -στην πράξη- είναι είτε wav προερχόμενα από direct audio extraction είτε προσεκτικά κωδικοποιημένα με κάποιο αλγόριθμο συμπίεσης (με μέτρο και περισκεψη), το αποτέλεσμα ταπεινώνει με χαρακτηριστική άνεση κάθε consumer υποσύστημα ήχου σε PC, ιδιαίτερα σε θέματα δυναμικής περιοχής (καθώς τα DACs και το αναλογικό τμήμα του ART G2 είναι εξαιρετικά αθόρυβα). Παράλληλα μπορεί κανείς να δει σημαντικές βελτιώσεις σε θέματα εικόνας και συνολικής αίσθησης: Απλώς το

Οι ψηφιακές εξόδους περιλαμβάνουν ομοαξονικές, οπτική και AES/EBU, ενώ υπάρχει και θύρα USB που χρησιμοποιείται ως ψηφιακή είσοδος.

άκουσμα είναι πολύ πιο ευχάριστο, ακριβές και εν τέλει ξεκούραστο, γεγονός που φέρνει στην επιφάνεια το αρχικό μας παράπονο: Χάθηκε ο κόσμος να υπάρχει και μια συμβατική είσοδος S/PDIF;

Τελικώς...

...το ART G2 αποδείχθηκε στην πράξη ένα πολύ καλό player με μεγάλες δυνατότητες, οι οποίες εκτοξεύονται κυριολεκτικώς όταν στην εξίσωση μπει και το EPS. Σε αυτήν την δεύτερη περίπτωση το πράγμα είναι, μάλιστα, απλούστερο: Μιλάμε για ένα εκ των κορυφαίων cd players που έχουμε δοκιμάσει. Τελεία και παύλα. Ακούστε το οπωσδήποτε!

Είναι προφανές ότι κάποιες φορές, τα πράγματα γίνονται θερμά...

ΗΧΕΙΟ

TL Audio Fatboy

10/04/2007

Εντάξει, εντάξει... κι εμείς το σκεφτήκαμε... Αυτό το ωοειδές σχήμα, η εξωτερική τοποθέτηση του τούιτερ σε δικό του θάλαμο, η απουσία –στην πράξη- μπάφλας, όλα αυτά κάτι μας θυμίζουν αλλά σε τελική ανάλυση οι διάφορες λύσεις ενός ίδιου προβλήματος δεν μπορεί παρά να έχουν κάποιες ομοιότητες. Κι επιπροσθέτως, τα Fatboys δεν μοιάζουν και τόσο με τα ηχεία που νομίζετε... Έχουν πολλές, σημαντικές κι ενδιαφέρουσες διαφορές!

Την TL Audio και την σειρά συσκευών Fatman την γνωρίσαμε πρόσφατα, όταν δοκιμάσαμε τον ενισχυτή iTube, μια συσκευή η οποία απευθυνόταν σε όσους θα ήθελαν κάτι καλύτερο για το iPod τους, δηλαδή ένα λαμπάτο τελικό στάδιο. Αν αυτό σας φάνηκε πολύ «προχωρημένο» η ιδέα πίσω από τα Fatboys είναι σαφώς πιο απλή και κατανοητή: Πρόκειται για ηχεία που έχουν σαν στόχο τους χρήστες συστημάτων desktop audio είτε αυτοί είναι επαγγελματίες, είτε ερασιτέχνες. Πρόκειται σαφώς για μια δίκαιη φιλοδοξία από μια εταιρία που έχει σοβαρή παράδοση στον χώρο των επαγγελματικών συσκευών η οποία συνοδεύεται και από εξ' ίσου καλές προθέσεις: Η αισθητική των Fatboys είναι πολύ δουλεμένη και υπηρετεί τόσο την φόρμα όσο και την λειτουργία, με άλλα λόγια το ηχείο είναι όμορφο και έχει τις δυνατότητες να είναι και αποτελεσματικό. Ας δούμε τις λεπτομέρειες...

Στο Εσωτερικό...

Οποιος έχει ασχοληθεί, έστω και ελάχιστα, με την κατασκευή ηχείων δεν μπορεί παρά να εκτιμά κάθε καμπίνα της οποίας το σχήμα αποκλίνει από το κλασικό παραλληλεπίπεδο. Αρκεί μια ματιά στα Fatboys, και είσαι βέβαιος ότι έχεις να κάνεις με μια σχεδίαση που έχει προχωρήσει ένα βήμα πέρα από το ξύλο και τις ορθές γωνίες... Πράγματι, τα Fatboys είναι χειροποίητα και κατασκευάζονται από χυτό αλουμίνιο το οποίο εν συνεχεία αποκτά ένα καλής ποιότητας φινιρίσμα από μαύρη λάκα, η αντίθεση της οποίας με το κίτρινο μιντ/γούφερ, το χαρακτηριστικό χρώμα του κέβλαρ που χρησιμοποιείται στον κώνο των πέντε ιντσών, δίνει στο ηχείο μια έντονη προσωπικότητα (αν αυτή δεν σας αρέσει, έχετε πρόβλημα: Δεν υπάρχουν σίτες...). Η ωοειδής καμπίνα είναι όμορφη και σπάει την μονοτονία των κλασικών ηχείων αλλά έχει και μια πρακτική σημασία: Επειδή δεν έχει

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

TL Audio Fatboy

Αρχιτεκτονική: Ηχείο δύο δρόμων, δύο μεγαφώνων

Καμπίνα: Ωοειδής, από χυτό αλουμίνιο, ανοικτού τύπου, με ξεχωριστό, time aligned θάλαμο για το τούιτερ.

Μονάδες: Γούφερ 5 ιντσών με κώνο από κέβλαρ, θωρακισμένο, τούιτερ μεταξωτού θόλου μιας ίντσας με μαγνήτη νεοδυμίου, θωρακισμένο.

Crossover: Συχνότητα cross 4.5kHz, υποστηρίζει διπλοκαλωδίωση.

Απόκριση συχνότητας: 60Hz-22kHz (+/-3dB)

Ευαισθησία: 85dB/w/m

Ονομαστική εμπέδηση: 8Ω

Διαστάσεις: 300x200x340mm

Βάρος: 7kg

Τιμή: 820 ευρώ

INFO: E+T Vision, τηλ.: 210-957.7030,

web: <http://www.fat-man.co.uk/>

παράλληλες πλευρές δεν ενθαρρύνει την δημιουργία στάσιμων κυμάτων και έτσι η συμπεριφορά του ηχείου είναι πολύ περισσότερο προβλέψιμη. Για χρωματισμούς καμπίνας, επίσης, δεν γίνεται λόγος: Η ακαμψία του περιβλήματος είναι μεγάλη. Η μονάδα των χαμηλών φορτίζεται από μια οπή ανάκλασης, φυσιολογικά τοποθετημένη στο πίσω μέρος και οι Άγγλοι έχουν επιτύχει μια ενδιαφέρουσα επίδοση: Κατάφεραν να κάνουν ένα ανοικτού τύπου ηχείο να είναι ένα από τα πλέον αναίσθητα που υπάρχουν στην αγορά: Τα 85dB/w/m δεν θα χαροποιήσουν κανέναν studióρχη ο οποίος θα πρέπει να αγοράσει και τελικό ενισχυτή αφού τα Fatboys είναι παθητικά, σε αντίθεση με την συνήθη πρακτική που θέλει το σύνολο σχεδόν των ηχείων για στούντιο να είναι ενεργά. Αναρωτιέμαι μήπως τελικά αυτό το «professional μόνιτορ» έχει μπει για «ξεκάρφωμα» στην περιγραφή του ηχείου... Από την άλλη, πάλι, έχουμε το τούιτερ: Μεταξωτού θόλου, μιας ίντσας με μαγνητικό σύστημα από νεοδύμιο και τοποθετημένο σε δικό του θάλαμο, είναι «χρονισμένο» (time-aligned) με το γούφερ, πρακτική που δεν την βλέπουμε συχνά και όταν την βλέπουμε πρέπει να χαϊρόμαστε... Το όλο σύστημα χρησιμοποιεί ένα φίλτρο διαχωρισμού με πηνία χωρίς πυρήνα του οποίου η συχνότητα cross βρίσκεται στα 4.5kHz. Οι υποδοχές σύνδεσης είναι καλής ποιότητας και υποστηρίζουν διπλοκαλωδίωση ενώ η ύπαρξη της οπής ανάκλασης ανάμεσά τους, επιβάλλει μια κομψή λύση με καμπυλωμένα λαμάκια γεφύρωσης που δίνουν μια ακόμη πινελιά στην προσωπικότητα του ηχείου. Επίσης ενδιαφέρον είναι και ο τρόπος στήριξης του ηχείου: Η κάτω πλευρά είναι καμπύλη

και απλώς πατά σε ένα δερμάτινο μαξιλάρι το οποίο περιέχεται σε μία απλή επίπεδη βάση. Ο μηχανισμός αυτός, αν μπορεί να αποκαλέσει κανείς κάτι τόσο απλό «μηχανισμό», επιτυγχάνει πάντως κάτι ουσιαστικό: Την περιστροφή του ηχείου και στους τρεις άξονες απλά και εύκολα, με αποτέλεσμα το κάθε Fatboy να

Τουίτερ νεοδυμίου μιας ίντσας, μεταξωτού θόλου, τοποθετημένο σε δικό του θάλαμο και μάλιστα χρονικώς ευθυγραμμισμένο με το γούφερ...

... το οποίο είναι μια μονάδα 5 ιντσών με κώνο από κέβλαρ. Και οι δυο μονάδες είναι θωρακισμένες, οπότε μπορείτε να βάλετε τα Fatboys κοντά σε οθόνες.

Η ωσειδής καμπίνα είναι ανοικτού τύπου και έχει την οπή του bass reflex στην πίσω πλευρά.

Μια πολύ κομψή λύση για την διευθέτηση των γεφυρώσεων του biwiring...

«κάθεται» ακριβώς εκεί που το θέλετε χωρίς να χρειάζονται πολύπλοκοι μηχανισμοί στροφής. Αυτό, δεν είναι –ίσως– τόσο σημαντικό αν το χρησιμοποιείτε συμβατικά, δηλαδή σε ένα ράφι ή σε μια βάση, αποκτά όμως μεγάλη αξία αν το χρησιμοποιείτε σε εφαρμογές near field όπου συχνά χρειάζονται κάποιες περίεργες γωνίες.

Εντυπώσεις

Κατά την διάρκεια των ακροάσεων, χρησιμοποιήσαμε τα Fatboys με δύο διαφορετικούς τρόπους: Κατ' αρχήν στην θέση των ηχείων αναφοράς (Audio Spectrum Eros με παθητικό υπογούφερ) οδηγούμενα από την συνήθη τελικό (Parasound HCA3500) και στην συνέχεια σε μια εφαρμογή desk top/near field με πηγή υπολογιστή, όπου τον ρόλο του DAC έπαιξε το ψηφιακό κομμάτι του Audionet ART G2 μέσω της θύρας USB. Η διαφορά ανάμεσα στους δύο αυτούς τρόπους χρήσης έγκειται στην απόσταση του ακροατή από το ηχείο: Ενώ σε ένα συμβατικό σύστημα αυτή είναι, συνήθως, μεταξύ 2 και τριών μέτρων (με μέγιστη θεωρητικώς επιτρεπτή τα 4 μέτρα) στην περίπτωση των desktop εφαρμογών μπορεί να μειωθεί και στο ένα μέτρο (ανάλογα και με την διαγώνιο του μόνιτορ). Η ενδόμυχη ανησυχία μας ότι σε τόσο μικρές αποστάσεις το ηχείο της TL Audio θα είχε ίσως φασικά προβλήματα δεν δικαιώθηκε, πιθανότατα εξαιτίας των χρονικώς ευθυγραμμισμένων μονάδων του, και όσοι θα ήθελαν το συγκεκριμένο ηχείο για τέτοιες εφαρμογές μπορούν πράγματι να το χρησιμοποιήσουν άφοβα. Από τις φωτογραφίες των Fatboys και μόνον θα μπορούσε κανείς να αναμείνει, επίσης, πολύ καλή συμπεριφορά σε θέματα στερεοφωνικής εικόνας καθώς η μπάφλα είναι σχεδόν ανύπαρκτη τόσο στην περίπτωση του τουίτερ όσο και στην περίπτωση του γούφερ και οι ακμές, όπου υπάρχουν είναι καμπυλωμένες. Πράγματι, τα Fatboys είναι σε θέση να αποδώσουν εξαιρετική στερεοφωνική εικόνα, καθώς εξαφανίζονται κυριολεκτικά από τον χώρο και δίνουν την θέση τους σε ένα είδωλο με πολύ καλή οριζόντια ανάλυση, καλό βάθος και εξαιρετικό αέρα μεταξύ των οργάνων. Αν χρησιμοποιήσετε το ηχείο σε desktop εφαρμογές θα εκπλαγείτε με τις

Μια ακόμη ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια των Fatboys είναι η βάση του: Ένα απλό δερμάτινο μαξιλάρι, επιτρέπει την τοποθέτηση του ηχείου υπό οποιαδήποτε (λογική) κλίση.

δυνατότητες περιγραφής του ενώ σε συμβατικά συστήματα δεν έχει τίποτε να ζηλέψει από ηχεία παρόμοιας τιμής σε θέματα localization των πηγών και σε γενικότερη αίσθηση.

Μιλώντας για «αίσθηση», η TL Audio επέλεξε, προφανώς, να προσφέρει στα Fatboys έναν προσεκτικά σχεδιασμένο χαρακτήρα, πιθανώς ελαφρώς προσαρμοσμένο στις ανάγκες των σύγχρονων τεχνολογιών (δηλαδή των συστημάτων συμπίεσμένου ήχου). Η επιλογή αυτή οδήγησε σε ένα ηχείο με ευχάριστη, κάπως «στρογγυλή» συμπεριφορά το οποίο, όπως με χαρά θα ανακαλύψουν οι ακροατές αυτού του είδους συστημάτων, συγχωρεί πολλά από τα πράγματα τα οποία ένα καθαρόαιμο μόνιτορ θα εμφάνιζε ως καραμπινάτα προβλήματα: Οι υψηλές συχνότητες εμφανίστηκαν ευχάριστες και ελαφρώς αποκλίνουσες προς το ευφωνικό και με τίμημα την όχι απόλυτη ακρίβεια, προσφέρουν μια διόρθωση στην συνήθη σκληρή συμπεριφορά πολλών ακουσμάτων σε αυτή την συγκεκριμένη περιοχή του φάσματος. Η ακρόαση μέσω των Fatboys θα είναι πάντοτε ξεκούραστη και ευχάριστη και ο μοναδικός τρόπος να ανακαλύψετε ότι «κάτι λείπει» είναι να τα χρησιμοποιήσετε με μια πηγή της οποίας οι δυνατότητες ανάλυσης είναι πραγματικά υψηλές (για παράδειγμα το player αναφοράς μας, Esoteric P70/D70, ή το Audionet ART G2).

Παρόμοια συμπεριφορά παρατηρήσαμε και στο υπόλοιπο φάσμα κάτι που, εν τέλει, προσφέρει στο Fatboy μια ενδιαφέρουσα όσο και χρήσιμη ισορροπία: Οι μεσαίες συχνότητες δεν προβάλλονται και δεν θα κουράσουν ποτέ ακόμη και σε υψηλές εντάσεις, και το χαμηλό είναι ογκώδες, καλά ελεγχόμενο αλλά –και αυτό– χωρίς τις απόλυτες λεπτομέρειες. Ειδικά στην περιοχή του χαμηλού είναι ενδιαφέρον να διαπιστώσει κανείς ότι τα Fatboys δεν πέφτουν στην παγίδα του εντυπωσιασμού: Ο στόχος της εταιρίας δεν ήταν –προφανώς– να σχεδιάσει ένα ηχείο που «βροντάει» αλλά ένα ηχείο με αρκετά καλή έκταση (δοθέντος του όγκου της καμπίνας και της διαμέτρου του μιντ/γούφερ) και σχετικώς εύκολο στην οδήγησή του, το οποίο θα περιγράψει επαρκώς τις πληροφορίες της ηχογράφησης. Άλλωστε και η θεωρητική απόκριση του ηχείου, με το κάτω όριο στα 60Hz (-3dB) συνηγορεί σε αυτό το γεγονός. Αν θέλετε να ακούσετε καλά τις δυο χαμηλότερες οκτάβες (δηλαδή την περιοχή των 16-64Hz) θα πρέπει να αναζητήσετε ένα κατάλληλο υπογούφερ. Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ότι τα Fatboys θα βάλουν ευθαρσώς την υπογραφή τους στην ηχητική συμπεριφορά του συστήματος στο οποίο θα χρησιμοποιηθούν, επομένως σαφώς δεν μπορούν να θεωρηθούν ως μόνιτορ των οποίων η ακρίβεια υπήρξε ο βασικός σχεδιαστικός παράγων. Ωστόσο, το ηχητικό αποτέλεσμα υποδηλώνει ότι δεν

έχουμε να κάνουμε με μια τυχαία επιλογή εδώ: Κατά την γνώμη μου αυτό που θα πάρει κανείς ακούγοντας μέσα από συγκεκριμένα ηχεία είναι ένα φιλικό και ευχάριστο άκουσμα που θα κρύψει τις ατέλειες και τις ανακρίβειες που είναι εγγενείς στο πρόγραμμα και θα ικανοποιήσει με το τελικό αποτέλεσμα όλους του ακροατές.

Τελικώς...

... αν ψάχνετε ένα ηχείο με έντονη αισθητική και ηχητική προσωπικότητα, που ξεχωρίζει σαφώς από το σύνηθες, το έχετε μπροστά σας. Τα Fatboys είναι πραγματικά ένα ενδιαφέρον ηχείο με στυλ και προσωπικότητα που υπηρετεί ένα μεγάλο εύρος εφαρμογών, από τις οποίες εξαιρούνται μόνον όσες απαιτούν

εξαιρετική τονική ακρίβεια και παράθεση λεπτομερειών. Πολύ ξεκούραστο στο άκουσμά του είναι φιλικό στο –μερικές φορές– σκληρό υλικό με το οποίο θα το τροφοδοτήσετε χωρίς να γίνεται υπερβολικά παρεμβατικό, ένα προϊόν που φαίνεται να έχει πίσω του αρκετή σκέψη και ώρες ακρόασης και σίγουρα εμπειρία. Δώστε του την σημασία που πρέπει...

DAC/ΤΕΛΙΚΟΣ ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ

Bel Canto Dac3/S300

17/04/2007

Με ενδιαφέρουσες ιδέες να κρύβονται στο εσωτερικό τους και λογικές τιμές, οι δύο αυτές συσκευές της Bel Canto αποτελούν, σε πρώτη σκέψη, ένα παράξενο ζευγάρι. Μπορεί ένας μετατροπέας d/a και ένας τελικός ενισχυτής να συνθέσουν το κέντρο ενός audiophile συστήματος; Η απάντηση είναι «Ασφαλώς»!

Η Bel Canto είναι μια αμερικανική εταιρία της οποίας ο κατάλογος προϊόντων περιλαμβάνει μια πλήρη σειρά ενισχυτικών, με προενισχυτές, τελικούς και ολοκληρωμένους, cd players καθώς και έναν μετατροπέα d/a. Είναι αναγνωρίσιμη κυρίως από την πολύ λιτή αισθητική των συσκευών της και από το μικρό τους μέγεθος, ειδικά δε το μικρό μέγεθος των τελικών ενισχυτών της. Η ιδέα είναι προφανής: Δύο συσκευές αντιστοιχούν σε μια κλασική 42άρα πρόσοψη, επομένως η οικονομία χώρου είναι δεδομένη. Ωστόσο, βεβαίως, αυτό που ενδιαφέρει στην περίπτωση της Bel Canto δεν είναι τόσο η οικονομία χώρου και η αισθητική αλλά ο εσωτερικός κόσμος των τελικών της ενισχυτών: Σε μια κίνηση που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «ευρώ-αμερικανικός» γάμος, η εταιρία χρησιμοποιεί αρθρώματα ICEpower, μια τεχνολογία η οποία έχει αναπτυχθεί από την συνεργασία της γνωστής Bang & Olufsen και του Karsten Nielsen, γνωστού

Η αισθητική της Bel Canto είναι εξαιρετικά λιτή και ως εκ τούτου αναγνωρίσιμη. Ο Dac3 προσφέρει δυνατότητα ρύθμισης της στάθμης...

«γκουρού» σε θέματα διακοπτικών τροφοδοτικών και ενισχυτικών κυκλωμάτων ο οποίος έχει κάνει μια πληθώρα δημοσιεύσεων και επιστημονικών ανακοινώσεων πάνω στο θέμα αυτό, ξεκινώντας το 1995 με το «Possible Technical Solutions to Reduce Energy Consumption in Audio Products». Το αποτέλεσμα της χρήσης αρθρωμάτων ICEpower είναι το λιγότερο εντυπωσιακό: με διαστάσεις 216x76x305 (πλάτος x ύψος x βάθος) και βάρος 4 κιλά, ο S300 που δοκιμάζουμε στις επόμενες σελίδες μπορεί να αποδώσει 2x150Wrms σε φορτία 8Ω και να ανέβει στα 2x300Wrms σε φορτία 4Ω. Θα έχετε ήδη προσέξει ότι δεν υπάρχουν ψύκτρες, ούτε καν ανοίγματα αερισμού...

Επιλέξαμε να συνοδεύσουμε τον S300, όχι με έναν από τους συμβατικούς προενισχυτές της εταιρίας (ο PRe3 θα ήταν, ίσως, η λογική επιλογή) αλλά με τον Dac3 για δύο λόγους: Πρώτον είναι ένας από τους πολυσυζητημένους μετατροπείς d/a τον τελευταίο καιρό, έχοντας μάλιστα

... ενώ ο χρήστης του S300 θα πρέπει να αρκασθεί σε ένα απλό ενδεικτικό λειτουργίας. Ο διακόπτης βρίσκεται στην πίσω πλευρά.

βραβευθεί με το βραβείο “CES Innovations 2007” της CEA και δεύτερον γιατί επιτρέπει την δημιουργία ενός μίνιμαλ ψηφιακού συστήματος. Το μόνο που έχετε να προσθέσετε είναι ένα τρανσπόρτ της προκοπής και δυο ηχεία...

Στο Εσωτερικό...

Αν κρίνουμε από τις φωτογραφίες που δημοσιεύονται στο site της ICEpower, ο Bel Canto S300 βασίζεται σε δύο αρθρώματα ICEpower200ASC τα οποία περιλαμβάνουν όλα τα απαραίτητα για την λειτουργία του κάθε καναλιού, μαζί με το διακοπτικό τροφοδοτικό και το στάδιο ισχύος. Όπως ήδη αναφέρθηκε, ο ενισχυτής είναι διακοπτικός και βασίζεται στις γνωστές αρχές λειτουργίας των σταδίων ισχύος τάξης D (για τα οποία μπορείτε να διαβάσετε εκτενώς εδώ), δηλαδή μετατρέπει το σήμα σε μια παλμοσειρά της οποίας οι παλμοί είναι διαμορφωμένοι κατά εύρος (PWM: Pulse Width Modulation), την ενισχύει και στην συνέχεια την χρησιμοποιεί για την οδήγηση μιας τετράδας ημιαγωγών ισχύος οι οποίοι ωστόσο περιορίζονται σε ρόλο διακόπτη (στην περίπτωση του S300 αυτά είναι τα mosfet 2N0640) που ελέγχει την ροή του σήματος προς ένα φίλτρο, όπου το σήμα αποκτά πλέον την κλασική «αναλογική», συνεχή του μορφή. Σε αντίθεση όμως με την κλασική τάξη D, η τεχνολογία ICEpower προβλέπει έναν εξαιρετικά αυστηρό έλεγχο των παραπάνω διαδικασιών όχι με έναν αλλά με δύο βρόχους ανάδρασης, με τον πρώτο να ελέγχει την ορθή μετατροπή PWM ελαχιστοποιώντας τα προβλήματα χρονισμού και τον δεύτερο να ελέγχει το ίδιο το σήμα εξόδου εξασφαλίζοντας ότι ο συνδυασμός της εμπέδησης του ηχείου με το φίλτρο στην έξοδο του ενισχυτή δεν δημιουργεί προβλήματα. Το τροφοδοτικό του κάθε καναλιού είναι, βεβαίως, ανεξάρτητο και σταθεροποιημένο μέχρι και το στάδιο εξόδου. Το φίλτρο που χρησιμοποιείται είναι δεύτερης τάξης και το σημαντικό στοιχείο εδώ είναι ότι η έξοδος του ενισχυτή είναι floating, με άλλα λόγια ο αρνητικός ακροδέκτης δεν είναι συνδεδεμένος με την γείωση. Αυτό ίσως δημιουργήσει δυσκολίες σύνδεσης με ορισμένα υπογούφερ, μέσω της εισόδου high level, αν οι αρνητικοί ακροδέκτες της

Ο Dac3 συνοδεύεται από ένα κομψό τηλεχειριστήριο το οποίο επιτρέπει την επιλογή των εισόδων, την ρύθμιση της στάθμης και την ενεργοποίηση του mute.

εισόδου αυτής είναι γεωμενικοί. Το εγχειρίδιο χρήσης του ενισχυτή είναι, πάντως εξαιρετικά σαφές στο σημείο αυτό. Ο S300 διαθέτει balanced και single ended εισόδους και τα ηχεία συνδέονται σε τέσσερις ακροδέκτες της WBT, κορυφαίας ποιότητας.

Ο Dac3 χρησιμοποιεί ένα ενδιαφέρον ψηφιακό front-end που απαρτίζεται από το γνωστό ψηφιακό interface 8416 της Cirrus το οποίο ακολουθείται από τον- επίσης γνωστό- ασύγχρονο bit rate converter 8421 της ίδιας εταιρίας ο οποίος πραγματοποιεί upsampling στα 24bit/192kHz και τον κορυφαίο DAC PCM1792A της Burr Brown. Το clocking του ψηφιακού σήματος βασίζεται σε δύο PLL από τα οποία το πρώτο βρίσκεται στο αρχικό interface και το δεύτερο στο 8421. Το αναλογικό στάδιο του Dac3 ξεκινά από την balanced έξοδο του PCM1792A και αφορά την μετατροπή του ρεύματος σε τάση η οποία υλοποιείται από τέσσερις τελεστικούς ενισχυτές 1468 της Linear Technology, ένα εξάρτημα με μεγάλο εύρος λειτουργίας που εμφανίζεται ιδιαίτερα κατάλληλο για την συγκεκριμένη αποστολή. Ο Dac3 διαθέτει single ended και balanced εξόδους υλοποιημένες με βύσματα πολύ καλής ποιότητας, με δυνατότητα, μάλιστα, ρύθμισης της στάθμης η οποία γίνεται όσο το σήμα βρίσκεται στο ψηφιακό πεδίο. Όσο προβληματισθούν σχετικώς με την επιλογή αυτή θα έχουν δίκιο: Πράγματι μια τέτοια διαδικασία μειώνει την θεωρητική δυναμική περιοχή του μετατροπέα αλλά, κατά την ίδια την Bel Canto, οι επιδόσεις του συστήματος είναι ούτως ή άλλως τόσο υψηλές ώστε υπάρχει το περιθώριο για μια τέτοια επιλογή. Ενδιαφέροντα, είναι και η προσέγγιση της συσκευής όσον αφορά στις εισόδους: Καταρχήν μιλάμε για ένα πλήρες πακέτο δυνατοτήτων, στο οποίο περιλαμβάνονται δύο ομοαξονικές (RCA και BNC), οπτική, AES/EBU και USB στο οποίο θα πρέπει να προστεθεί και η ύπαρξη μετασχηματιστών απομόνωσης για κάθε είσοδο, κατά τα επαγγελματικά πρότυπα, επιλογή που δεν μπορεί παρά να κριθεί ως θετική. Η τροφοδοσία βασίζεται σε διαφορετικούς μετασχηματιστές, ανορθώσεις και πυκνωτικά φίλτρα για το ψηφιακό και το αναλογικό στάδιο και οι σταθεροποιήσεις γίνονται με τα γνωστά ολοκληρωμένα 317/337. Η συσκευή, τέλος, συνοδεύεται από ένα κομψό τηλεχειριστήριο το οποίο επιτρέπει την επιλογή της εισόδου, την ρύθμιση της

στάθμης και την ενεργοποίηση του mute.

Εντυπώσεις

Το ζευγάρι των Bel Canto αντικατέστησε τις αντίστοιχες συσκευές αναφοράς μας (Esoteric D70 και Parasound HCA-3500 στους ρόλους του DAC και του τελικού ενισχυτή αντίστοιχως) και οδήγησε το σύστημα ηχείων Audio Spectrum Eros με το παθητικό υπογούφερ. Κατά περιόδους, ιδιαίτερα στην αρχή των ακροάσεων χρησιμοποιήσαμε τις δύο συσκευές μεμονωμένα αλλά στην συνέχεια τις αντιμετωπίσαμε ως ένα σύνολο, κυρίως επειδή έτσι το είχαμε σκεφτεί από την αρχή της δοκιμής. Οι εντυπώσεις που ακολουθούν αφορούν αρχικώς τις μεμονωμένες ακροάσεις και στην συνέχεια το αποτέλεσμα του συνδυασμού Dac3/S300

Κατ' αρχήν το πρώτο πράγμα το οποίο αξίζει να σχολιαστεί είναι η απόδοση του τελικού ενισχυτή. Αποδείχθηκε μακράν, ως ο πιο «σίγουρος για τον εαυτό του» τελικός ενισχυτής που έχουμε χρησιμοποιήσει στα χρήματα αυτά, με σημαντικά αποθέματα ισχύος, μεγάλες δυνατότητες οδήγησης και κυρίως εξαιρετικό έλεγχο στην περιοχή των χαμηλών συχνοτήτων. Η συμπεριφορά αυτή θεμελιώνεται πιθανότατα στην χαμηλή αντίσταση εξόδου του (8mΩ) η οποία οδηγεί σε έναν τεράστιο συντελεστή απόσβεσης (πάνω από 1.000 –τιμή ουσιαστικώς άχρηστη αλλά πάντως ενδεικτική της κατάστασης) και θα ενθουσίασει, χωρίς αμφιβολία, τους πάντες: Τα ρυθμικά μέρη της μουσικής αποδίδονται χωρίς το παραμικρό ίχνος κόπωσης ακόμη και σε πολύ υψηλές στάθμες, ο όγκος της μεγάλης συμφωνικής ορχήστρας περιγράφεται σωστά και ο αέρας, οι μικρές λεπτομέρειες και τα ηχοχρώματα της περιοχής είναι παρόντα. Ο ενισχυτής εμφανίστηκε ουδέτερος στην περιοχή των υψηλών συχνοτήτων με καλή ταχύτητα και διαφάνεια και σαφώς δεν υπήρχε κουραστικός κατά τις μακρόχρονες ακροάσεις ακόμη και σε υψηλές στάθμες, κάτι για το οποίο κατηγορούνται (από καιρού εις καιρόν) οι διακοπτικές σχεδιάσεις. Στην πραγματικότητα, έχω την εντύπωση ότι μια καλά σχεδιασμένη συσκευή που χρησιμοποιεί διακοπτικό τροφοδοτικό και διακοπτικό στάδιο ισχύος δεν έχει κάποιο συγκεκριμένο χαρακτηριστικό που να την κάνει χειρότερη από τις συμβατικές, γραμμικές συσκευές και, δεν υπάρχει αμφιβολία περί αυτού, ότι ο S300 είναι

Πλήρες πακέτο ψηφιακών εισόδων το οποίο περιλαμβάνει μεταξύ άλλων εισόδους AES/EBU και USB καθώς και εξόδους single ended/balanced στην πίσω πλευρά του Dac3.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Bel Canto Dac3

Ψηφιακές εισόδοι: Coaxial (RCA/BNC), Toslink, AES/EBU, USB
Αναλογικές έξοδοι: Single Ended, Balanced, με δυνατότητα ψηφιακής ρύθμισης της στάθμης
Ψηφιακό τμήμα: Upsampling στα 24bit/192kHz, διπλό PLL, DAC PCM1792A (Burr Brown)
Αναλογικό τμήμα: μετατροπή i/v με LT1468
Άλλες δυνατότητες: Διαθέτει τηλεχειριστήριο
Τιμή: 2695 ευρώ

Bel Canto S300

Ισχύς: 2x150W/8Ω, 2x300W/4Ω
Αρχιτεκτονική: Διακοπτικός ενισχυτής με διακοπτικό τροφοδοτικό, τεχνολογίας ICEpower
Είσοδοι: Single Ended/Balanced
Έξοδοι: 2, ηχείων με βύσματα WBT.
thd+n: 0.01%, 1W, 1kHz, 4Ω
imd: 0.002%, 1W, 14:15kHz, 4Ω
Συντελεστής απόσβεσης: >1000
Δυναμική περιοχή: 111dB
Διαστάσεις: 216x76x305mm
Βάρος: 4kg
Τιμή: 1695 ευρώ

Aphrodite's Vision, τηλ.: 210-601.1126,
web: <http://www.aphroditvision.com/>,
<http://www.belcantodesign.com/>

καλοσχεδιασμένος. Αυτό φαίνεται και από τον εξαιρετικά χαμηλό του θόρυβο οποίος εξασφαλίζει στον ενισχυτή μια εξαιρετική δυναμική περιοχή. Η dual mono αρχιτεκτονική του ενισχυτή και το γεγονός ότι το κάθε κανάλι αποτελείται από ένα άρθρωμα ICEpower εξασφαλίζει πιθανότατα μεγάλη ομοιότητα μεταξύ των δύο καναλιών. Έτσι εξηγείται και η πολύ καλή, σταθερά εστιασμένη και με βάθος εικόνα που πήραμε με τον S300, ο οποίος αποδείχθηκε ιδιαίτερα ικανός στην περιγραφή χορωδιακών έργων περιγράφοντας άψογα τις ομάδες των χορωδιών, τις μεμονωμένες φωνές αλλά και την κίνηση τους.

Ο Dac3 εμφάνισε από την αρχή τα βασικά χαρακτηριστικά ενός καλού μετατροπέα d/a, δηλαδή μια ουδετερότητα και μια ξεκούραστη αίσθηση στο άκουσμα, πολύ

Η Bel Canto έχει χρησιμοποιήσει ένα άρθρωμα ICEpower ανα κανάλι. Η ποιότητα κατασκευής είναι πολύ καλή.

Ο S300 διαθέτει single ended και balanced εισόδους και υποδοχές σύνδεσης δύο ηχείων της WBT, πολύ καλής ποιότητας.

καλή στερεοφωνική εικόνα και μεγάλες δυνατότητες αναπαραγωγής λεπτομερειών της ηχογράφησης. Σε σχέση με τον, πολύ ακριβότερο, Esoteric D70 τον οποίο κλήθηκε να αντικαταστήσει, ο Dac3 ακούστηκε ελαφρώς «μαζεμένος» όσον αφορά την σκηνική παρουσία και ίσως λίγο περισσότερο γρήγορος στις υψηλές

Είτε το πιστεύετε είτε όχι, αυτά είναι τα τέσσερα mosfet ισχύος ενός ενισχυτή ο οποίος μπορεί να διαχειριστεί 300W ανά κανάλι!

Η τεχνολογία ICEpower προβλέπει δύο διαφορετικούς βρόχους ανάδρασης για τον πλήρη και αποτελεσματικό έλεγχο του κυκλώματος.

Όλες οι ψηφιακές εισόδους του Dac3 απομονώνονται μέσω μετασχηματιστών, μια επιλογή που εξασφαλίζει χαμηλότερο θόρυβο.

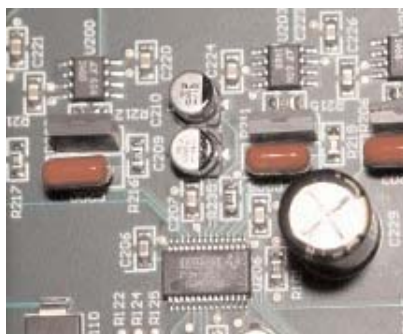
Το ψηφιακό πακέτο του μετατροπέα περιλαμβάνει το interface 8416 και το sample rate converter 8421 της Cirrus, καθώς επίσης και τον DAC PCM1792A της Burr Brown.

συχνότητες (όργανα όπως το βιμπράφωνο για παράδειγμα σβήνουν ταχύτερα από όσο είχαμε συνηθίσει) αλλά βεβαίως αυτή η σύγκριση έχει καθαρά θεωρητικό χαρακτήρα. Αντιθέτως, πρακτικό χαρακτήρα έχει το γεγονός ότι ο μετατροπέας της Bel Canto προσφέρει στον ακροατή αυτά που πρέπει: Δηλαδή πολύ καλή τονική ακρίβεια ώστε να είναι δυνατή η άνετη παρακολούθηση της δομής της κάθε σύνθεσης χωρίς τον παραμικρό κόπο από την πλευρά του, χωρίς να εισάγεται κάποιου είδους προσωπικότητα στο τελικό αποτέλεσμα και με άψογο «αέρα» στα τεκταινόμενα επί της σκηνής, ώστε να επιτείνεται ο ρεαλισμός. Το αποτέλεσμα είναι, βεβαίως το αναμενόμενο: Αφήνεσαι ελεύθερος να απολαύσεις τα της ηχογράφησης χωρίς να ενοχλείσαι από το παραμικρό.

Ως πακέτο, τώρα, ο συνδυασμός Dac3/S300 αποδείχθηκε μια πολύ ενδιαφέρουσα περίπτωση. Κατ' αρχήν, βεβαίως, απευθύνεται μόνο σε όσους θα ήθελαν μια ή περισσότερες ψηφιακές πηγές και δεν έχουν απαιτήσεις για άλλους πιο πολύπλοκους χειρισμούς και δυνατότητες (αναλογικούς βρόχους εγγραφής, ρυθμιστικά ισορροπίας και τονικότητας, κ.λπ.) αλλά έχω την εντύπωση ότι αυτοί δεν είναι τόσο λίγοι τελικώς. Στην συνέχεια, είναι σαφές ότι έχουμε να κάνουμε με ένα σύστημα το οποίο μπορεί να διαχειριστεί άψογα τις μικρολεπτομέρειες του προγράμματος, είναι ξεκούραστο ακόμη και σε υψηλές στάθμες και διατηρεί μια ουδετερότητα που δεν μπορεί παρά να ικανοποιήσει τον απαιτητικό ακροατή. Τέλος ο S300 είναι παραπάνω από ικανός να υποστηρίξει με μεγάλες εντάσεις ακόμη και έναν

Τέσσερις τελεστικοί 1468 της Linear Technology έχουν αναλάβει την μετατροπή i/v στην έξοδο του μετατροπέα.

Ο Dac3 χρησιμοποιεί δύο διαφορετικά τροφοδοτικά, ένα για το αναλογικό και ένα για το ψηφιακό μέρος.

μέτριο/μεγάλο χώρο αν τα ηχεία είναι λογικής ευαισθησίας και έχουν μια –επίσης– λογική σύνθετη αντίσταση. Εν κατακλείδι, η αρχική ιδέα του να δοκιμαστούν οι δύο συσκευές ως σύστημα (ιδέα που για να είμαι ειλικρινής είχε ο Έλληνας αντιπρόσωπος και όχι ο υποφαινόμενος) είναι σωστή: Αν θέλετε ένα σύστημα με μικρό όγκο, μίνιμαλ σχεδίαση και –ας την πούμε– lifestyleϊστική εμφάνιση γενικώς αλλά στο εσωτερικό να είναι κάτι πραγματικά σοβαρό, που θα τιμήσει τα χρήματα που κοστίζει η επιλογή του εν λόγω συνδυασμού θα σας δικαιώσει πλήρως και από πάνω μπορεί να αποσβέσει και μερικά από τα χρήματα που ξοδέψατε με διασκεδαστικά στοιχήματα του στυλ: «Βρείτε πού έχω κρύψει τον τελικό σε ένα λεπτό» ή «Πόσα bat les να βγάξει ο νέος τελικός μου».

Τελικώς...

... όπως και αν τις αντιμετωπίσει κανείς, αυτές οι δύο συσκευές της Bel Canto, μεμονωμένες ή ως σύστημα, είναι κάτι παραπάνω από ενδιαφέρουσες. Ο S300 είναι μια εξαιρετική υλοποίηση βασισμένη στην τεχνολογία ICEpower και πρέπει να είναι –ίσως– ο καλύτερος τελικός ενισχυτής σε αυτή την κατηγορία τιμής, λαμβάνοντας υπ' όψιν και την μεγάλη ισχύ του, ενώ ο Dac3 δικαίως αποτελεί, για ορισμένους, έναν από τους πολύ σημαντικούς μετατροπείς d/a: Άριστα σχεδιασμένος και υλοποιημένος, με φροντίδα στα κρίσιμα σημεία, καταφέρνει να μεταφέρει στον ακροατή όλες τις λεπτομέρειες του προγράμματος. Ακούστε και τις δύο συσκευές προσεκτικά. Αξίζει, και με το παραπάνω, τον κόπο!

ΠΛΑΤΟ/ΒΡΑΧΙΟΝΑΣ/ΜΑΓΝΗΤΙΚΟ ΕΔΡΑΝΟ

Clearaudio Ambient/Unify/CMB

24/04/2007

Έχοντας σαν βάση αυτό το χαρακτηριστικό πλατό της Clearaudio δοκιμάζουμε μια από τις πιο ενδιαφέρουσες ιδέες των τελευταίων ετών: Το νέο κεραμικό/μαγνητικό έδρανο του Γερμανού κατασκευαστή, που έχει ήδη συζητηθεί πολύ, όπως αποδεικνύεται όχι αδικώς!

Το Ambient το γνωρίζετε σίγουρα:

Είναι ένα από τα πλέον χαρακτηριστικά προϊόντα της Clearaudio και έχει παρουσιαστεί αρκετό καιρό τώρα κερδίζοντας θετικές εντυπώσεις τόσο από πλευράς αισθητικής (με την χαρακτηριστική δομή σάντουιτς ξύλου και φύλλων αλουμινίου) όσο και ήχου. Στην πραγματικότητα και με δεδομένο τον ρυθμό παραγωγής νέων μοντέλων από τον Γερμανό κατασκευαστή, δεν υπήρχε λόγος να δοκιμάσουμε στις σελίδες αυτές, τώρα, ένα μοντέλο που υπάρχει πάνω από έναν χρόνο αλλά, τελικώς, για όλα υπάρχει μια εξήγηση: Το Ambient, στην συγκεκριμένη δοκιμή, δεν υπήρξε παρά μια απλή πλατφόρμα επάνω στην οποία τοποθετήθηκε το νέο έδρανο της Clearaudio προκειμένου να αξιολογήσουμε τις διαφορές που επιφέρει στον ήχο. Βλέπετε η αλλαγή μπορεί να γίνει πολύ εύκολα και γρήγορα (με μια μόνο βίδα) με αποτέλεσμα, με λίγη προπόνηση, το Ambient να μετατρέπεται από «συμβατικό» σε «μαγνητικό» και τούμπαιν μέσα σε ένα και κάτι λεπτά. Αντιλαμβάνεστε την χαρά του δοκιμαστή: Το να έχεις την δυνατότητα να εξετάσεις την επίπτωση που έχει η αλλαγή στο σημαντικότερο –ίσως– σημείο ενός πλατό, το έδρανο, διατηρώντας όλο το υπόλοιπο σύστημα ίδιο, δεν συμβαίνει κάθε ημέρα! Τούτων λεχθέντων, δεν ήταν δυνατόν να δοκιμάσουμε το έδρανο «σκέτο». Κατ' ανάγκην, η ακουστική συμπεριφορά του συστήματος περιλαμβάνει όλα τα μέρη

του, επομένως μαζί με το CMB (όπως ονομάζεται το νέο έδρανο) οι εντυπώσεις μας περιλαμβάνουν ολόκληρο το πακέτο το οποίο, εκτός από το Ambient, περιελάμβανε τον γνωστό μονοσημιακό βραχίονα Unify και μια κεφαλή κινητού πηνίου Discovery.

Στο Εσωτερικό...

Με το Ambient η Clearaudio έκανε μια χαρακτηριστική κίνηση απομάκρυνσης από το αγαπημένο της υλικό: Το διαφανές ακρυλικό, σήμα κατατεθέν της εταιρίας, δεν χρησιμοποιείται στην συγκεκριμένη περίπτωση και η βάση του συστήματος είναι μια σύνθετη δομή από πολλά λεπτά φύλλα ξύλου (επιλογή η οποία εξασφαλίζει αυξημένη ουδετερότητα) τοποθετημένη ανάμεσα σε δύο επιφάνειες από αλουμίνιο. Παραδοσιακά, η Clearaudio δεν χρησιμοποιεί αναρτήσεις και υποσασί και το Ambient δεν διαφοροποιείται στο σημείο αυτό: Χρησιμοποιεί απλώς τρία ρυθμιζόμενα σημεία στήριξης που καταλήγουν σε ελαστικό υλικό. Το πλατό είναι κατασκευασμένο από ακρυλικό υλικό (για την ακρίβεια είναι ένα μείγμα ακρυλικού και σιλκόνης) και έχει πάχος 40 χιλιοστών, οδηγείται δε από έναν σύγχρονο κινητήρα ο οποίος βρίσκεται τοποθετημένος εξωτερικά σε ένα περίβλημα αισθητικός όμοιο με αυτό του πλατό και οδηγείται ηλεκτρονικά. Το Ambient προσφέρει ηλεκτρονική ρύθμιση των στροφών και διαθέτει επίσης ρυθμιστικά μικρορύθμισης καθώς επίσης

και μια οθόνη όπου φαίνεται η ταχύτητα περιστροφής (33.3 και 45 στροφές). Η μετάδοση της κίνησης γίνεται μέσω ενός μάντα.

Το Ambient το έχουμε δει να «κυκλοφορεί» με τον μικρό ακτινικό βραχίονα της Clearaudio, τον Satisfy αλλά στην δική μας περίπτωση είχε τοποθετηθεί ο μεγαλύτερος Unify. Πρόκειται για μια σχεδίαση με έδραση unipivot, στέλεχος από ανθρακονήματα και ρύθμιση της δύναμης αντιολίσθησης με αναρτημένο αντίβαρο του οποίου οι δυνατότητες είναι αρκετά ενδιαφέρουσες: Επιτρέπει την ρύθμιση του VTA και του αζιμουθίου σχετικώς εύκολα (αν μάλιστα χρησιμοποιηθεί το γνωστό αξεσουάρ της εταιρίας, η ρύθμιση του VTA γίνεται παιχνιδάκι), χρησιμοποιεί έδρανο από σάπφειρο υψηλής λείανσης και, τέλος, διαθέτει ένα μονοκόμματο καλώδιο από τους ακροδέκτες στην πλευρά της κεφαλής μέχρι τους ακροδέκτες στην πλευρά του phono. Αυτό, πολύ απλά, σημαίνει ότι δεν υπάρχουν κολλήσεις ή άλλου είδους ενώσεις στην διαδρομή του πολύ χαμηλού σήματος από την κεφαλή μέχρι τον προενισχυτή.

Όταν κυκλοφόρησε για πρώτη φορά, το Ambient χρησιμοποιούσε ένα από τα κλασικά έδρανα της Clearaudio.

«Κλασικό» στην συγκεκριμένη περίπτωση σημαίνει ανεστραμμένο έδρανο από χάλυβα υψηλής λείανσης που έχει υποστεί σκληρυνση και έχει σημείο επαφής από ορείχαλκο. Ολόκληρος ο μηχανισμός του εδράνου, δηλαδή το κινητό και το ακίνητο μέρος του αποτελούν μια μονάδα που μπορεί πολύ εύκολα να βγει από το υπόλοιπο πλατό, καθώς στηρίζεται σε αυτό με μια μόνο μεγάλη βίδα και στο σημείο αυτό ξεκινά το ενδιαφέρον του πράγματος:

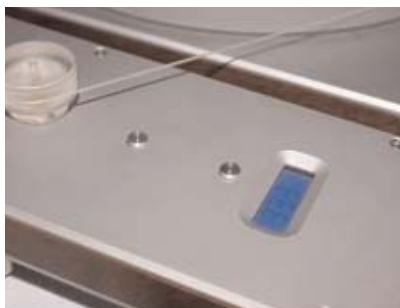
Η Clearaudio παρουσίασε «επί της αρχής» ένα νέο έδρανο για όλα της τα πλατό (πλην των μικρότερων Emotion και Bluemotion) πριν από μερικούς μήνες, στις αρχές Σεπτεμβρίου. Το νέο έδρανο είχε την ονομασία CMB (Ceramic Magnetic Bearing) και είχαμε την ευκαιρία να το δούμε για πρώτη φορά στην έκθεση Athens High End του 2006 τόσο μεμονωμένο όσο και ως μέρος του κορυφαίου –case study– πλατό Statement. Η αρχή λειτουργίας του CMB είναι απλή όσο και ενδιαφέρουσα: Δύο μαγνητικοί δακτύλιοι, ο ένας στο περιστρεφόμενο και ο άλλος στο ακίνητο μέρος του εδράνου απωθούνται αμοιβαία όταν βρίσκονται σε μικρή απόσταση, δημιουργώντας μια ισχυρή δύναμη η οποία ισορροπεί το βάρος του πλατό και το διατηρεί στον αέρα. Το «στον αέρα» δεν είναι υπερβολή: Όπως μπορείτε να δείτε και στις σχετικές φωτογραφίες, ο άξονας του εδράνου δεν έχει σημείο επαφής και το ίδιο το έδρανο δεν έχει σφαιρίδιο! Στην πραγματικότητα, όσον αφορά στις κατακόρυφες δυνάμεις, το πλατό επιπλέει σε ένα μαγνητικό πεδίο. Οι εγκάρσιες δυνάμεις, βεβαίως, απαιτούν μηχανική επαφή με τον άξονα ο οποίος

είναι κατασκευασμένος από κεραμικό υλικό και για τον οποίο η Clearaudio αναφέρει ότι έχει σκληρότητα ίδια με αυτήν του χαλύβδινου άξονα που χρησιμοποιείται στα συμβατικά της έδρανα αλλά εξασφαλίζει τριβές δέκα φορές μικρότερες. Το όλο σύστημα

Χρησιμοποιήσαμε τον συνδυασμό Ambient/Unify για να αξιολογήσουμε τις ηχητικές διαφορές που εισάγει το CMB. Η αλλαγή των εδράνων είναι πολύ απλή υπόθεση. Η στήριξή τους γίνεται με μία βίδα και ο χρόνος που απαιτείται είναι ελάχιστος.

Ο κινητήρας και το τροφοδοτικό του Ambient είναι τοποθετημένα σε μια εξωτερική μονάδα. Προσφέρεται ηλεκτρονικός έλεγχος των στροφών και οθόνη ένδειξης της ταχύτητας περιστροφής.

Ο χρήστης μπορεί να κάνει μικρορυθμίσεις της ταχύτητας περιστροφής χρησιμοποιώντας τα δύο τρίμερ που βρίσκονται στην πρόσωπη και ένα λεπτό καταβίδι που θα βρει στην συσκευασία.

Το πλατό της δοκιμής είχε εγκατεστημένο τον Unify, έναν βραχιονά unipivot με στέλεχος από ανθρακονήματα.

βρίσκεται σε διαδικασία έκδοσης διπλώματος ευρεσιτεχνίας και είναι λογικό να μην δίνονται πολλές λεπτομέρειες. Μια από τις δυσκολίες πάντως που έπρεπε να αντιμετωπισθούν ήταν η διαρροή του μαγνητικού πεδίου του συστήματος προς άλλα ευαίσθητα μέρη του πλατό. Είναι βέβαιο ότι κανείς δεν θα ήθελε έναν ισχυρό μαγνήτη κοντά στην πανάκριβη κεφαλή του! Η λύση που δόθηκε είναι η χρήση ενός νέου υλικού μαγνητικής θωράκισης το οποίο επίσης, σύμφωνα με την εταιρία, υπόκειται σε έκδοση διπλώματος ευρεσιτεχνίας. Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ένα έδρανο που δεν ξεχωρίζει, παρά μόνο αν το εξετάσεις πολύ προσεκτικά, από το συμβατικό, του οποίου όμως η αίσθηση είναι τελείως διαφορετική, ακόμη και όταν δεν είναι φορτισμένο (με το πλατό και τον μβάντα).

Εντυπώσεις

Η διαδικασία της δοκιμής είναι, υποθέτω, προφανής: Καθώς η αλλαγή των εδράνων είναι μια πολύ εύκολη υπόθεση ακούσαμε το Ambient αρχικώς με το συμβατικό έδρανο και στην συνέχεια κάναμε αρκετές αλλαγές ώστε να δούμε αν και πώς επηρεάζει η μαγνητική έδραση τον ήχο του πλατό.

Όσον αφορά, αρχικώς, τον χαρακτήρα του συμβατικού Ambient αυτός είναι –όπως θα περίμενε κανείς– γνήσιος Clearaudio. Με άλλα λόγια είχαμε απέναντί μας ένα αναλογικό σύστημα με πολύ χαμηλούς χρωματισμούς, μεγάλες δυνατότητες ανάγνωσης (λόγω του Unify) και πολύ καλή στερεοφωνική εικόνα. Περισσότερο αναλυτικά, το σύστημα

Ambient/Unify/Discovery εμφανίστηκε αρκετά λεπτομερές και με όγκο στην περιτοχή των χαμηλών συχνοτήτων, αποδίδοντας σωστά τόσο τις πληροφορίες χώρου όσο και το σώμα των οργάνων της ορχήστρας, μια συμπεριφορά η οποία επεκτάθηκε με χαρακτηριστική άνεση τόσο στην χαμηλομεσαία όσο και στην μεσαία περιοχή. Τα πνευστά, τα έγχορδα και η ανθρώπινη φωνή εμφανίστηκαν ιδιαίτερα πειστικά, χωρίς υπερβολές και με μεγάλες δυνατότητες στην περιγραφή της ροής και των επάλληλων μελωδικών γραμμών μιας σύνθεσης. Το σύστημα έχει πολύ χαμηλή στάθμη μηχανικών θορύβων και ο ακροατής μπορεί να απολαύσει έργα με μεγάλη δυναμική περιοχή (όπου σημεία κορύφωσης και μεγάλης ενέργειας

Ενδιαφέρον είναι το γεγονός ότι το καλώδιο του Unify είναι μονοκόμματο από την κεφαλή μέχρι τα βύσματα phono

διαδέχονται σημεία ηρεμίας με λίγες –αλλά σημαντικές– πληροφορίες) χωρίς να θυμάται συχνά ότι ακούει ένα αναλογικό σύστημα. Στις ανώτερες συχνότητες, η Discovery (της οποίας η παραγωγή από όσο γνωρίζουμε έχει διακοπεί) έδειξε πραγματικά άψογο χαρακτήρα: Απέδωσε τις λεπτομέρειες της εικόνας με μεγάλη άνεση, δημιουργώντας μια στερεοφωνική εικόνα εξαιρετικής σταθερότητας με καλό βάθος, ανέβηκε ψηλά, αποδίδοντας πολύ καλά τον αρμονικό πλούτο των μικρών μεταλλικών κρουστών και τον αέρα του πίκου και γενικώς δημιουργήσε μια αίσθηση διαύγειας παραμένοντας, ταυτόχρονα, επαρκώς μουσική και ευχάριστη ώστε να μην κουράζει. Με όλα τα παραπάνω ως δεδομένα, η αλλαγή του εδράνου από το συμβατικό στο CMB υπήρξε μια πραγματική έκπληξη. Σαφώς, περιμένει κανείς διαφοροποιήσεις (σε τελική ανάλυση μιλάμε για το... «μυσό» πλατό από πλευράς σημασίας) αλλά η αλήθεια είναι ότι το είδος των διαφοροποιήσεων αυτών δεν βρήκε τον υπογράφοντα χμ... επαρκώς προετοιμασμένο.

Κατ' αρχήν, η πρώτη εντύπωση είναι ότι το σύστημα χάνει το μπάσο του. Αυτό φυσικά είναι ακριβώς μια πρώτη εντύπωση και την αντιμετωπίσαμε δικαίως με σκεπτικισμό. Τί ακριβώς συμβαίνει; Ακούγοντας μερικούς απαιτητικούς δίσκους όσον αφορά στις χαμηλές συχνότητες (The Rhythm Divine/The 12inch Collection/Yello, Breathe/The Dark Side of the Moon/Pnik Floyd 2003, The Immigrants/All Stars/DMP) ανακαλύπτεις ότι αυτές δεν πήγαν, τελικώς, πουθενά. Βρίσκονται ακριβώς εκεί που πρέπει αλλά με ακόμη μεγαλύτερη διαύγεια και δυνατότητα περιγραφής κάθε φράσης. Αυτό που με βεβαιότητα αποχωρεί, στην περίπτωση του CMB, είναι το γνωστό αναλογικό θόλωμα στην περιοχή, μια τάση έμφασης την οποία έχουμε, τελικώς, αποδεχθεί και συνθίσει στα αναλογικά συστήματα. Τώρα που γράφω τις γραμμές αυτές, θυμάμαι καθαρά ότι ακριβώς την ίδια αίσθηση της «απουσίας» στην αρχή και της μεγάλης καθαρότητας στην συνέχεια, μου δημιούργησε το ELP-LT1, το σύστημα ανάγνωσης με laser που είχαμε δοκιμάσει πριν από αρκετό καιρό και πρέπει να αποτελεί, κατά την άποψή μου ένα σημείο αναφοράς, ακριβώς επειδή

Η κεφαλή του πακέτου ήταν η Discovery. Το σημείο επαφής του headshell με το στέλεχος του Unify επιτρέπει την ρύθμιση του αζιμουθίου.

δεν ταλανίζεται από αυτού του είδους τα μηχανικά προβλήματα. Χωρίς αυτό το πέπλο εμφατικότητας (υπαρκτό μεν αλλά αδύνατον να το αντιληφθείς αν δεν κάνεις τέτοιου είδους συγκρίσεις του τύπου «βάλε-βγάλε έδρανα») το Ambient απέδωσε ακόμη καλύτερα τα μεγάλα έγχωρα, το πιάνο και τα ηλεκτρονικά μεταφέροντας μικροπληροφορίες που δύσκολα ακούς από το βινύλιο ακόμη και όταν, όπως αποδείχθηκε, υπάρχουν στον δίσκο.

Η μεγάλη αυτή διαφοροποίηση στις χαμηλές συχνότητες είναι τόσο σαφής και ευδιάκριτη ώστε, κατά την γνώμη μου, είναι εξαιρετικά δύσκολο να κάνεις το βήμα προς τα πίσω: Να αποφασίσεις να παραμείνεις, δηλαδή, στο συμβατικό έδρανο. Και δεν είναι μόνον οι χαμηλές συχνότητες που επηρεάζονται τελικώς: Μπορεί συμβατικά να θεωρούμε ότι τα προβλήματα που εισάγει το έδρανο αφορούν την περιοχή αυτή (επειδή, συνήθως, το φάσμα των προβλημάτων ανήκει στην περιοχή αυτή και οι σχετικές μετρήσεις γίνονται επίσης σε χαμηλές συχνότητες) αλλά με δεδομένο ότι το σύνολο της πληροφορίας μεταφέρεται από ένα μόνο δρόμο, την κεφαλή και τον βραχίονα, η βελτίωση χαμηλά φαίνεται ότι επηρεάζει και το υπόλοιπο φάσμα. Δεν είναι σαφές με ποιόν τρόπο το CMB παίζει τον όποιο ρόλο του εδώ: Εμπειρικά, κρατώντας το στο χέρι, βλέπεις ότι έχει σαφώς χαμηλότερες τριβές (περιστρέφεται σημαντικά περισσότερη ώρα, ακόμη και χωρίς φορτίο, σε σχέση με το συμβατικό έδρανο) και εν συνεχεία, τοποθετημένο στο Ambient και με το πλατό να το φορτίζει, επιδεικνύει μια πιο «ελαστική» συμπεριφορά στον κατακόρυφο άξονα. Μπορεί η απόσβεση που προσφέρει να είναι τόσο σημαντική; Κι αυτό είναι δύσκολο να το πει κανείς, αν πάντως τελικώς είναι, τότε ίσως η Clearaudio και όλοι οι κατασκευαστές «σκληρών» συστημάτων θα πρέπει να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους για τις αναρτήσεις! Σε κάθε περίπτωση η τοποθέτηση του μαγνητικού εδράνου είχε σοβαρές επιπτώσεις και στην μεσαία/άνω περιοχή συχνότητων. Η εικόνα απέκτησε μια ελαφρώς πιο συγκεντρωμένη και σταθερή αίσθηση και ίσως, σε ορισμένες περιπτώσεις απέκτησε μεγαλύτερο βάθος, ενώ ο αέρας ανάμεσα στις ομάδες των

οργάνων ή τα μεμονωμένα όργανα έγινε πιο σαφής. Σε όλες τις περιπτώσεις το πλατό κέρδισε σε αίσθηση μέσα στο χώρο και οι περισσότερες ηχογραφήσεις κέρδισαν πόντους όσον αφορά την παρουσία τους δημιουργώντας την εντύπωση ότι το αναλογικό σύστημα μέσω του οποίου αναπαράγονται ανέβηκε τουλάχιστον μια κατηγορία τιμής. Δεν μπορεί να μην αναρωτηθεί κανείς αν η κλίμακα των αλλαγών αυτών διατηρείται τόσο στα ακριβότερα όσο και στα φθηνότερα μοντέλα της εταιρίας. Αν ναι, τότε είναι προφανές ότι η συμβατική έδραση των Clearaudio θα πρέπει να μπει στο χρονοντούλαπο ταχώς και να ξεχαστεί εκεί διαπαντός...

Τελικώς...

... δεν σας κρύβω ότι είχα ενθουσιαστεί προκαταβολικά όταν ο Robert Suchy μου περιέγραψε το CMB για δύο λόγους: Πρώτον γιατί μου φάνηκε από την αρχή ως μια καλή ιδέα και δεύτερον γιατί ήταν μια νέα ιδέα, αν όχι ριζοσπαστική τουλάχιστον ριζικά διαφορετική από τις συνήθειες. Το γεγονός και μόνο ότι υπάρχουν κατασκευαστές αναλογικών συστημάτων που δεν παίζουν απλώς με υλικά και σχήματα αλλά ακόμη και με τις αρχές επάνω στις οποίες βασίζονται τα συστήματα αυτά δεν μπορεί παρά να είναι ευχάριστο. Ο ενθουσιασμός μου (ευτυχώς) δικαιώθηκε. Το CMB δουλεύει και δουλεύει όχι απλώς καλά, αλλά θαυμαστικά, τουλάχιστον όπως το είδα στην περίπτωση του Ambient/Unify. Αν

Το συμβατικό, χαλύβδινο έδρανο του Ambient είναι αντεστραμμένο με σημείο επαφής από ορείχαλκο...

... ενώ το CMB χρησιμοποιεί άξονα από κεραμικό υλικό. Η κατακόρυφη στήριξη γίνεται από τις δυνάμεις που αναπτύσσονται μεταξύ των μαγνητικών δακτυλίων,

έχετε ένα πλατό Clearaudio δεν χωρεί αμφιβολία ότι θα πρέπει να κάνετε την σχετική αναβάθμιση όχι αύριο ή τώρα, αλλά χθες! Αν δεν έχετε Clearaudio, το CMB είναι ένας πολύ καλός λόγος να αποκτήσετε ένα επειδή πραγματικά αποτελεί ένα συγκριτικό πλεονέκτημα!

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Πλατό Ambient

Αρχιτεκτονική: Μονοκόμματο σασί από σάντουιτς ξύλου και φύλλων αλουμινίου. Στήριξη μέσω τριών ρυθμιζόμενων σημείων.
Οδήγηση: Σύγχρονος κινητήρας, εξωτερικά τοποθετημένος, ηλεκτρονικά ελεγχόμενος με δυνατότητα επιλογής/μικρορυθμισμού στροφών, ακρίβεια 0.1% και ένδειξη ταχύτητας περιστροφής. Μετάδοση με ιμάντα.
Έδρανο: Συμβατικό έδρανο: Αντεστραμμένο με άξονα από χάλυβα και σημείο επαφής από ορείχαλκο. Δυνατότητα τοποθέτησης μαγνητικού εδράνου (CMB)
Πλατό: Από ακρυλικό υλικό, πάχος 40mm
Διαστάσεις: 535x330x150mm
Βάρος: 14kg

Βραχίονας Unify

Αρχιτεκτονική: Ακτινικός, ευθύγραμμος βραχίονας με μονοσημειακή (unipivot) έδραση
Έδρανο: Από σάπφειρο
Στέλεχος: Από ανθρακονήματα με δυνατότητα ρύθμισης του αζιμουθίου
Ρύθμιση δύναμης ανάγνωσης: Με ολισθαίνον αντίβαρο
Ρύθμιση δύναμης αντολίσθησης: Με αναρτημένο αντίβαρο
Δυνατότητα ρύθμισης VTA: Ναι
Ενεργός μάζα: 9gr
Γεωμετρία: Απόσταση κέντρων περιστροφής (pivot to spindle) 222mm, συνιστώμενη υπερκρέμαση 17.31mm, γωνία εκτροπής: 23 μοίρες.
Βάρος: 233gr

CMB

Κεραμικό/μαγνητικό έδρανο

Τιμές: 4.700 ευρώ (Ambient+Unify), 350 ευρώ (CMB)

Orpheus Audio, τηλ.: 210-5221.524, web: <http://www.orpheusaudio.gr>, <http://www.clearaudio.de/>

Ο σύγχρονος κινητήρας του Ambient (αριστερά) οδηγείται ηλεκτρονικά. Στο δεξί μέρος της φωτογραφίας φαίνονται τα δύο τρίμερ για την μικρορύθμιση των στροφών.

CD PLAYER/ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ

YBA YC201/YA201

01/05/2007

Μέσα από την σειρά «Y» ο Yves Bernard Andre φιλοδοξεί να προσφέρει στους απαιτητικούς audiophiles συσκευές κορυφαίας αισθητικής και λειτουργικότητας, με λογικό κόστος, οι οποίες ταυτόχρονα διαθέτουν τον γνωστό ήχο YBA. Κρίνοντας από το cd player και τον ολοκληρωμένο ενισχυτή που δοκιμάζουμε στις σελίδες αυτές, η συνταγή υπήρξε επιτυχής και η εκτέλεση της, άψογη.

Ισως το πιο δύσκολο κομμάτι της όλης υπόθεσης να υπήρξε, τελικώς, η αισθητική των «Y». Βλέπετε, οι συσκευές της YBA υπήρξαν ανέκαθεν ιδιαίτερα προσεγμένες στον τομέα αυτό και η γαλλική εταιρία θα έπρεπε να κάνει μια πραγματική υπέρβαση αν ήθελε να προσφέρει κάτι ξεχωριστό. Οι φωτογραφίες, υποθέτω, δείχνουν την επιτυχία: Τα «Y» ξεχωρίζουν πραγματικά από τα υπόλοιπα YBA, δημιουργώντας αυτό που ο Andre ήθελε από την αρχή: Μια διαφοροποιημένη σειρά μέσα στις υπόλοιπες συσκευές του που δείχνει «από μακριά» ότχει κάτι διαφορετικό να πεί. Το τετράγωνο ίχνος του κάθε μηχανήματος και το μαύρο, ματ σασί του από αλουμίνιο δένουν άψογα με την βάση του, επίσης

Η σειρά «Y» χαρακτηρίζεται από μια πραγματικά ξεχωριστή αισθητική, όπου επικρατεί το μαύρο και το φυσικό αλουμίνιο. Όλοι οι χειρισμοί γίνονται από μικρούς πιεστικούς διακόπτες που βρίσκονται τοποθετημένοι κάτω από τις μεγάλες οθόνες.

από αλουμίνιο αλλά στο φυσικό του χρώμα. Η προσοχή στην λεπτομέρεια είναι εμφανής: Οι συσκευές της σειράς «Y» στηρίζονται σε τρία σημεία και χρησιμοποιούν ένα user interface που βασίζεται σε μια μεγάλη οθόνη και απλούς πιεστικούς διακόπτες. Το συνολικό αποτέλεσμα θα τραβήξει την προσοχή ακόμη και του πλέον αδιάφορου.

Στο Εσωτερικό...

Εννοείται, ότι η σειρά «Y» δεν είναι απλώς μια μελέτη αισθητικής. Όπως την περιγράφει ο ίδιος ο Andre, αποτελεί μια σχεδιαστική άσκηση που αφορά στην απλότητα και τον καλό ήχο. Όσον αφορά την πρώτη παράμετρο, πράγματι οι συσκευές είναι επαρκώς μίνιμαλ. Μια σειρά διακόπτες ενεργοποιούν τις βασικές λειτουργίες, ακόμη και η ρύθμιση της στάθμης γίνεται μέσω αυτών, και ένα

Η σειρά «Y» συνοδεύεται από ένα καλαίσθητο τηλεχειριστήριο το οποίο πωλείται ξεχωριστά.

πανέμορφο τηλεχειριστήριο, το οποίο πάντως πωλείται ξεχωριστά, αναλαμβάνει όλα τα υπόλοιπα. Οι μεγάλες οθόνες που χρησιμοποιούν και οι δύο συσκευές προσφέρουν αρκετές πληροφορίες, οι σημαντικότερες των οποίων φαίνονται και από μεγάλη απόσταση.

Το CD player είναι βασισμένο, όπως συνηθίζουν τελευταίως αρκετοί σοβαροί κατασκευαστές, σε έναν οδηγό δίσκου για pc. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε να κάνουμε με ένα γρήγορο (στα όρια του νευρικού) και κάπως θορυβώδες στην λειτουργία του транспорτ το οποίο είναι συμβατό με όλα τα CD (CD-DA, CD-R, CD-RW). Το ψηφιακό κομμάτι του YC201 βασίζεται σε ένα ψηφιακό interface CS8416 της Cirrus Logic, με πολύ καλή συμπεριφορά σε θέματα jitter (η εταιρία δίνει μία τιμή 200pS) το οποίο οδηγεί ένα ασύγχρονο rate converter SRC4192 της Burr Brown ρυθμισμένο να πραγματοποιεί upsampling στα 24bit/192kHz. Ο DAC που χρησιμοποιείται είναι ένας WM8740 της Wolfson. Ο συγκεκριμένος μετατροπέας υποστηρίζει σήματα 24bit/192kHz και διαθέτει ενσωματωμένους μετατροπείς i/v. Το αποτέλεσμα είναι ότι το αναλογικό στάδιο εξόδου του player παραμένει σχετικώς απλό και αρκετά φροντισμένο, με την YBA να επιλέγει έναν αρκετά ώριμο τελεστικό ενισχυτή, τον TL072 για την υλοποίησή του. Η τροφοδοσία είναι, επίσης, προσεγμένη με τοπικές σταθεροποιήσεις για τα ψηφιακά και τα αναλογικά κυκλώματα. Το player εμφανίστηκε αρκετά λιτό από πλευράς δυνατότητας σύνδεσης, προσφέροντας μια single ended αναλογική έξοδο και μια ομοαξονική ψηφιακή έξοδο. Στην πίσω πλευρά της συσκευής, υπάρχουν επίσης μια είσοδος για σήματα ενεργοποίησης από εξωτερικές συσκευές (trigger in) καθώς και μια θύρα RS232. Αυτά επιτρέπουν την ενσωμάτωση του player σε ένα σύστημα οικιακού αυτοματισμού. Ο ολοκληρωμένος ενισχυτής ακολουθεί την ίδια λογική της απλότητας και διαθέτει έξι εισόδους στάθμης line (όλες single ended) και ένα ζευγάρι υποδοχών σύνδεσης ηχείων, καλής ποιότητας. Δεν θα βρείτε είσοδο phono καθώς επίσης και έξοδο σήματος προς εγγραφή. Υπάρχουν επίσης εξοδοί ενεργοποίησης άλλων

Οι δυνατότητες σύνδεσης είναι οι απολύτως απαραίτητες: Μια αναλογική και μια ψηφιακή έξοδος στο cd player, έξι εισοδοί στάθμης line και ένα ζεύγος ακροδεκτών για ηχεία στον ολοκληρωμένο ενισχυτή.

συσκευών (trigger outs) καθώς και θύρα RS232. Χρησιμοποιώντας τα triggers μπορείτε να θέσετε σε λειτουργία άλλες συσκευές της σειράς «Y» μόλις ανάψετε τον ολοκληρωμένο ενισχυτή. Ο εσωτερικός κόσμος του YA201 είναι μια καλή απόδειξη της υψηλής καταγωγής του. Εδώ συναντάμε ένα συμμετρικό στάδιο με τρία ζεύγη συμπληρωματικών διπολικών τρανζίστορ ανά κανάλι. Η YBA έχει χρησιμοποιήσει, εδώ, τα ζεύγη 2SC5242/2SA1962 με τον κάθε ημιαγωγό να μπορεί να ελέγχει μέχρι 15A ρεύμα συλλέκτη. Μιλάμε, όπως καταλαβαίνετε, για ένα αρκετά δυνατό στάδιο ισχύος, κάτι που φαίνεται και από την «βαριά», αλλά καλά κρυμμένη στο εσωτερικό, ψύκτρα που χρησιμοποιείται. Το τροφοδοτικό του ενισχυτή ξεκινά από έναν ογκώδη μετασχηματιστή και καταλήγει σε ένα φίλτρο με τέσσερις πυκνωτές των 4.700μF. Ο επιλογέας εισόδων ελέγχεται ηλεκτρονικά και χρησιμοποιεί ηλεκτρονόμους τοποθετημένους ακριβώς δίπλα στα βύσματα των εισόδων ενώ η ρύθμιση της στάθμης γίνεται από ένα ψηφιακά ελεγχόμενο κύκλωμα, το PGA2311 της Burr Brown το οποίο προσφέρει 128 βήματα.

Εντυπώσεις

Χρησιμοποιήσαμε το πακέτο της YBA στην θέση του προενισχυτή και τελικού ενισχυτή αναφοράς μας (Melos/Parasound HCA3500), με τον YA210 να οδηγεί τα Audio Spectrum Eros με το παθητικό υπογούφερ.

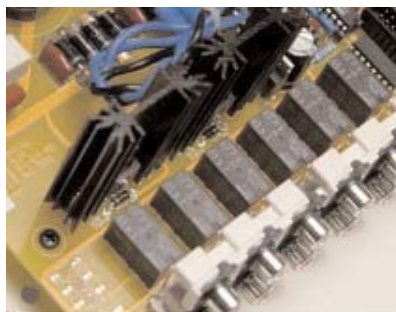
Η πρώτη εντύπωση που σχηματίζει κανείς ακούγοντας αυτό το ζευγάρι της σειράς «Y» είναι ότι πρόκειται για έναν συνδυασμό που διαθέτει άνεση στην οδήγηση, μπορεί να επιτύχει αρκετά υψηλές στάθμες σε έναν μέτριο χώρο με ηχεία φυσιολογικής εμβέλειας και ευαισθησίας ενώ παράλληλα έχει έναν ενδιαφέροντα, διανυγί και ισορροπημένο χαρακτήρα που θα ικανοποιήσει κάθε μουσικόφιλο. Ο ενισχυτής διατηρεί εξαιρετικά τον έλεγχο στις χαμηλές συχνότητες, ρέποντας, μερικές φορές, προς την πλευρά του υπερελέγχου. Είναι σαφές ότι δεν σχεδιάστηκε για να υπερβάλλει γεμίζοντας τον χώρο με χαμηλές συχνότητες που δεν υπάρχουν ή για να κολακέψει ανεπαρκή στην περιοχή ηχεία και ίσως γι' αυτό θα πρέπει να προσέξει κανείς τι θα τοποθετήσει στην

Το στάδιο εξόδου του YA201 χρησιμοποιεί τρία ζεύγη συμπληρωματικών διπολικών τρανζίστορ ανά κανάλι.

έξοδό του. Αποτέλεσμα του αυστηρού αυτού χαρακτήρα, είναι ότι το σύστημα εμφανίστηκε με μια καλές δυνατότητες περιγραφής της μεσαίας περιοχής, η οποία προβάλλεται όσο ακριβώς πρέπει προκειμένου να απορροφηθεί ο ακροατής από τα ηχοχρώματα, την λεπτομέρεια και την δομή της κάθε μουσικής σύνθεσης. Ο συγκεκριμένος συνδυασμός αποδείχθηκε ιδιαίτερα καλός σε φωνητικά έργα, χορωδίες και σόλο καθώς επίσης και σε μουσική με έντονη παρουσία εγχόρδων: Χωρίς να «μένει πίσω», διατηρεί μια σωστή απόσταση από τον ακροατή, δεν τον καταπιέζει ενώ παράλληλα η αίσθηση του αέρα και της άνεσης στην περιγραφή της εικόνας είναι παρόντα και σαφή. Στο θέμα αυτό, ασφαλώς το cd player παίζει τον δικό του ρόλο. Αποδείχθηκε απόλυτα ικανό να διαχειριστεί τις μικρολεπτομέρειες της ηχογράφησης, εμφανίστηκε ξεκούραστο, αλλά όχι υποτονικό στις υψηλές συχνότητες και είναι –προφανώς– υπεύθυνο για την σαφή στερεοφωνική εικόνα που πήραμε κατά την δοκιμή. Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι οι διαφορές του YC201 σε σχέση με δύο κορυφαία (και σημαντικά ακριβότερα) players με τα οποία συγκατοίκησε για αρκετό χρονικό διάστημα είναι σημαντικές μεν αλλά και σχετικές οριακές: Το ακούσαμε κάπως «στενότερο» και με μικρότερη ανάλυση σε σχέση με το Esoteric P70/D70 και με λιγότερο νεύρο και άνεση χαμηλά σε σχέση με το καινούριο ART G2 της AudioNET (που παρουσιάσαμε στο περασμένο τεύχος). Η συνολική συμπεριφορά του συστήματος YC201/YA201 δείχνει την εμπειρία της γαλλικής εταιρίας: Απευθυνόμενη σε ένα ευρύ κοινό μουσικόφιλο, αφού οι τιμές των συσκευών (1.360 ευρώ για το player και 1.520 ευρώ για τον ενισχυτή) δεν είναι ιδιαίτερα υψηλές, η YBA τους έδωσε έναν all around χαρακτήρα, που τους επιτρέπει να αισθάνονται άνετα και να «συνεργάζονται» με κάθε μουσικό είδος. Πράγματι, ο συνδυασμός player/ενισχυτή κατάφερε με επιτυχία να μεταφέρει στον χώρο ακρόασής μας τον δυναμικό ρυθμό και την ένταση του ηλεκτρονικού ήχου διατηρώντας παράλληλα την επιβλητική φωνή του Dieter Meyer στο «Solar Trifitwood», να αποδώσει την επιβλητική παρουσία του «X-Trance» (Ιωάννης Παπαδάκης/X-Αβατον) αλλά ταυτόχρονα να περιγράψει ένα άψογο κλαρινέτο στο

Η επιλογή των εισόδων γίνεται μέσω ηλεκτρονόμων που βρίσκονται τοποθετημένοι ακριβώς δίπλα στα βύσματα εισόδου.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

CD player YC201

Συμβατότητα: CD-DA, CD-R, CD-RW
Ψηφιακό τμήμα: Upsampler
24bit/192kHz, DAC 24bit/192kHz
Αναλογικές έξοδοι: Mia, single ended
Ψηφιακές έξοδοι: Mia ομοαξονική
Διαστάσεις: 390x390x130mm
Βάρος: 11.5kg

Ολοκληρωμένος ενισχυτής YA201

Ισχύς: 2x100W/8Ω
Απόκριση συχνότητας: 0.5Hz-30kHz (-3dB)
Λόγος S/N: 100dB
Είσοδοι: 6, στάθμης line.
Εξοδοι: Ένα ζεύγος ακροδεκτών για σύνδεση ηχείων
Ρύθμιση στάθμης: ψηφιακά ελεγχόμενη, 128 βήματα
Άλλες δυνατότητες: Trigger Out, θύρα RS232 για υποστήριξη συστημάτων οικιακού αυτοματισμού.
Διαστάσεις: 390x390x130mm
Βάρος: 15kg

Τιμές: 1360 ευρώ (YC201), 1520 ευρώ (YA201), 120 ευρώ (τηλεχειριστήριο)

INFO: Sonus Hi-Fi, τηλ.: 210-866.0057, web: <http://www.yba.fr>

χώρο, (rarum/John Surman) αποδεικνύοντας περίτρανα ότι δεν θα πρέπει να περιορίσει κανείς τις μουσικές του αναζητήσεις προκειμένου να ευχαριστηθεί τα «Y».

Τελικώς...

... είναι ίσως υπερβολή να χαρακτηρίσει κανείς τον συνδυασμό YC201/YA201 «έκπληξη» κυρίως επειδή, έστω και υποσυνείδητα, περιμένεις ότι ο δαιμόνιος Γάλλος μπορεί να τα καταφέρει, με ό,τι καταπιαστεί, κάτι που έχει αποδείξει όλα αυτά τα χρόνια. Από την άλλη πλευρά, όμως, έχουμε να κάνουμε πράγματι με μια έκπληξη, τελικώς. Η τιμή των δύο συσκευών της σειράς «Y» είναι τόσο προκλητική όσο και η εμφάνισή τους: Με κάτι λιγότερο από τρία χιλιάρικά αποκτάτε μια πηγή και έναν ενισχυτή που όχι απλώς είναι χάρμα ιδέσθαι αλλά έχουν και πολύ καλό ήχο αποτελώντας μια εξαιρετική πρόταση στην συγκεκριμένη κατηγορία τιμής.

Το ψηφιακό τμήμα του YC201 πραγματοποιεί upsampling στα 24bit/192kHz και χρησιμοποιεί αντίστοιχους DACs της Wolfson.

CD PLAYER

Cambridge Audio Azur 840C

05/06/2007

Το 840C δεν είναι απλώς το κορυφαίο cd player της Cambridge Audio. Υπογραμμίζει εντυπωσιακά την επιστροφή του ιστορικού Βρετανού κατασκευαστή στον χώρο του ψηφιακού audio υψηλών απαιτήσεων, θέτει ένα επίπεδο αναφοράς στην μεσαία/υψηλή κατηγορία τιμής και υπενθυμίζει, θορυβωδώς θα έλεγε κανείς, ότι η ποιότητα δεν συμβαδίζει κατ' ανάγκην με δυσθεώρητες τιμές.

Με ιστορία που ξεκινά το 1968, η Cambridge Audio δεν είναι κανένας τυχαίος κατασκευαστής. Μαζί με δύο-τρεις άλλους καθόρισε τον χώρο του ευρωπαϊκού budget hi-fi σε μια εποχή που πολλοί δεν διστάζουν να χαρακτηρίσουν «χρυσή» και αρκετά από τα προϊόντα της μπορούν σήμερα να θεωρηθούν κλασικά. Σε αντίθεση με τους περισσότερους Βρετανούς κατασκευαστές οι οποίοι έγιναν γνωστοί κυρίως με τους ενισχυτές και τα ηχεία τους, η Cambridge έχει γράψει την δική της ιστορία και στο ψηφιακό audio. Σε μια εποχή που τα CD players ήταν το καυτό θέμα, δεν δίστασε να παρουσιάσει –πρώτη από όλους- το CD-1 την πρώτη συσκευή με αρχιτεκτονική transport/DAC στην οποία τα ψηφιακά και τα αναλογικά τμήματα βρίσκονταν σε ξεχωριστό σασί, θέτοντας τις βάσεις για μια εντελώς νέα κατηγορία προϊόντων και καθορίζοντας, εκεί λίγο

Η καταγωγή δεν κρύβεται... Η συντηρητική αισθητική του 840C, σπάει κάπως από το φινιρίσμα του αλλά οι Βρετανοί της Cambridge Audio πίστευαν πάντοτε στο ελάχιστο...

πριν το 1990, το state of the art της εποχής με την υπογραφή του Stan Curtis. Η επιστροφή της στην αγορά με την σειρά Azur ήταν επιτυχημένη, αποτελώντας μια γέφυρα ανάμεσα σε ένα ένδοξο παρελθόν και ένα παρόν σε μια δύσκολη και απαιτητική αγορά. Αν θέλετε τη γνώμη μου, το 840C είναι το επιστέγασμα της επιστροφής αυτής, μια έμπρακτη απόδειξη ότι η Cambridge όχι απλώς βρίσκεται και πάλι ανάμεσα μας αλλά έχει και την δυνατότητα να χαράζει και πάλι έναν δικό της δρόμο.

Προς τί οι πανηγυρισμοί για ένα απλό CD player; Μα, επειδή είναι οι απλές συνταγές που είναι τελικώς οι δυσκολότερες! Όπως θα δείτε στις σελίδες που ακολουθούν, το 840C είναι, πράγματι, ένα “σκέτο” CD player το οποίο απευθύνεται σε όσους έχουν μεγάλες δυσκολίες και θέλουν να τις αξιοποιήσουν στο έπακρο χωρίς να αναγκαστούν να καταφύγουν σε κάποιο από τα ψηφιακά μεγαθήρια που

Η συσκευή είναι πλήρης από πλευράς δυνατοτήτων σύνδεσης, περιλαμβάνοντας εκτός των άλλων και balanced εξόδους.

κυκλοφορούν αυτή την στιγμή στην αγορά. Χρησιμοποιεί κορυφαία τεχνολογία και το κάνει σχεδόν σιωπηρά, προσφέροντας παράλληλα ενδιαφέρουσες δυνατότητες και πολύ καλή ποιότητα κατασκευής. Αν θέλετε την γνώμη μου έχει όλα τα χαρακτηριστικά που το κάνουν ένα πιθανό μελλοντικό classic. Ας δούμε τις λεπτομέρειες...

Στο Εσωτερικό...

Η ψηφιακή επεξεργασία σήματος, αυτό που συχνά θα συναντήσετε ως DSP, είναι βεβαίως κάτι που συμβαίνει σε όλα τα ψηφιακά players από το 1980. Η ύπαρξη ψηφιακού σήματος προϋποθέτει τις αντίστοιχες ψηφιακές επεξεργασίες οπότε, τί το διαφορετικό έχουμε εδώ; Στην πραγματικότητα, ωστόσο, όταν αναφερόμαστε σε DSP εννοούμε –συνήθως- ότι η συσκευή περιλαμβάνει στο εσωτερικό της έναν ειδικό επεξεργαστή ο οποίος τρέχει κάποιο συγκεκριμένο λογισμικό επάνω στο ψηφιακό σήμα και όχι κάποιο από τα τυποποιημένα πακέτα ολοκληρωμένων κυκλωμάτων που υπάρχουν στην αγορά για να υποστηρίξουν διάφορα players. Υπονοούμε με αυτόν τον τρόπο ότι κάτι ξεχωριστό μας έχει επιφυλάξει ο σχεδιαστής, και ότι θα πρέπει να έχουμε μάτια και αυτιά ανοικτά. Η περίπτωση του 840C είναι ακριβώς μια τέτοια περίπτωση. Στο εσωτερικό του θα βρείτε έναν 32μπιτο επεξεργαστή της οικογένειας Blackfin της Analog Devices, τον ADSP-BF532, ο οποίος συνεργάζεται με ένα ζευγάρι από τους κορυφαίους DACs της ίδιας εταιρίας, τους AD1955, (ένα τσιπ με πολύμπιτη S-Δ αρχιτεκτονική σχεδιασμένο για χρήση σε SACD players). Η ιδέα πίσω από όλα αυτά είναι ενδιαφέρουσα: Το 840C ακολουθώντας το πνεύμα της εποχής και ανεβάζοντας την πήχη της μεσαίας κατηγορίας αρκετά ψηλά, είναι ένα player με ενσωματωμένο upsampler, το οποίο δεν χρησιμοποιεί κανέναν τυχαίο, ή άγνωστης ταυτότητας αλγόριθμο, αλλά τον περίφημο Q5 της Ελβετικής Anagram! Όσοι έχουν καλή μνήμη ίσως θυμούνται την εμφάνιση, πριν από μερικά χρόνια, της Orpheus Laboratories μιας εταιρίας που ήταν θυγατρική της Anagram και μετέφερε την τεχνογνωσία της εταιρίας από τον χώρο του επαγγελματικού audio

Ο εσωτερικός κόσμος του του 840C: κάτω από το καπάκι κρύβεται ένας επεξεργαστής Blackfin και οι αλγόριθμοι upsampling/interpolation της Anagram.

στον audiophile χώρο με μια σειρά εξαιρετικών αλλά και αρκετά ακριβών προϊόντων που χρησιμοποιούσαν, επίσης upsampling. Στην περίπτωση του 840C έχουμε να κάνουμε με μια παρόμοια αλλά σαφώς οικονομικότερη περίπτωση. Ο Q5, είναι στην ουσία ένα ασύγχρονο SRC (Sample Rate Converter) το οποίο χρησιμοποιεί ένα τοπικό ρολόι ώστε να παράγει ψηφιακά σήματα με πολύ μεγαλύτερο ρυθμό δειγμάτων από μία συμβατικών προδιαγραφών είσοδο, 16bit/44.1kHz. Στην περίπτωση του Cambridge Audio, ο συντελεστής του upsampling φτάνει το 8x πράγμα που επιτρέπει στην συσκευή να δημιουργεί και να επεξεργάζεται σήματα 24bit/384kHz. Το πρώτο πλεονέκτημα του Q5 είναι ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως ένα πολύ αποτελεσματικό μέτρο καταστολής του jitter και μάλιστα στις χαμηλές συχνότητες (όπου απαιτείται, κάτω από άλλες συνθήκες εξαιρετική ακρίβεια στην κατασκευή του PLL ή πολύ μεγάλες μνήμες FIFO RAM), αφού –πλέον– το σύστημα δεν βασίζεται στην πληροφορία χρονισμού που προέρχεται από τον δίσκο αλλά σε ένα τοπικό κύκλωμα επάνω στο οποίο είναι «δεμένοι» και οι DACs. Το δεύτερο πλεονέκτημα, ονομάζεται ATF –Adaptive Time Filtering και είναι μία ακόμη τεχνική της Anagram η οποία έχει να κάνει με το interpolation, την δημιουργία δηλαδή των εικονικών δειγμάτων που απαιτούνται ώστε να ανέβει η συχνότητα τόσο ψηλά. Κατά την ίδια την Anagram, η συγκεκριμένη τεχνική επιτρέπει την δημιουργία δειγμάτων που βρίσκονται πολύ πιο κοντά στην πραγματική κυματομορφή (με την χρήση κάποιου προσεγγιστικού αλγόριθμου που η ίδια η εταιρία έχει αναπτύξει και τον ονομάζει Smooth Curve Fitting Algorithm). Ολόκληρο αυτό το πακέτο επεξεργασίας τρέχει στον Blackfin του οποίου η έξοδος οδηγεί τους DACs με σήμα 24bit/192kHz για τα παραιτέρω... Όπως θα περίμενε κανείς, η Cambridge δεν έκανε οικονομία στα υπόλοιπα μέρη της συσκευής: Εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι οι AD1955 είναι δικαναλικοί και χρησιμοποιεί έναν από αυτούς σε κάθε κανάλι του 840C (χρησιμοποιώντας την γνωστή dual differential αρχιτεκτονική) με αποτέλεσμα να προκύπτει μια balanced

Ο μηχανισμός ανάγνωσης είναι ελαστικά αναρτημένος και χρησιμοποιεί πρόσθετα υλικά απόσβεσης. Τα κυκλώματα ελέγχου είναι θωρακισμένα.

αναλογική έξοδος η οποία διατηρείται μέχρι τέλους, αφού η συσκευή υποστηρίζει και αντίστοιχες εξόδους. Οι τελεστικοί ενισχυτές που χρησιμοποιούνται είναι κορυφαίες ποιότητας (OPA842 για τους μετατροπείς i/v στην έξοδο των DACs και OPA2134 της σειράς Soundplus για τα υπόλοιπα μέρη) και το αναλογικό φίλτρο στην έξοδο είναι τύπου Bessel γραμμικής φάσης. Προσεγγιμένη είναι επίσης και η τροφοδοσία, με άφθονη χωρητικότητα (μετρήσαμε 10x2.200μF) και ξεχωριστά τροφοδοτικά για το ψηφιακό και το αναλογικό τμήμα αλλά και για κάθε κανάλι με αντίστοιχες τοπικές σταθεροποιήσεις. Ο μηχανισμός ανάγνωσης του δίσκου, ο οποίος είναι συμβατός με CD-DA και CD-R/RW) είναι γρήγορος, χρησιμοποιεί ανάρτηση με ελατήρια για την απόσβεση των κραδασμών και τα κυκλώματα οδήγησης του βρίσκονται πίσω από μια μεταλλική θωράκιση.

Εντυπώσεις

Μπορεί η εμφάνιση του 840C να είναι χαρακτηριστικά λιτή ωστόσο οι δυνατότητες δεν του λείπουν: Παρά το γεγονός ότι το upsampler δεν ρυθμίζεται (και πολλοί audiophiles θα ήθελαν να παίξουν με τον συντελεστή του upsampling—αυτό είναι βέβαιο) η Cambridge έχει εφοδιάσει την συσκευή με δύο ζεύγη ψηφιακών εισόδων (με δυνατότητα ομοαξονικής ή οπτικής σύνδεσης σε κάθε ζεύγος), επιτρέποντας έτσι στον χρήστη να χρησιμοποιήσει τον αλγόριθμο της Anagram και με άλλες συσκευές του και μετατρέποντας το player σε εξωτερικό DAC, κατά περίπτωση. Στην πίσω πλευρά, θα βρείτε επίσης ψηφιακή έξοδο καθώς και τις αναλογικές εξόδους, balanced και single ended. Όσοι θα ήθελαν να ενσωματώσουν την συσκευή σε κάποιο σύστημα οικιακού αυτοματισμού θα βρουν επίσης τα γνωστά: RS232, Control Bus και ενσωματη μεταφορά των σημάτων τηλεχειρισμού. Κατά τις ακροάσεις, το 840C αντικατέστησε το Esoteric P70/D70, ένα σύστημα το οποίο έχει παρόμοια αρχιτεκτονική (dsp για το upsampling με custom αλγόριθμους για το interpolation) με την διαφορά ότι «ανεβαίνει» μέχρι τα 768kHz. Πέρα από την κλασική απ'

Ο επεξεργαστής Blackfin ο οποίος "τρέχει" τον αλγόριθμο Q5/ATF της Anagram δεσπόζει στο εσωτερικό του player

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Cambridge Audio Azur 840C

Συμβατότητα: CD-DA, CD-R/RW
Ψηφιακό τμήμα: Επεξεργαστής Blackfin, upsampler στα 24bit/384kHz με τον αλγόριθμο Q5 και interpolation ATF της Anagram
DACs: 2 AD1955 (Analog Devices) σε dual differential τοπολογία
Αναλογικό τμήμα: Balanced, φίλτρο γραμμικής φάσης Bessel
Είσοδοι: 2 ψηφιακές εισόδους (με δυνατότητα σύνδεσης coaxial/Toslink)
Έξοδοι: Single ended και balanced
Άλλες δυνατότητες: Τηλεχειριστήριο, δυνατότητα ενσωμάτωσης σε σύστημα οικιακού αυτοματισμού.

Τιμή: 1299 ευρώ

INFO? Η συσκευή της δοκιμής παραχωρήθηκε από το Studio Γκριζής τηλ.: 210-8228.222. Γενική αντιπροσωπεία για την ελληνική αγορά: Όμιλος Ειδικών Καταστημάτων Ήχου & Εικόνας, τηλ.: 210-341.4210. web: <http://www.cambridgeaudio.com/>, <http://www.bestbuy.gr/>

ευθείας σύνδεση μέσω των αναλογικών εξόδων, χρησιμοποιήσαμε και τις υπόλοιπες δυνατότητες σύνδεσης, με το P70 να οδηγεί μια από τις ψηφιακές εισόδους του Cambridge και αντιστρόφως, την ψηφιακή έξοδο του τελευταίου να οδηγεί μία από τις ψηφιακές εισόδους του D70 ώστε να αποκτήσουμε μια σφαιρική εικόνα των δυνατοτήτων της συσκευής. Για να μην σας κρατώ σε αγωνία, η απόδοση του 840C είναι πραγματικά μια έκπληξη. Γνωρίζοντας «στα χαρτιά» τις δυνατότητές του, περιμένεις βεβαίως να βρεις απέναντί σου μια καλόχη συσκευή αλλά εδώ έχουμε να κάνουμε, χωρίς αμφιβολία με μια σχεδίαση που θέτει ένα νέο επίπεδο αναφοράς στην κατηγορία τιμής (1300 ευρώ), «κατεβάζοντας» πολλά από τα πλεονεκτήματα των μεγάλων players σε μια περιοχή τιμής που μέχρι πριν από λίγα χρόνια θα ήταν αδιανόητη! Ίσως το πλέον ενδιαφέρον χαρακτηριστικό της απόδοσης να είναι η στερεοφωνική εικόνα που είναι σε θέση να δημιουργήσει το

Το Azur 840C χρησιμοποιεί τους κορυφαίους DACs AD1955 της Analog Devices και ανάλογης ποιότητας τελεστικούς ενισχυτές. Έχουν χρησιμοποιηθεί πολλαπλά σταθεροποιημένα τροφοδοτικά με ολοκληρωμένα 78/79...

player της Cambridge: Έχει εξαιρετική περιγραφή του βάθους, περιλαμβάνει πολλές λεπτομέρειες και διακρίνεται από μια σπάνια ομοιογένεια που την έχουμε ακούσει μόνο από ακριβότερα μηχανήματα. Ταυτόχρονα η συσκευή επιδεικνύει μια αξιοζήλευτη ουδετερότητα, μια χαρακτηριστική απουσία θα έλεγε κανείς, από το σύστημα. Οι χαμηλές συχνότητες γεμίζουν τον χώρο και είναι λεπτομερείς, γρήγορες και χωρίς χρωματισμούς, η μεσαία περιοχή περιγράφεται άψογα και στις σωστές διαστάσεις και οι υψηλές συχνότητες έχουν εκείνη την χαρακτηριστική υπογραφή των upsampled συστημάτων δηλαδή αρχικώς σου φαίνονται «λίγες», υποτονικές και χωρίς κάτι το ιδιαίτερο αλλά στην πραγματικότητα, μερικούς δίσκους μετά, έχεις δει την αλήθεια: Έχουν έκταση, λεπτομέρεια και

των οποίων προηγείται ένα γραμμικό τροφοδοτικό που βασίζεται σε έναν δακτυλιοειδή μετασχηματιστή και δέκα πυκνωτές των 2.200μF (κάτω αριστερά).

Αν έχετε τίποτε συσκευές της περασμένης δεκαετίας, οι δύο εισοδοί του player θα σας επιτρέψουν να βελτιώσετε τον ήχο τους μέσα από το upsampler. Θα βρείτε επίσης single ended και balanced εξόδους αναλογικού σήματος...

... καθώς επίσης και τις απαραίτητες δυνατότητες σύνδεσης που επιτρέπουν στο Azur 840c να ενσωματωθεί σε ένα σύστημα οικιακού αυτοματισμού, δηλαδή, RS232, Control Bus και ενσύρματη μεταφορά των σημάτων τηλεχειρισμού.

διαφάνεια, μεταφέροντας τις πληροφορίες του δίσκου χωρίς να βάζουν την δική τους άποψη. Είναι δύσκολο να σκεφτώ κάποιο είδος μουσικής ή έστω και έναν μεμονωμένο δίσκο που το Cambridge να μην έκανε απολαυστικό και να μην τον έφερε ανησυχητικά κοντά στην εικόνα που είχαμε από το player αναφοράς. Ο εξαιρετικός ρυθμός, συνδυάστηκε σε κάθε περίπτωση με το άψογο σώμα της μεγάλης ορχήστρας και την λεπτομερή απόδοση του χαρακτήρα των μεγάλων εγχόρδων και του πιάνου, η επιβλητική παρουσία της χορωδίας συνοδεύτηκε από καθηλωτική –κατά περίπτωση– περιγραφή της σόλο φωνής στον χώρο και τα μεταλλικά κρουστά, οι ανώτερες νότες του πιάνου μαζί με τα μικρά πνευστά (όπως το πίκολο) αποδόθηκαν με λεπτομέρεια. Το 840C είναι από τα πλέον ξεκούραστα players που έχουμε ακούσει τον τελευταίο καιρό και βοηθά με έναν σαφή τρόπο να ανακαλύψεις πολλές κρυμμένες λεπτομέρειες στους δίσκους που έχεις ακούσει και ξανακούσει. Το αποτέλεσμα αυτού του, όχι άγνωστου, χαρακτηριστικού ίσως μπορείτε να το φανταστείτε: Είναι εξαιρετικά δυσχερές, αν όχι αδύνατον να επιστρέψεις σε ένα κλασικό cd player, χωρίς τα όπλα της Anagram, πολύ δε περισσότερο να επιστρέψεις σε κάποιο από αυτά τα mid-range players που «τα παίζουν όλα και συμφέρουν». Αυτό θα ήταν, πραγματικά, ανέκδοτο.

Στην πραγματικότητα, θα μπορούσε να πει κανείς ότι το μεγάλο Cambridge Audio φέρνει στο προσκήνιο της συζήτησης, για μια ακόμη φορά, το φορμά CD-DA, αποδεικνύοντας περίτρανα, πόσο ανόητοι ήταν όσοι –τις δεκαετίες 80-90- θεωρούσαν ότι το Red Book είχε φτάσει στα όριά του. Κορυφαίες σχεδιάσεις έχουν δείξει εδώ και χρόνια ότι κάναμε λάθος στο θέμα αυτό, αλλά με σημαντικό κόστος. Τώρα, έχετε στο χέρι την απόδειξη και μάλιστα σε πολύ λογική τιμή. Κάπου, στα κείμενά της η Anagram αναφέρει ότι το Q5 «ανεβάζει την ποιότητα των CDs σε αυτήν των SACDs». Αυτό φυσικά είναι ένα σχήμα λόγου (τα SACDs περιέχουν εγγενώς περισσότερες πληροφορίες) αλλά ένα σχήμα λόγου πολύ κοντά στην πραγματικότητα όπως την βιώνει ο ακροατής: Με το 840C θα δείτε την δισκοθήκη σας με εντελώς άλλο...

Η οθόνη δεν χαράζει νέους δρόμους στην αισθητική και τον βιομηχανικό σχεδιασμό αλλά δείχνει όλα τα απαραίτητα και είναι αρκετά ευανάγνωστη.

αυτή και αυτό από μόνο του δικαιολογεί το κόστος της συσκευής.

Τελικώς...

... είναι παραπάνω από σαφές ότι το 840C δεν είναι απλώς ένα player στην μεσαία/άνωτερη κατηγορία τιμής, που υπαγορεύθηκε από κάποια μαρκετίστικη ανάγκη του τύπου «να συμπληρώσουμε την σειρά Azur». Εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα πραγματικό ψηφιακό όπλο, του οποίου το κόστος είναι πέρα για πέρα λογικό, και το οποίο σχεδιάστηκε με σκοπό να προωθήσει τα ποιοτικά όρια μιας ολόκληρης κατηγορίας, εντέλει δηλαδή πρόκειται για μια συσκευή που θα έχουμε λόγους να θυμόμαστε για αρκετό καιρό. Προτείνεται ανεπιφύλακτα.

Αντίθετως, βρήκαμε το τηλεχειριστήριο που συνοδεύει το player όχι μόνο εύχρηστο αλλά και κομψό.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΡΑΔΙΟΕΝΙΣΧΥΤΗΣ AV

Panasonic SA-XR700

19/06/2007

Δοκιμάζουμε τον ολοκληρωμένο ενισχυτή της σειράς Blu-ray Theater System με την οποία η Panasonic φιλοδοξεί να εισάγει τον χρήστη στον κόσμο της εικόνας υψηλής ευκρίνειας και του ήχου υψηλής ανάλυσης και βρισκόμαστε απέναντι από ένα ενδιαφέρον και καλά δουλεμένο concept...

Με τις τεχνολογίες υψηλής ευκρίνειας να αποτελούν την καυτή επικαιρότητα στον χώρο των καταναλωτικών ηλεκτρονικών, είναι θέμα χρόνου για κάθε εταιρία που σέβεται τον εαυτό της να παρουσιάσει ένα σύστημα concept το οποίο βασίζεται σε ένα Blu-ray (ή HD DVD –αναλόγως με την πολιτική της τοποθέτηση...) μια καλή τηλεόραση και ένα ανάλογο ηχητικό σύστημα. Αυτού του είδους τα «πακέτα» είναι χαρακτηριστικές κινήσεις στα πρώτα χρόνια κάθε μικρής ή μεγάλης τεχνολογικής επανάστασης και πέραν του γεγονότος ότι αποτελούν μια προφανή προσπάθεια θεαματικής εισόδου στην νέα αγορά, υποκρύπτουν και μια ανησυχία των κατασκευαστών: Το ότι, συχνά, μια καινούρια συσκευή με παλιά συνοδά, δεν θα αποδώσει τα αναμενόμενα. Φανταστείτε, δηλαδή, να αγοράσετε το DMP-BD10 της Panasonic για να βλέπετε δισκάκια Blu-ray μέσω composite σε 28άρα CRT –δεν το θέλει ο θεός, και μάλλον ούτε και η Panasonic! Εν προκειμένω, δηλαδή στην περίπτωση του ενισχυτή ενός τέτοιου συστήματος, τα απαιτούμενα θα ήταν δύο: Πρώτον να υποστηρίζει ασυμπίεστο ήχο 7.1 PCM και δεύτερον, να μπορεί να διαχειριστεί σήματα HDMI μέχρι 1080p ώστε να είναι δυνατόν να παίζει το ρόλο του κέντρου ελέγχου ενός συστήματος υψηλής ευκρίνειας. Σε αυτές τις δύο βασικές προϋποθέσεις, τις οποίες ο SA-XR700 πληροί, η Panasonic πρόσθεσε μία- δύο καλές ιδέες (ανάμεσά τους την τεχνολογία Multi Drive και τον κεντρικό έλεγχο μέσω

HDAVI), αισθητική που βασίζεται στην λιτότητα και αφήνει υπονοούμενα περί ευκολίας στην χρήση και ιδού το αποτέλεσμα: Ένας ολοκληρωμένος AV (με δέκτη AM/FM) ο οποίος προτίθεται να ανοίξει νέους ορίζοντες σε θέματα οικιακής διασκέδασης, στον μέσο χρήστη. Και τώρα που τελειώσαμε με τις προγραμματικές δηλώσεις της εταιρίας, ας δούμε τις λεπτομέρειες...

Στο Εσωτερικό...

Ο SA-XR700 είναι ένας λιτός στην εμφάνιση ολοκληρωμένος ενισχυτής, σχεδιασμένος προφανώς να ταιριάζει από αισθητικής άποψης με τα BD players της εταιρίας και να «κάθεται» σωστά σε ένα καθιστικό χωρίς να προσβάλλει το μάτι. Αντιθέτως, μάλιστα, το κρυφό display και οι ενδείξεις που φαίνονται μόνο όταν η συσκευή λειτουργεί, κρυμμένες πίσω από την ανακλαστική πρόσοψη, προσφέρουν μια εμφάνιση που ξεχωρίζει, σε σχέση με τις συνήθεις κατασκευές που συναντούμε στην αγορά. Ένα κινούμενο κομμάτι στο κάτω μέρος, κρύβει, ως είθισται, λίγους διακόπτες που επιτρέπουν την πραγματοποίηση βασικών λειτουργιών (setup, είσοδο στο μενού, συντονισμό του δέκτη) καθώς και μια κλασική τριάδα εισόδων AV, δηλαδή composite, Y/C και ήχου L/R. Εκεί, υπάρχει και η είσοδος για την τοποθέτηση του μικροφώνου το οποίο χρησιμοποιείται για την –αυτόματη- ρύθμιση των καναλιών. Τα μόνα εμφανή σημεία επαφής του χρήστη με την συσκευή είναι ο περιστρεφόμενος επιλογέας εισόδων και το ρυθμιστικό της

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Panasonic SA-XR700

Ενισχυτικά στάδια: Διακοπτικά (Texas Instruments 5076/5182)

Ισχύς: 7x100W/6Ω (DIN), 2x145W/4Ω (DIN), 2x80W/6Ω (20Hz-20kHz, thd<0.09%)

Είσοδοι Εικόνας: 2xHDMI (Ver. 1.2, μέχρι 1080p με δυνατότητα 7κάναλου PCM), 2xYUV, 3xY/C, 4xComposite
Εξοδοι Εικόνας: HDMI, YUV, Y/C, Composite

Είσοδοι Ήχου: 4xL/R, 1x5.1, 4 Ψηφιακές (2 coaxial, 2 Toslink)

Εξοδοι Ήχου: -

Έξοδοι Ηχείων: 7, με 2 ομάδες κυρίως ηχείων

Συμβατότητα: Dolby Digital, DTS, Dolby Pro Logic IIx, NEO:6

Άλλες δυνατότητες: Αυτόματη ρύθμιση των καναλιών μέσω μικροφώνου, δυνατότητα οδήγησης των κυρίων ηχείων με παραλληλισμένα ενισχυτικά στάδια (Multi Drive)

Τιμή: 749 ευρώ

Intertech, τηλ.: 210-969.2300, web: <http://www.intertech.gr>, <http://www.panasonic-europe.com>

στάθμης.

Οι δυνατότητες σύνδεσης που προσφέρει ο SA-XR700 είναι πλήρεις για κάθε λογικού μεγέθους σύστημα: Στην πίσω πλευρά θα βρείτε δύο εισόδους HDMI, δύο συνιστωσών, τρεις Y/C και τέσσερις composite συνδεδεόμενες από αντίστοιχες εξόδους, τέσσερις εισόδους στάθμης line για δικαναλικές πηγές, μια αναλογική είσοδο 5.1 καθώς και τέσσερις ψηφιακές εισόδους (2 ομοαξονικές και 2 οπτικές). Ο ενισχυτής δεν προσφέρει εξόδους line out (ούτε για εγγραφή) εκτός από την έξοδο του LFE προς το υπογούφερ, αλλά αυτό που πραγματικά οφείλουμε να σημειώσουμε ως σημαντικό, είναι η απουσία δυνατότητας upconversion των εισόδων σήματος σε HDMI! Αυτό, στην πράξη σημαίνει ότι αν έχετε έστω και μια συσκευή που πρέπει να συνδεθεί με άλλη γραμμή πλην της HDMI, θα πρέπει να συνδέσετε τον ενισχυτή και με αυτό το είδος γραμμής στην τηλεόραση, ακυρώνοντας έτσι την όλη ιδέα «του ενός καλωδίου» που τόσο διαφημίζεται τελευταίως. Οι υποδοχές των ηχείων δέχονται μόνο γυμνό καλώδιο και για τα κυρίως ηχεία υπάρχουν δύο ομάδες ακροδεκτών οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν ταυτόχρονα σε περίπτωση διπλοκαλωδίωσης. Από το μέγεθος και το βάρος του ενισχυτή κρίνοντας, η Panasonic φαινόταν να έχει επιλέξει μια πλήρως διακοπτική σχεδίαση (δηλαδή διακοπτικό τροφοδοτικό και διακοπτικά στάδια ισχύος). Ο εσωτερικός κόσμος του SA-XR700 επιβεβαίωσε την εντύπωσή μας. Το κύκλωμα ισχύος του

ενισχυτή βασίζεται στον επεξεργαστή διαμόρφωσης εύρους παλμών (PWM) TAS5076 της Texas Instruments και στον συνοδό του, ηλεκτρική TAS5182 ο οποίος μπορεί να οδηγήσει γέφυρες ισχύος με mosfets που φτάνουν τα 100W ανά κανάλι. Έχοντας στην διάθεσή της επτά κανάλια ισχύος, η Panasonic εκμεταλλεύθηκε την δυνατότητα που προσφέρουν τα διακοπτικά στάδια εξόδου για παράλληλη λειτουργία (κάτι που δεν είναι εφικτό με τα κλασικά –γραμμικά στάδια) ώστε να μπορεί να διαχειρίζεται την συνολική ισχύ με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Η λειτουργία αυτή, η οποία ονομάζεται Multi Drive πραγματοποιείται αυτόματα και επιτρέπει την οδήγηση των

Η Panasonic επέλεξε μια έντονα ανακλαστική πρόσοψη η οποία κρύβει το display και τις υπόλοιπες ενδείξεις μέχρι να ενεργοποιηθεί η συσκευή. Τα μόνα εμφανή σημεία χειρισμού είναι ο επιλογέας εισόδων και το ρυθμιστικό στάθμης.

Ο SA-XR700 προσφέρει ένα πλήρες πακέτο συνδέσεων που θα ικανοποιήσει τις ανάγκες ενός συστήματος οικιακής διασκέδασης. Αυτό που λείπει, πάντως είναι το upconversion.

Υπάρχουν δύο διαθέσιμες εισόδους HDMI και μια έξοδος. Ο ενισχυτής μπορεί να αξιοποιήσει τα stream του ασυμπίεστου ήχου PCM που παρέχουν τα Blu-ray players. Τα βύσματα των αναλογικών εισόδων είναι επίχρυσα.

Η σύνδεση των ηχείων γίνεται με υποδοχές που δέχονται μόνο γυμνά καλώδια. Ο SA-XR700 προσφέρει δύο ομάδες σύνδεσης κυρίως ηχείων, οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν και σε εφαρμογές διπλοκαλωδίωσης.

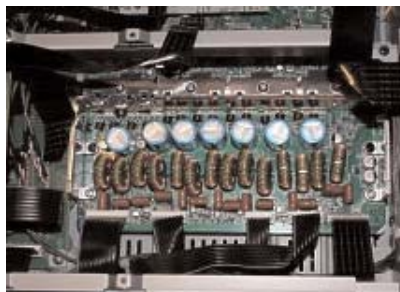
κυρίως ηχείων από δύο παράλληλα στάδια (ανα κανάλι) όταν το σύστημα είναι 5.1, οπότε «περισεύουν» τα back surround ή και από τρία στάδια παράλληλα, όταν το σύστημα είναι δικαναλικό. Η λύση Multi Drive είναι ενδιαφέρουσα γιατί επιλύει το πρόβλημα της, συνήθως χαμηλής ισχύος, που αποδίδουν οι ενισχυτές αυτής της κατηγορίας. Εν προκειμένω, ο SA-XR700 δεν αποτελεί εξαίρεση: Σύμφωνα με τις προδιαγραφές του μπορεί να αποδώσει μέχρι 100W/6Ω ανά κανάλι (DIN) σε πολυκαναλική λειτουργία αλλά η τιμή αυτή ανεβαίνει στα 145W/4Ω (DIN) ανά κανάλι σε δικαναλική λειτουργία (εδώ προφανώς συμβάλει και το Multi Drive).

Εντυπώσεις

Ο SA-XR700 αποδείχθηκε πολύ εύκολος στο αρχικό στήσιμό του. Με το μικρόφωνο στην θέση ακρόασης, ο προσδιορισμός του είδους και της θέσης των ηχείων γίνεται αυτόματα και το σύστημα ευθυγραμμίζεται χωρίς να ασχοληθείτε περισσότερο από όσο χρειάζεται για να κάνετε λίγο ησυχία, ώστε να γίνουν οι μετρήσεις σωστά. Για όσους θέλουν να παίξουν κάπως παραπάνω, ο ενισχυτής επιτρέπει την -on the fly- ρύθμιση των παραμέτρων των ηχείων ενώ προσφέρει και συμβατική ρύθμιση τονικότητας (bass/treble) για την περίπτωση που «κάτι σας λείπει», ενώ βεβαίως είναι διαθέσιμη και μια σειρά από προσομοιώσεις χώρων. Χρησιμοποιήσαμε τον ενισχυτή τόσο σε περιβάλλον κινηματογραφικού πολυκαναλικού ήχου (ώστε να εκτιμηθεί και η δυνατότητα δρομολόγησης ασυμπίεστου PCM μέσω της HDMI) όσο και σε περιβάλλον πολυκαναλικού ήχου μέσω SACD και της αναλογικής εισόδου 5.1. Στο μεγαλύτερο διάστημα της δοκιμής ο ενισχυτής οδήγησε ένα πολυκαναλικό σύστημα με τέσσερα Audio Spectrum Eros στην θέση των κυρίως και των περιφερειακών ηχείων, το κεντρικό Pan της εταιρίας καθώς και το παθητικό υπογούφερ, οδηγούμενο –για την περίπτωση- από έναν Parasound HCA-1000.

Το πρώτο ερώτημα που έπρεπε να απαντηθεί, ήταν βεβαίως το αν ο ενισχυτής είναι επαρκώς διαφανής στα σήματα 1080p, ώστε να χρησιμοποιηθεί ως ενδιάμεσο στάδιο σε ένα σύστημα προβολής υψηλής ευκρίνειας. Στο μέτρο που μπορέσαμε να διακρίνουμε, η απάντηση είναι καταφατική: η προσθήκη

Επτά κανάλια με διακοπτικά στάδια αποτελούν το κέντρο ισχύος του SA-XR700.

του SA-XR700 στον δρόμο του σήματος HDMI δεν εισάγει ορατά προβλήματα στην εικόνα, σε σχέση με την απευθείας σύνδεση. Αυτό, έχει ιδιαίτερη σημασία σε ένα σύστημα που βασίζεται σε Blu-ray player διότι, στην περίπτωση αυτή, έχετε στην διάθεσή σας ένα επτακάναλο sound-track σε ασυμπίεστο PCM το οποίο θα πρέπει να εξαχθεί και να οδηγηθεί στα ηχεία. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιλέξετε την άμεση σύνδεση του player με το σύστημα προβολής αυτή η δυνατότητα χάνεται... Πόσο σημαντικό είναι αυτό; Κατά την γνώμη μου αρκετά. Η πράξη έχει δείξει, βεβαίως, ότι η μουσική οι οι ήχοι των ταινιών σπανίως απαιτούν ποιότητα ανώτερη αυτής που μπορούν να προσφέρουν οι αλγόριθμοι AC-3 και Coherent Acoustics στα Dolby Digital και DTS αντιστοίχως, αλλά μπορούμε πάντοτε να ελπίζουμε ότι έχοντας, πλέον, την τεχνολογία αυτό θα αλλάξει σύντομα. Σε κάθε περίπτωση, το αποτέλεσμα του ασυμπίεστου ήχου, ειδικά στις υψηλές κινηματογραφικές στάθμες είναι περισσότερο ξεκούραστο.

Σε καθαρά “audio” ρόλο, τώρα, ο SA-XR700 μας ικανοποίησε σε θέματα οδήγησης, καταφέροντας να δημιουργήσει υψηλές στάθμες σε έναν μέτριο χώρο, τόσο σε πολυκαναλικό όσο και σε δικαναλικό ρυθμό λειτουργίας. Αποδείχθηκε καλός στον έλεγχο των χαμηλών συχνοτήτων, αποδίδοντας με αρκετή άνεση το σώμα της ορχήστρας, τα μεγάλα έγχορδα και τα ρυθμικά μέρη χωρίς να εμφανίζει σημεία κόπωσης και χωρίς να δείχνει ότι ξεπερνά τα όριά του. Η αίσθηση που δημιουργεί ο ενισχυτής στον χώρο είναι αυτή της ζωντανίας, με την μεσαία περιοχή να βρίσκεται κάπως κοντά στον ακροατή, χωρίς όμως να γίνεται κουραστική και τις υψηλές συχνότητες να είναι φωτεινές, ευχάριστες και γρήγορες. Ο SA-XR700 χειρίζεται πολύ καλά την στερεοφωνική εικόνα και είναι σε θέση να δημιουργήσει ένα μεγάλο ηχητικό πεδίο, που σε μερικές περιπτώσεις είναι πραγματικά επιβλητικό, βοηθώντας και των ηχείων βεβαίως. Σε κάποια στιγμή της δοκιμής, πήχκαμε στον πειρασμό να οδηγήσουμε τα Haliaetus HA325 «Firebird» ένα μόνιτορ με εξαιρετική εικόνα και τιμή πολύ έξω από την κατηγορία του ενισχυτή (θα διαβάσετε γι’ αυτό τις αμέσως επόμενες εβδομάδες...). Πέραν της –πιθανής- ιεροσουλίας που διαπράχθηκε σε επίπεδο

Το τροφοδοτικό του ενισχυτή είναι επίσης διακοπτικό.

αυδιοφιλικής δεοντολογίας, πάντως, είχαμε πράγματι την ευκαιρία να διαπιστώσουμε ότι ο Panasonic έχει πράγματι πολύ καλή και θεαματική εικόνα. Σε πολυκαναλικά SACD διαπιστώσαμε επίσης ότι έχει την δυνατότητα να βγάλει προς τα έξω με άνεση όλες εκείνες τις μικρές λεπτομέρειες που συχνά μειξάζονται στα περιφερειακά κανάλια. Μιλώντας, πάντως για λεπτομέρειες, κάτι που παρατηρήσαμε είναι ότι το (ψηφιακό) ρυθμιστικό της στάθμης είναι κάπως θορυβώδες με αποτέλεσμα να ακούγεται από τα ηχεία

Ο αποκωδικοποιητής Dolby Digital/DTS, και αμέσως από κάτω ένας από τους ελεγκτές των σταδίων ισχύος της Texas Instruments.

μια σειρά από ανεπαίσθητα αλλά πάντως ακουστά «κλικς» κατά τις ρυθμίσεις. Κανείς δεν είναι τέλειος, όπως έλεγε κι εκείνος ο τύπος...

Τελικώς...

... με αφορμή το concept Blu-ray Theater System η Panasonic προσπάθησε να παρουσιάσει έναν ολοκληρωμένο AV που να ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους και –βεβαίως- να καλύπτει τις ανάγκες ενός συστήματος υψηλής ευκρίνειας/ανάλυσης μέσω HDMI. Κατά την άποψή μου πέτυχε τον στόχο της τόσο σε λειτουργικό

Πίσω από αυτή τη θωράκιση κρύβεται το ρούτερ των εισόδων HDMI.

επίπεδο (με εξαίρεση την απουσία upconversion την οποία –φοβάμαι- αρκετοί αναζητούν ως βασικό στοιχείο του εξοπλισμού) όσο και σε επίπεδο ποιότητας, με ένα απλό και λιτό μηχάνημα που ωστόσο ακούγεται πολύ καλά για την κατηγορία του. Δείτε τον προσεκτικά ακόμη και αν δεν σκοπεύετε να αγοράσετε άμεσα BD player.

Ο ενισχυτής επιλέγει την οδήγηση των κυρίως ηχείων από παραλληλισμένα στάδια ισχύος αυτόματα, ειδοποιώντας παράλληλα τον χρήστη με τη σχετική ένδειξη.

ΗΧΕΙΟ

Haliaetus HA325 Firebird

26/06/2007

Δοκιμάζουμε ένα από πλέον ιδιόρρυθμα σε εμφάνιση ηχεία της αγοράς και ανακαλύπτουμε ότι, τελικώς, υπάρχει πάντοτε χώρος για εξέλιξη και βελτιώσεις ακόμη και στα σημεία μιας σχεδίασης που τα θεωρούμε δεδομένα εδώ και χρόνια...

Ισως είναι λίγο δύσκολο να το καταλάβετε από τις φωτογραφίες, αλλά το Firebird είναι ένα μικρό ήχειο. Με άνεση θα το χαρακτηρίζες κόμπακτ μόνιτορ, αν οι καμπύλες του δεν παρέπεμπαν σε έξαλλα σχεδιασμένο life-stylisτικό προϊόν, προορισμένο να κοσμήι προχωρημένο καθιστικά, αλλά, τελικώς το παρακάμπτετε δύσκολα ως τέτοιο, μόλις παρατηρήσεις τις λεπτομέρειες: τα «διασκομητικά» ηχεία δεν χρησιμοποιούν μιντ/γούφερ της σειράς Revelator της Scanspeak, ούτε τούιτερ εκτός μπάφλας, ούτε time alignment. Κι όσο για το πολυσυζητημένο σχήμα του, έχει –όπως θα διαπιστώσετε– λόγο ύπαρξης σοβαρότερο ενός απλού «ουάου», το οποίος πάντως, μεταξύ μας, σίγουρα θα το πείτε...

Είναι βέβαιο ότι το πρώτο πράγμα που θα τραβήξει την προσοχή σου είναι η εξωτερική εμφάνιση του Firebird και όχι αδικως. Πίσω από την φόρμα ωστόσο υπάρχει αρκετή δουλειά και αυτό ακούγεται.

Η γαλλική Haliaetus είναι μια σχετικά νέα εταιρία στον χώρο του audio, με ελάχιστα προϊόντα στον κατάλογο της (εκτός από το HA325 θα βρείτε ακόμη το μικρότερο HA315 Blackbird και μια σχεδίαση υπογούφερ με την ονομασία Booster) της οποίας οι άνθρωποι ασχολούνται ενεργά με την έρευνα στον ήχο και την μουσική γενικότερα: Ο Jean Pierre Morkerken είναι ερευνητής στο Musical Acoustics Lab (ένα από τα ερευνητικά τμήματα του πανεπιστημίου Pierre et Maria Curie στο Παρίσι) ο δεύτερος των ιδρυτών, Raphael de Thoury είναι μηχανικός από το Ecole Polytechnique, ενώ σημαντικό συμβουλευτικό ρόλο φαίνεται να παίζει και ο Jean-Dominique Polack, διευθυντής του Musical Acoustics Lab. Τα ονόματα των Morkerken και Polack εμφανίζονται

Αν τα bass reflex σας θυμίζουν ακροφύσια πυραύλων έχετε δίκιο. Οι Morkerken και Polack μελέτησαν την ροή σε τέτοιου είδους διατομές και κατάληξαν στο συμπέρασμα ότι είναι ιδανικές για χρήση στα ηχεία.

σε δύο εργασίες που παρουσιάστηκαν με διαφορά δύο ετών, το 2002 και το 2004, στο ευρωπαϊκό συνέδριο του AES και ασχολούνται με τα αποτελέσματα μιας έρευνας που έγινε στο συγκεκριμένο εργαστήριο και αφορούσε στην μελέτη των ηχείων με ανοικτές καμπίνες, κάτω από το πρίσμα της αεροδυναμικής. Προφανώς τα αποτελέσματα ήταν επαρκώς ενθαρρυντικά ώστε, με κρατική βοήθεια, να γίνει μεταφορά τεχνογνωσίας από τους φορείς έρευνας στην Haliaetus η οποία και προχώρησε στην παραγωγή προϊόντων.

Με βάση όλα τα παραπάνω, γίνεται σαφές ότι αυτό που κάνει τα HA325 να ξεχωρίζουν είναι ο τρόπος με τον οποίο έχει εφαρμοσθεί η κλασική θεωρία της καμπίνας bass-reflex στην συγκεκριμένη περίπτωση και πράγματι, όπως αποδεικνύεται, σε αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκονται «όλα τα λεφτά». Το πόσα είναι αυτά, βεβαίως, μένει να το μάθετε διαβάζοντας την συνέχεια...

Στο Εσωτερικό...

Σε γενικές γραμμές, η καμπίνα bass reflex δεν είναι παρά ένα τέχνασμα που χρησιμοποιούμε ώστε να εκμεταλλευόμαστε την οπίσθια ακτινοβολία του γούφερ και να αυξάνουμε την ευαισθησία του ηχείου στις χαμηλές συχνότητες. Επειδή η ακτινοβολία αυτή βρίσκεται σε αντίθεση φάσης με αυτήν του κώνου, είμαστε υποχρεωμένοι να ρυθμίζουμε το μήκος και την διάμετρο ενός σωλήνα που την μεταφέρει έτσι ώστε οι δυο ακτινοβολίες να βρίσκονται σε φάση. Από τεχνικής πλευράς, το όλο σύστημα μοιάζει με έναν συντονιστή Helmholtz, όπου τον ρόλο της κοιλότητας παίζει η καμπίνα η οποία οδηγείται από το γούφερ (στην πραγματικότητα, αυτό, είναι ένας «ανάποδος» συντονιστής Helmholtz: ο κανονικός οδηγείται από το άνοιγμα που φορτίζει την κοιλότητα, αλλά στην πράξη η συμπεριφορά είναι η ίδια). Ο

Οι μονάδες που χρησιμοποιούνται είναι της Scanspeak. Ένα μιντ/γούφερ της σειράς Revelator με τα χαρακτηριστικά «κοψίματα» στον κώνο και μαγνητικό σύστημα SD και ένα τούιτερ υφασμάτινου θόλου, μίας ίντσας.

συντονιστής Helmholtz εκτελεί χρέη απόσβεσης για το γούφερ και όταν βρίσκεται στην συχνότητα συντονισμού του αναλαμβάνει να ακτινοβολήσει στον χώρο πολύ μεγαλύτερες ποσότητες αέρα από το μεγάφωνο, επιτρέποντάς μας έτσι να αυξήσουμε (για σταθερή διάμετρο και διαδρομή του γούφερ) την έξοδο του ηχείου. Το προφανές πρόβλημα, εδώ, είναι βεβαίως ότι το bass reflex λειτουργεί μόνο μέχρι κάποια συχνότητα (που την επιλέγουμε μέσα σε κάποια όρια), μετά, τέλος...

Η έρευνα των Morkerken και Polack κινήθηκε προς την επίλυση του προβλήματος αυτού, αλλά, πлагίως! Αρχικώς ξεκινώντας από την παρατήρηση ότι πάντοτε η διάμετρος ενός σωλήνα bass reflex είναι μικρότερη από αυτήν του γούφερ που υπηρετεί, επομένως επικρατεί υψηλή πίεση και τα προβλήματα στροβιλισμών παίζουν σημαντικό ρόλο στην έξοδο του, προσπάθησαν να βρουν εναλλακτικές διατομές οι οποίες θα έλυναν το πρόβλημα. Η λύση στην οποία κατέληξαν είναι ένα ακροφύσιο που μοιάζει πολύ με αυτά που χρησιμοποιούνται στην διαστημική βιομηχανία για τους πυραύλους (κατά την Haliaetus, μάλιστα, το ακροφύσιο του Booster είναι, υπό κλίμακα, το ακροφύσιο που χρησιμοποιείται στον Ariane) με έναν σωλήνα μεγάλου μήκους ο οποίος εκτείνεται τόσο έξω όσο και μέσα στην καμπίνα. Οι δημοσιεύσεις τους δείχνουν ότι αυτή η διατομή ενώ στις υπερηχητικές ταχύτητες εξόδου (οι οποίες χρησιμοποιούνται στους πυραύλους) αυξάνει την πίεση, στις υποηχητικές την μειώνει, προσφέροντας ομαλότερη ροή χωρίς στροβιλισμούς. Επιπρόσθετα στα

Η βάση που μπορεί να συνοδεύσει το ηχείο είναι κομψή και ταιριάζει άμογα με το στυλ και την αισθητική του.

papers των Morkerken και Polack (τα οποία μπορείτε να βρείτε στο site της εταιρίας) γίνεται μια ενδιαφέρουσα μελέτη για την σχέση μεταξύ της θέσης του γούφερ και της οπής ανάκλασης. Από αυτήν προκύπτει ότι κάτω από ορισμένες συνθήκες, το σύστημα μπορεί να εργαστεί αποδοτικά και κάτω από την συχνότητα συντονισμού Helmholtz, κάτι που η εταιρία εκμεταλλεύεται πλήρως στην περίπτωση του Booster (όπου το γούφερ και το ακροφύσιο είναι ομοαξονικά) και μερικώς στην περίπτωση του Firebird (όπου το γούφερ και τα δύο ακροφύσια είναι απλώς σε μικρή απόσταση μεταξύ τους). Όλα αυτά, βεβαίως, στα χαρτιά. Ας δούμε τώρα πώς η θεωρία έγινε ηχείο. Εκτός των ιδιόρρυθμων σωλήνων εκτόνωσης του bass reflex (με τα χαρακτηριστικά ακροφύσια από αλουμίνιο) το χαρακτηριστικό του Firebird είναι η ίδια η καμπίνα του. Το γεμάτο καμπύλες σχήμα της δείχνει ξεκάθαρα ότι δεν πρόκειται για μια συμβατική ξύλινη κατασκευή και, δεν είναι: Αποτελείται από συνθετικό υλικό το οποίο χυτεύεται υπό πίεση και έχει αντικραδασμικές ιδιότητες. Η δομή της καμπίνας είναι αρκετά σύνθετη και περιλαμβάνει το κομμάτι των δυο bass reflex που βρίσκεται στο εσωτερικό, όπου, επίσης, η διατομή είναι μεταβαλλόμενη. Οι χαμηλές συχνότητες έχουν ανατεθεί σε ένα μιντ/γούφερ 5.25 ιντσών της σειράς Revelator με τον χαρακτηριστικό κώνο που φέρει ακτινικές αυλακώσεις ώστε να μειώνονται τα «στασίματα», ο οποίος οδηγείται από το γνωστό μαγνητικό σύστημα SD (Symmetric Drive) της εταιρίας. Το τούιτερ είναι το κλασικό μίας ίντσας μαλακού θόλου D2904, με πηνίο φωνής 28 χιλιοστά, στην έκδοση με θάλαμο, το οποίο τοποθετείται σε μια εσοχή, ώστε να υπάρχει συγχρονισμός των δύο μονάδων.

Η Haliaetus τηρεί μια χαρακτηριστική σιωπή γύρω από τα φίλτρα που χρησιμοποιεί στο Firebird. Η επιτόπου έρευνα έφερε στην επιφάνεια μια σχετικώς απλή αλλά καλής ποιότητας κατασκευή σε πλακέτα όπου χρησιμοποιούνται πηνία χωρίς πυρήνα και χαμηλών ανοχών πυκνωτές (μάλλον του Mundorf). Το πακέτο συμπληρώνεται με ένα ζευγάρι ακροδεκτών της WBT, στο πίσω μέρος. Από πλευράς τυπικών χαρακτηριστικών,

Η στήριξη του Firebird γίνεται σε τέσσερα σημεία με την βοήθεια ειδικών ελαστικών παρεμβυσμάτων μεγάλης ενδοτικότητας.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Haliaetus HA325 Firebird

Αρχιτεκτονική: Δύο δρόμων, δύο μεγάφωνων
Καμπίνα: Ανοικτού τύπου, με διπλό bass reflex και βελτιστοποιημένα ακροφύσια, από συνθετικά υλικά
Εσωτερικός όγκος: 8 λίτρα
Μονάδες: Μιντ/Γούφερ 5.25 ιντσών Scanspeak με μαγνητικό σύστημα SD, τούιτερ Scanspeak μαλακού θόλου μιας ίντσας με ενσωματωμένο θάλαμο.
Απόκριση συχνότητας: 50Hz-20kHz (+/-3dB)
Ευαισθησία: 87dB/w/m
Ονομαστική αντίσταση: 6Ω
Διαστάσεις: 310x270x400 (χιλιοστά, υπηχβ)
Βάρος: 6kg (κάθε ηχείο)
Άλλα χαρακτηριστικά: Ακροδέκτες σύνδεσης WBT, υπάρχουν ειδικές βάσεις για την στήριξή του.

Τιμή: 8.500 ευρώ

Sirius, τηλ.: 210-625.2205, web:
<http://www.sirius-group.gr/>,
<http://www.haliaetus.com/>

το Firebird είναι ένα ηχείο με ονομαστική αντίσταση 6Ω, ευαισθησία 87dB/w/m και απόκριση συχνότητας 50Hz-20kHz (+/-3dB).

Εντυπώσεις

Με ύψος που δεν ξεπερνά τα 310 χιλιοστά, το Firebird χρειάζεται, βεβαίως, βάσεις για την σωστή του τοποθέτηση. Η Haliaetus έχει σχεδιάσει ειδικά stands τα οποία είναι κομψά και ταιριάζουν με την αισθητική του ηχείου και καλό είναι να χρησιμοποιήσει κανείς επειδή η κάτω επιφάνεια του είναι κοίλη και όχι επίπεδη, και επιπρόσθετως λόγω των σωλήνων το κέντρο βάρους είναι αρκετά μπροστά. Όλα αυτά ίσως δημιουργήσουν δυσκολίες με ένα συμβατικό στάντ τριών ή τεσσάρων σημείων επαφής. Από την άλλη, το ηχείο συνοδεύεται από τέσσερα ελαστικά σημεία στήριξης με αρκετά μεγάλη ενδοτικότητα, ειδικά σχεδιασμένα ώστε να το στηρίζουν σωστά και να απομονώνουν τους κραδασμούς. Οδηγήσαμε το Firebird με τον γνωστό τελικό αναφοράς μας (Parasound HCA3500) και ως πηγές το Esoteric P70/D70 και, κατά περίπτωση το

Για την σύνδεση με τον ενισχυτή χρησιμοποιούνται ακροδέκτες της WBT.

Cambridge Audio Azur 840C. Στην θέση του προενισχυτή ήταν όπως πάντα ο λαμπάτος Melos στο tape loop του οποίου υπάρχει εδώ και καιρό η επεξεργαστής ακουστικής DRC-205 της Copland τον οποίο επίσης χρησιμοποιούμε κατά περίπτωση.

Η πρώτη εντύπωση από την ακρόαση του Firebird είναι και η αναμενόμενη: Επιδεικνύοντας δυνατότητες near field monitor παγκόσμιας κλάσης, το ηχείο εξαφανίζεται αμέσως και πλήρως δημιουργώντας μια εξαιρετική στερεοφωνική εικόνα της οποίας το κύριο γνώρισμα –αυτό δηλαδή που παρατηρείς αμέσως- είναι το layering, η δυνατότητα δηλαδή εστιασμού πηγών στον άξονα του βάθους με τρομακτική άνεση και ανάλυση. Το ηχείο δημιουργεί, εκτός των άλλων μια μεγάλη και με έντονη την αίσθηση της εγγύτητας εικόνα, φέρνοντας τον ακροατή κοντά στα τεκταινόμενα και προσφέροντάς του άφθονες λεπτομέρειες. Ίσως οι λάτρες του laid-back ηχητικού χαρακτήρα, όπου όλα έχουν μια μακρινή προοπτική να μην χαρούν με αυτή την λογική του Firebird γνωρίζω όμως ότι η πλειοψηφία θα βρεί αυτή την προσέγγιση, με τον τρόπο που τελικώς γίνεται μάλιστα, συναρπαστική. Με την θέση ακρόασης περίπου δύο μέτρα από τα ηχεία, κυριολεκτικά «γεμίζεις» μουσική και το χαίρεσαι... Κάπου εκεί, συνειδητοποιείς ότι υπάρχει κάτι που δεν θα έπρεπε να υπάρχει: Και εννοώ το χαμηλό. Με καμπίνα 8 λίτρων και γούφερ 5.25 ιντσών το μικρό Haliaetus είναι ακριβώς αυτό: Μικρό. Η εταιρία, δίνει ως όριο τα 50Hz προσπαθώντας να τηρήσει μια λογική στάση και να μην υπερβάλλει προς τα κάτω, υποκειμενικά ωστόσο, το χαμηλό δεν σου λείπει σχεδόν ποτέ. (Εντάξει ο φανατικός του εκκλησιαστικού οργάνου θα χάσει μερικά πεντάλ... αλλά γι' αυτόν υπάρχει και το Booster –οπότε σταματήστε την γκρίνια). Δεν είναι βεβαίως η πρώτη φορά που θα βλέπαμε ένα μικρό ηχείο ρυθμιζόμενο, επί τούτου, χαμηλά ώστε να εντυπωσιάζει, ωστόσο, η περίπτωση του Firebird ήταν, από ακουστικής άποψης, διαφορετική: Όσες πληροφορίες μετέφερε, τις μετέφερε με ακρίβεια, χωρίς θαμπώματα και χωρίς αυτό την χαρακτηριστική άνευρη συμπεριφορά που συχνά ονομάζεται «one note base». Αντιθέτως, ό,τι ακούσαμε στην περιοχή των χαμηλών είχε λεπτομέρεια ταχύτητα και ήταν ουδέτερο χωρίς χρωματισμούς και η αλήθεια είναι ότι (με δεδομένο το ότι το βάρος της σχεδίασης βρίσκεται σε αυτό το σημείο) τραβήξαμε το σκοινί αρκετά: Αναμέναμε βεβαίως τον όγκο των μεγάλων εγγόρδων και της ορχήστρας γενικώς να είναι «όπως πρέπει», το σώμα του πιάνου περισσότερο από επαρκές και τα διάφορα κρουστά να έχουν άριστη περιγραφή στα μέτωπα και τις αποσβέσεις (μην ξεχνάμε και την τιμή του ηχείου –δεν είναι φθηνό και στην κατηγορία έχεις απαιτήσεις...) αλλά δεν αναμέναμε να αντέξει στις υπερβολές που

παραδοσιακά συνοδεύουν τις μείξεις των Yello, ή την εντελώς “killer» εισαγωγή του Inner Trance από το X-Αβατον του Ιωάννη Παπαδάκη. Κι όμως όχι απλώς τις άντεξε αλλά τις τίμησε μέχρι αρκετά υψηλές στάθμες (οπότε και το μιντ γούφερ, πρόδωσε τις διαστάσεις του, διαμαρτυρόμενο έντονα υπό το βάρος του Parasound). Σαφώς, πρόκειται για επίδοση στην οποία αξίζει θαυμασμός. Σε όλες αυτές τις ασκήσεις, προσπαθήσαμε επι ματαίω –το μαντεύετε φαντάζομαι- να ακούσουμε ένα «ταφ» από το bass reflex. Τελικώς οι Morkerken και Polack φαίνεται ότι έχουν δίκιο όχι μόνο στην θεωρία αλλά και στην πράξη! Τα ακροφύσια με αυτό το σχήμα δεν δημιουργούν στροβιλισμούς και επομένως δεν θορυβούν σε μεγάλες ταχύτητες εξόδου. Φυσικά, το Firebird δεν τελειώνει στην περιοχή των χαμηλών συχνοτήτων και οι Γάλλοι δεν έκαναν το λάθος να αφήσουν την μεσαία και την ανώτερη περιοχή στην τύχη τους: Το ηχείο είναι εξαιρετικά περιγραφικό στην μεσαία περιοχή με τις φωνές να εστιάζονται άψογα και παρά την αίσθηση της εγγύτητας (στην οποία αναφέρθηκα αρχικώς) δεν κουνάζουν καθόλου τηρώντας τις αναλογίες στο έπακρο. Ψηλά, το ηχείο εμφανίστηκε, ευχάριστο και ακριβές με χαρακτήρα που κλίνει προς το ζωηρό, χαρακτηριστικό στο οποίο οφείλεται μάλλον η έντονη αίσθηση «παρουσίας» που σου δημιουργεί την πρώτη φορά που το ακούς. Ένα ερώτημα που με βασάνισε κατά την διάρκεια της δοκιμής –σε φιλοσοφικό επίπεδο- είναι ο στόχος του ηχείου αυτού: Γνωρίζω κάποιους που το θεωρούν ως ένα κορυφαίο μικρό μόνιτορ και ετοιμάζουν το στούντιό τους για να το υποδεχθούν καταλλήλως (δέχθηκα μάλιστα και τις γνωστές πιέσεις του στυλ «έλα, τελειώνει; γιατί θέλω να το βάλω κι εγώ στο στούντιο» κ.λπ, κ.λπ –στου reviewer, για να μην πω στου κουφού και με παρεξηγήσετε, την πόρτα όσο θέλεις βρόντα...). Γνωρίζω, επίσης, ότι αυτός ο χαρακτηρισμός θα εκνευρίσει πολλούς μουσικόφιλους οι οποίοι τον συνδυάζουν με ένα δύστροπο και συχνά κουραστικό ηχείο. Νομίζω, ότι οι εξελίξεις της τεχνολογίας (μια από τις οποίες βλέπουμε –σαφώς- στην περίπτωση του Firebird) μας επιτρέπουν να ελαχιστοποιήσουμε σταδιακά και στην συνέχεια να καταρτίσουμε οριστικά αυτό τον μάλλον ανόητο διαχωρισμό. Το καλό ηχείο είναι καλό ηχείο και στο μέτρο που ένα μόνιτορ, ως εργαλείο, πρέπει να είναι καλό, σαφώς το Firebird είναι μόνιτορ. Δεν είναι ένα ηχείο που χρωματίζει, ακόμη και στην περιοχή όπου κατά τεκμήριο πιέζεται, δηλαδή χαμηλά και η συνολική του σχεδίαση είναι, στην χειρότερη περίπτωση, τεχνικώς άρτια. Από την άλλη δεν πρόκειται για καμία καραμούζα που θα διορθώσει τον κάθε κουλό ενισχυτή/ή ότι άλλο, βάλετε πριν από αυτό. Εννοώ, αν δεν το καταλάβετε, ότι είναι, τελικώς, ένα καλό ηχείο.

Τελικώς...

... δεν υπάρχει αμφιβολία ότι την πρώτη εντύπωση, στην περίπτωση του Firebird, την δημιουργεί η ιδιόμορφη εμφάνισή του. Για όσους μένουν σε αυτό το επιφανειακό επίπεδο, το μικρό Haliaetus δεν θα είναι παρά ένα «περιέργο» ηχείο που ίσως αξίζει της προσοχής τους ίσως και όχι. Ωστόσο, πίσω από την φόρμα, υπάρχει αρκετή δουλειά και μάλιστα σε έναν χώρο που θεωρείται καλά μελετημένος και ως εκ τούτου μάλλον στατικός, αυτόν του σχεδιασμού του bass reflex. Κι εδώ οι Γάλλοι έχουν κάνει ένα μικρό θαύμα παρουσιάζοντας μια μικρή καμπίνα με μεγάλες δυνατότητες, η οποία προσεγγίζει την πληρότητα με αξιώσεις. Ανυπομονώ να το ακούσω σε συνδυασμό με το Booster... Θα κλάψουν μανούλες (κι αν όχι αυτές, σίγουρα κάποιοι κατασκευαστές ηχείων...)

MEDIA PLAYER

Cowon D2

03/07/2007

Δοκιμάζουμε ένα από τα κορυφαία προσωπικά media players της αγοράς και, σε συνδυασμό με τα –επίσης- κορυφαία ακουστικά ER-4P της Etymotic Research, ανακαλύπτουμε ότι δεν είναι απαραίτητο να εγκαταλείψει κανείς τις audiophile συνήθειές του ούτε και στις διακοπές!

Έχει περάσει κάτι παραπάνω από ένας χρόνος από την δοκιμή του «μεγάλου» A2 της Cowon από αυτές τις σελίδες και, όπως δείχνουν τα πράγματα, το θέμα των προσωπικών media players εξακολουθεί να παραμένει αμφιλεγόμενο ανάμεσα στους audiophiles. Μπορεί η επανάληψη να είναι η μητέρα της μάθησης, αλλά δεν είναι αυτός ο χώρος όπου θα αναλυθεί και πάλι το γιατί ένα σοβαρό player με καλοσχεδιασμένους decoders μπορεί να ακουστεί άψογα μέσα στα πλαίσια που του υπαγορεύει η χρήση του. Ο αδίστακτος πλουρίστας μπορεί φυσικά να καταφύγει σε ακραίες λύσεις, όπως το να μεταφέρει ένα προσωπικό cd player, το οποίο φαντάζει πλέον θηριώδες μπροστά στις σύγχρονες solid state συσκευές που υπάρχουν στην αγορά -και μερικές φορές το μέγεθος είναι πολύ σημαντικότερο από την απόλυτη ποιότητα- αλλά αυτού του είδους οι λύσεις δεν μπορούν κατά την γνώμη μου να θεωρηθούν «φορητές» αφού δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι δίσκοι έχουν επίσης ένα σημαντικό μέγεθος (εκτός αν σκοπεύετε να βγάλετε όλες τις διακοπές με ένα cd...) Στους αντίποδες, συσκευές όπως το D2 αποτελούν μια εξαιρετική πρόκληση: Έχουν μικρό φυσικό μέγεθος και τεράστια χωρητικότητα, πολλές δυνατότητες, συχνά είναι εξαιρετικά σχεδιασμένες και υπό προϋποθέσεις (τις οποίες θα εξετάσουμε σύντομα) καλότητες. Ένας κατασκευαστής

που ξέρει τη δουλειά του μπορεί να χρησιμοποιήσει όλα αυτά τα χαρακτηριστικά για να σχεδιάσει προϊόντα που πραγματικά παγιδεύουν τον υποψήφιο αγοραστή με την εμφάνισή τους και μόνο. Το D2 είναι, ακριβώς, μια τέτοια συσκευή: Μικρή σε μέγεθος αλλά όχι μικροσκοπική ώστε να γίνεται δύσκολη, με ένα άκρως ενδιαφέρον user interface, και όλα τα απαραίτητα από πλευράς δυνατοτήτων, είναι ίσως η επιτομή του σύγχρονου media player (για αρχεία audio και video), μια συσκευή που δείχνει με τον τρόπο της ότι αξίζει τον σεβασμό του χρήστη και την προσοχή του.

Γράφω αυτή την εισαγωγή επειδή η αλήθεια είναι πως επέλεξα το D2 για δοκιμή «με το μάτι». Με κάποιο περίεργο τρόπο μου φάνηκε ένας σωστός συνδυασμός όλων όσων χρειάζεται κάποιος που ακούει αρκετά μουσική και θέλει να την ακούει σωστά όπου και αν βρίσκεται. Είναι αυτή η λογική αυθαίρετη; Ίσως. Αλλά νομίζω ότι και οι περισσότεροι αγοραστές με τον ίδιο τρόπο κάνουν τα ψώνια τους στο συγκεκριμένο είδος. Ένας από τους προβληματισμούς μου στην περίπτωση των media players, τέλος, υπήρξε ανέκαθεν το θέμα των ακουστικών που τα συνοδεύουν. Για τα ακουστικά του A2 είχα γράψει ότι «δεν ξεφεύγουν από τον μέσο όρο του είδους τους» (και δεν εννοούσα ότι αυτός ο μέσος όρος είναι πολύ υψηλός...) και αυτό

δεν διορθώθηκε, βεβαίως, στην περίπτωση του D2 στην δοκιμή του οποίου χρησιμοποίησα (κατά το μεγαλύτερο μέρος) τα ER-4P της Etymotic Research, ένα από τα κορυφαία ενδωτία ακουστικά που μπορείτε να βρείτε σήμερα στην αγορά, αν ψάχνετε κάτι για σοβαρές ακροάσεις. Το αποτέλεσμα υπήρξε εξαιρετικά ενδιαφέρον και διδακτικό.

Στο Εσωτερικό...

Νομίζω ότι η εμφάνιση του D2 λέει πολλά για τον τρόπο με τον οποίο αντιμετώπισε η Cowon το user interface της συσκευής: Οι παρατηρητικοί θα έχουν ήδη σημειώσει ότι το player δεν έχει παρά ελάχιστα πλήκτρα, τρία τον αριθμό (προσθέστε και ένα ακόμη για το on-off/hold). Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι το D2 διαθέτει μια οθόνη αφής, επάνω στην οποία προβάλλονται κάθε φορά όλα τα απαραίτητα εικονικά πλήκτρα, ανάλογα με το mode στο οποίο βρίσκεται η συσκευή. Η ίδια η οθόνη είναι 2.5 ιντσών, με ανάλυση 320x240 εικονοστοιχεία και βάθος χρώματος 8bit (μπορεί, δηλαδή να απεικονίζει 16 εκατομμύρια χρώματα). Τα γραφικά που απαρτίζουν το user interface είναι καλοσχεδιασμένα και έχουν το χαρακτηριστικό ότι είναι ημιδιαφανή, έτσι ώστε να μπορούν να υπερτεθούν σε ό,τι άλλο απεικονίζεται χωρίς να γίνονται ενοχλητικά. Η ανάλυση της οθόνης έχει επιτρέψει την χρήση μικρών στοιχείων στις διάφορες ενδείξεις με αποτέλεσμα να παρέχονται ταυτόχρονα πολλές πληροφορίες (για το αρχείο που αναπαράγεται, τις επιλογές που έχουν γίνει, τον χρόνο κ.λπ) οι οποίες είναι ευδιάκριτες και καθόλου κουραστικές στην ανάγνωσή τους. Όπως θα περίμενε κανείς υπάρχει ένα γενικό μενού, από όπου μπορείτε να προσπελάσετε τα βασικά modes, δηλαδή το audio media player, το video media player, τον ραδιοφωνικό δέκτη FM, το browser των φωτογραφιών και την εφαρμογή ανάγνωσης κειμένων. Στο ίδιο μενού βρίσκεται η εφαρμογή εγγραφής ήχου καθώς επίσης και οι γενικές ρυθμίσεις.

Τα ενσωματωμένα decoders του D2 καλύπτουν μια ευρεία γκάμα, ιδιαίτερα όσον αφορά τον ήχο και το player μπορεί να αποκωδικοποιήσει αρχεία mp3 με bitrate μέχρι 320kbps και συχνότητα δειγματοληψίας 48kHz, WMA μέχρι 256kbps/48kHz, Ogg Vorbis μέχρι το επίπεδο Q10 (δηλαδή μέχρι 500kbps), μη απωλεστικές συμπίεσμένα FLAC (επίπεδα 0-8) καθώς επίσης και ασυμπίεστα αρχεία wav 16bit/44.1-48kHz. Όσον αφορά στην εικόνα, τα πράγματα είναι κάπως πιο λιτά: Εγγενώς, το D2 μπορεί να αποκωδικοποιήσει αρχεία AVI με εικόνα MPEG4 με bitrate 2Mbps (XviD ανάλυσης 320x240 στα 30fps) με ήχο MP3 και αρχεία WMV9 (320x240, 30fps, 768kbps) με ήχο WMA. Η συσκευή συνοδεύεται από το λογισμικό JetAudio το οποίο αναλαμβάνει το transcoding όλων των υπόλοιπων μορφών σε ένα από αυτά τα

δύο. Την μουρμούρα των απαιτητικών (οι οποίοι δεν πολυσυμπαθούν το transcoding) θα μειώσει, κατά πάσα πιθανότητα, το γεγονός ότι το ίδιο το πρόγραμμα φαίνεται καλοσχεδιασμένο και με αρκετές δυνατότητες (ανάμεσα τους και cropping της εικόνας και την δυνατότητα να επιλέξεις μέρος ενός αρχείου για κωδικοποίηση). Το ίδιο λογισμικό μπορεί να χρησιμοποιηθεί με παρόμοιο τρόπο και για αρχεία ήχου, προσφέροντας επίσης και δυνατότητα ripping. Στο πακέτο υπάρχει ένα ακόμη πρόγραμμα, το JetShell το οποίο προσφέρει, επίσης, αρκετές δυνατότητες. Πέραν της κλασικής διαχείρισης των αρχείων και της αναπαραγωγής τους, αυτό που βρήκαμε αρκετά ενδιαφέρον είναι και η δυνατότητα editing των μεταδεδομένων που αποθηκεύονται στα ID3 tags. Όσον αφορά στα υπόλοιπα media, το D2 μπορεί να προβάλει αρχεία στατικών εικόνων JPEG καθώς και αρχεία κειμένου. Το λειτουργικό σύστημα υποστηρίζει την δημιουργία μέχρι 500 folders και 5.000 αρχείων ενώ τα αρχεία κειμένου δεν πρέπει να ξεπερνούν τα 2MB. Το μοναδικό encoder που προσφέρει η συσκευή είναι WMA (32-256kbps) και χρησιμοποιείται για την εγγραφή φωνής

Το D2 είναι εξαιρετικά κομψό χωρίς να είναι μικρό σε σημείο να γίνεται δύσκολο. Το user interface του βασίζεται στην οθόνη αφής που διαθέτει.

Τα πλήκτρα είναι πραγματικά ελάχιστα!

Ο χρήστης μπορεί να χειριστεί την συσκευή χρησιμοποιώντας μια μικρή γραφίδα που συνοδεύει την συσκευή...

μέσω του ενσωματωμένου μικροφώνου, για την εγγραφή/encoding αναλογικών σημάτων στάθμης line από την σχετική είσοδο (με δυνατότητα ρύθμισης της στάθμης και όχι AGC παρακαλώ!) και την εγγραφή απ' ευθείας από τον ραδιοφωνικό δέκτη ο οποίος διαθέτει 24 θέσεις μνήμης και δυνατότητα αυτόματης σάρωσης της μπάντας.

Για την αποθήκευση των αρχείων το D2 διαθέτει ενσωματωμένη μνήμη flash με χωρητικότητες 2 και 4GB (το μοντέλο της δοκιμής ήταν 2GB, αλλά η διαφορά τιμής είναι, συγκριτικά, τόσο μικρή που δεν αξίζει να πάρετε το «μικρό») και μπορεί να επεκταθεί με την χρήση εξωτερικών καρτών. Τα φορμά που υποστηρίζονται είναι SD/SDHC και MMC. Οι εξωτερικές κάρτες μπορούν να χρησιμοποιηθούν και για την μεταφορά αρχείων προς το D2 αν για κάποιο λόγο δεν είναι διαθέσιμη κάποια σύνδεση μέσω USB. Η συσκευή πάντως υποστηρίζει USB 2.0 και αναγνωρίζεται αμέσως από τον υπολογιστή ως εξωτερικός σκληρός δίσκος (με εξαίρεση συστήματα που «τρέχουν» Win98 όπου, κατά τα γνωστά, πρέπει να εγκατασταθεί το κατάλληλο λογισμικό). Μέσω της θύρας USB γίνεται και η φόρτιση της μπαταρίας μέσω του υπολογιστή, ενώ μπορεί να γίνει και μέσω εξωτερικού τροφοδοτικού που είναι πιο γρήγορο. Η θεωρητική αυτονομία είναι 10 ώρες για θέαση βίντεο και 52 ώρες για ακρόαση μουσικής. Εκτός της θύρας USB και της εξόδου για τα ακουστικά, η συσκευή επικοινωνεί με τον έξω κόσμο μέσω ενός βύσματος πολλών ακροδεκτών όπου μπορεί να τοποθετηθεί καλώδιο AV για σύνδεση με την τηλεόραση (composite video και L/R audio) εξωτερικό μικρόφωνο καθώς επίσης και εξωτερική αναλογική πηγή για ripping/encoding. Πείτε με γρουσουζιά και μονίμως ανικανοποίητο, αλλά θα προτιμούσα να βρω όλα τα απαραίτητα καλώδια μέσα στο κουτί, και όχι να αναφέρονται ως "optional"...

Εντυπώσεις

Η χρήση του D2 είναι πολύ απλή και ο μέσος χρήστης θα μπορέσει να το χρησιμοποιήσει «από το κουτί» χωρίς να χρειαστεί καν η ανάγνωση του εγχειριδίου χρήσης. Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να το βυσματώσεις στο pc, να «τραβήξεις» τα αρχεία σου στο κατάλληλο folder και είσαι έτοιμος. Η

... η οποία μπορεί να παίξει και τον ρόλο στηρίγματος.

δοκιμή ξεκίνησε από το, κατά την ταπεινή μου γνώμη, λιγότερο ενδιαφέρον κομμάτι, που είναι η εικόνα. Δεν θα ήθελα να δημιουργήσω λανθασμένες εντυπώσεις: Η ποιότητά της είναι πραγματικά εξαιρετική (πρόκειται σαφώς για ό,τι καλύτερο έχω δει σε μέγεθος κατάλληλο για συσκευή παλάμης, με εξαίρεση την πολύ μεγαλύτερη οθόνη του PSP) και η ανάλυση/ταχύτητα απόκρισης παραπάνω από επαρκείς. Ωστόσο, έχω σοβαρές αμφιβολίες αν μπορεί κανείς να ευχαριστηθεί εικόνα από τόσο μικρή διαγώνιο. Νομίζω ότι η χρήση του D2 θα περιοριστεί –τρόπος του λέγειν– σε βίντεο κλιπ, τρέηλερς και βιντεάκια κατεβασμένα από διάφορες σχετικές υπηρεσίες του διαδικτύου. Καλό για πλάκα με την παρέα, αλλά μέχρι εκεί. Ο ήχος ωστόσο είναι μια διαφορετική υπόθεση.

Χρησιμοποιώντας την γνωστή διαδικασία, φόρτωση το D2 με το συνηθισμένο πρόγραμμα αναφοράς, κωδικοποιημένο τόσο σε MP3 και Ogg Vorbis όσο και σε FLAC level 8. Η απόδοση του D2 είναι πραγματικά πολύ καλή με έμφαση στην ομοιογένεια το δυναμικό χαμηλό και τις ευχάριστες υψηλές συχνότητες. Ίσως το πλέον δυνατό σημείο του player να είναι ο επεξεργαστής audio που διαθέτει, ο οποίος μπορεί να τρέξει διάφορα ενδιαφέροντα καλούδια, ανάμεσα στα οποία είναι ένας γραφικός ισοσταθμιστής πέντε περιοχών με διάφορες έτοιμες ρυθμίσεις και μια θέση όπου ο χρήστης μπορεί να αποθηκεύσει τις δικές του, ένας αλγόριθμος ενίσχυσης των πολύ χαμηλών συχνοτήτων, δυνατότητα για 3D Surround και Stereo Enhancing ακόμη και έλεγχος της ταχύτητας αναπαραγωγής. Αυτό που ξεχωρίζει πάντως είναι το πακέτο επεξεργασίας της BBE Sound το οποίο είναι ειδικά σχεδιασμένο για να μειώνει τα προβλήματα που κάποιες φορές εισάγονται από την συμπίεση (για το πώς ακριβώς λειτουργεί ρίξτε μια ματιά στο site της BBE, <http://www.bbesound.com/>). Αυτό που είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον στην περίπτωση του D2, πάντως, είναι ότι όλα αυτά επιδρούν ήπια και πολιτισμένα στον τελικό ήχο και δεν αφήνουν τον χρήστη να κάνει υπερβολές στις ρυθμίσεις, οι οποίες τις πιο πολλές φορές ακούγονται αρχικά ως ενδιαφέρουσες αλλά μακροπρόθεσμα είναι κουραστικές. Θα χρειαστείτε κάποια ώρα ακρόασεων (και μερικά σωστά κωδικοποιημένα

Αν χρειαστείτε περισσότερος χώρος αποθήκευσης μπορούν να χρησιμοποιηθούν μνήμες flash SD/SDHC και MMC

τράκς) για να σετάρτε τον επεξεργαστή του D2 αλλά το αποτέλεσμα θα σας ανταμείψει και με το παραπάνω. Η αίσθηση που αποκόμισα είναι ότι ο ήχος του κινείται σαφώς πάνω από αυτό που περιμένει κανείς από ένα τέτοιο είδος συσκευής και μπορείς πραγματικά να βρεις audiophile αξίες σε αυτό που ακούς. Πνευστά με παλμό και λαμπρή αίσθηση, χαμηλό με αρκετή λεπτομέρεια και υψηλές συχνότητες που δεν κουράζουν αλλά έχουν περιεχόμενο και –θα μπορούσε να πει κανείς– αρμονικό πλούτο με την έννοια που χρησιμοποιούμε τον όρο σε ένα κανονικό σύστημα. Με εξαίρεση την στερεοφωνική εικόνα η οποία έχει την γνωστή «inside the head» αίσθηση που έχουν όλες οι απλές δικαναλικές ηχογραφήσεις όταν τις ακούς μέσα από ακουστικά, οι ακροάσεις του υλικού μέσα από το D2 μετέφεραν με χαρακτηριστική άνεση πολλά από τα ιδιαίτερα στοιχεία των ηχογραφήσεων αυτών (στοιχεία για τα οποία έχουν άλλωστε επιλεγεί). Εκ των υστέρων, βεβαίως, αποδείχθηκε ότι οι δυνατότητες του player είναι ακόμη μεγαλύτερες. Κάπου εδώ μπαίνουν στην συζήτηση τα ακουστικά της Etymotic. Η Etymotic Research παράγει ενδωτία ακουστικά για επαγγελματίες (οι οποίοι καλό θα είναι να μην κουφαινούνται από τα 25 τους...) και το μοντέλο που έπεσε στα χέρια μου κατά την διάρκεια της δοκιμής του D2 ήταν το ER-4P. Η εταιρία δίνει βάση στην σωστή απομόνωση των εξωτερικών θορύβων (η οποία εξασφαλίζει ότι ο χρήστης θα επιλέξει χαμηλότερες στάθμες) και για τον λόγο αυτό προσφέρει μια σειρά από άκρα (tips) τα οποία μπορούν να χρησιμοποιηθούν ανάλογα με τις απαιτήσεις και την φυσιολογία του αυτιού. Για τις ανάγκες της δοκιμής χρησιμοποιήσαμε τα αφρώδη άκρα τα οποία προσφέρουν εξασθένηση των εξωτερικών θορύβων κατά 32dB (αυτό, υποκειμενικά, σημαίνει ότι ακούς ελάχιστα τον θόρυβο του μετρώ αλλά μια τόσο μεγάλη εξασθένηση κάνει απαγορευτική την χρήση τους αν κυκλοφορείτε οδηγώντας οποιοδήποτε όχημα ή και πεζός, σημαίνει ακόμη ότι δεν ενοχλείς τους γύρω σου –ένα πρόβλημα που έχει αρχίσει να γίνεται υπαρκτό). Τα ER-4P διαθέτουν επίσης και ειδικά φίλτρα που δεν επιτρέπουν τις φυσιολογικές εκκρίσεις του αυτιού να εισέλθουν στο κανάλι του ακουστικού και να το φράξουν (ο χρήστης πρέπει να τα αλλάζει όταν αχρηστευθούν) κάτι που εξασφαλίζει σταθερότητα στην απόδοση. Η χρήση των ER-4P με το D2 υπήρξε αποκαλυπτική. Κατ' αρχήν οι στάθμες αναπαραγωγής μειώθηκαν σημαντικά (ή αίσθηση παραμένει ίδια, απλώς βλέπεις ότι είσαι «κάτω» στη στάθμη 6 ή και 7 κλικς) αλλά το σημαντικότερο κέρδος ήταν ότι οι ακροάσεις έγιναν ακόμη περισσότερο ξεκούραστες και με μεγαλύτερη ανάλυση. Χαρακτηριστικό είναι ότι με τα ακουστικά της Etymotics μπορέσαμε να διακρίνουμε

με μεγαλύτερη ευχέρεια τις διαφορές στις ρυθμίσεις του επεξεργαστή της BBE και να απομονώσουμε με μεγαλύτερη ευκολία μικρές λεπτομέρειες από τις εγγραφές αναφοράς. Αυτό που θα πρέπει να προσέξει κανείς με τα συγκεκριμένα ακουστικά είναι το γεγονός ότι η απόδοσή τους στις χαμηλές συχνότητες εξαρτάται από την άνοξη εφαρμογή τους στον ακουστικό πόρο (θα πρέπει να πειραματιστεί κανείς με όλα τα tips) και το γεγονός ότι δρουν ως ωτοασπίδες, κάτι που φέρνει στην επιφάνεια μια νέα κατηγορία θορύβων, αυτή των θορύβων του σώματος (καρδιά, θόρυβοι από την άρθρωση της σιαγόνας) και του θορύβου του ίδιου του καλωδίου όταν υπόκειται σε χτυπήματα! Αν τα χρησιμοποιείτε πάντως κάτω από ήμερες συνθήκες δεν θα έχετε προβλήματα, ενώ αντιθέτως θα πάρετε «τα πάντα» από το media player σας! Επιστρέφοντας στον συνδυασμό D2/ER-4P, τέλος, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτός δημιουργεί ένα συνολικό αποτέλεσμα που μπορεί να χαρακτηριστεί audiophile σε πολλούς τομείς και μάλιστα αν χρησιμοποιήσετε αρχεία wav, θυσιάζοντας χώρο, έχω την εντύπωση ότι υπερτερεί πολλών φορητών cd players σε θέματα ομοιογένειας και ξεκούραστης αίσθησης.

Τελικώς...

... η Cowon παρέμεινε πιστή στην παράδοση, βάζοντας στην αγορά ένα media player το οποίο συνδυάζει ένα εξαιρετικό user interface και μια οθόνη πολύ καλής ποιότητας με ήχο που μπορεί να κινηθεί, υπό προϋποθέσεις, σε πολύ υψηλά επίπεδα. Κατάλληλο για να καλύψει τις ανάγκες κάθε audiophile που θα ήθελε να ακούει και έξω από το σπίτι, απογειώθηκε όταν χρησιμοποιήσαμε τα ER-4P της Etymotic, αποδεικνύοντας πόσο μικρή σημασία δίνεται στα ακουστικά που συνοδεύουν τις συσκευές αυτού του είδους. Το πακέτο δεν είναι φθινό αλλά αν έχετε σοβαρές προθέσεις γύρω από την μουσική «on the go» θα πρέπει να το εξετάσετε σοβαρά!

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Cowon D2
Media: Audio Video, Φωτογραφίες, Κείμενο
Decoders Audio: MP3, WMA, Ogg Vorbis, FLAC, WAV
Decoders Video: AVI (MPEG4/MP3), WMV (WMV 9/WMA), δυνατότητα transcoding μέσω λογισμικού
Decoders Φωτογραφιών: JPEG
Κείμενο: Αρχεία txt μέχρι 2MB
Encoders Ηχου: WMA, από είσοδο μικροφώνου, line in και τον ραδιοφωνικό δέκτη
Ραδιοφωνικός δέκτης: FM, με 24 pre-sets και ρυθμιζόμενο βήμα
Οθόνη: 2.5 ιντσών TFT-LCD αφής, ανάλυση 320x240, βάθος χρώματος 8bit (24bit συνολικά)
Χωρητικότητες: Διατίθεται σε εκδόσεις με μνήμη flash 2 και 4GB
Εξωτερική μνήμη: SD/SDHC και MMC
Μεταφορά δεδομένων: Μέσω USB 2.0
Αυτονομία: 10 ώρες προβολής βίντεο, 52 ώρες αναπαραγωγή ήχου, φόρτιση μέσω USB και από εξωτερικό τροφοδοτικό
Διαστάσεις: 78x55.4x16.6mm (μχπκυ)
Βάρος: 91gr

Etymotic Research ER-4P
Τύπος: Ενδωτία ακουστικά για χρήση σε φορητά συστήματα
Απόκλιση συχνότητας: 20Hz-16kHz (+/-4dB)
Ευαισθησία: 108dB SPL (0.25V/1kHz)
Εμπέδηση: 27Ω
Μέγιστη έξοδος: 122dB SPL

Τιμές: 205/245 ευρώ (Cowon D2 2/4GB), 303 ευρώ (Etymotic Research ER-4P)

Τηλεοπτική, τηλ.: 210-98.95000, web: <http://www.cowonglobal.com/>

Omikron Control, τηλ.: 210-330.2095, web: <http://www.etymotic.com/>

Τα ER-4P της Etymotic Research μας εντυπωσίασαν με την απόδοσή τους και κυριολεκτικά απογείωσαν το D2. Σαφώς θα ωφελήσουν κάθε τέτοιου είδους σοβαρή συσκευή.

Το λογισμικό JetAudio αναλαμβάνει το transcoding των αρχείων εικόνας ώστε αυτά να γίνουν συμβατά με τους αποκωδικοποιητές του D2, αλλά προσφέρει και αρκετές άλλες ενδιαφέρουσες δυνατότητες.

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ/CD PLAYER

Tivoli Audio Music System

10/07/2007

Έχοντας ξεκινήσει με «γκολ από τα αποδυτήρια» καθώς το Model One την έκανε γνωστή σε κάθε, υποψιασμένο και μη, λάτρη των έξυπνων και όμορφων συσκευών, η Tivoli Audio διεκδικεί με αξιώσεις μια περίοπτη θέση σε άλλη μια κατηγορία: Αυτή των ακριβών γκάτζετ. Χρειάζεστε ένα ραδιο-cd με τιμή λίγο κάτω από χιλιάριο; Τώρα, μάλλον όχι. Όταν όμως δείτε από κοντά ένα Music System μπορεί η άποψή σας να αλλάξει και να αναρωτιέστε πώς ζούσατε χωρίς αυτό...

Κατ' αρχήν ο απαραίτητος φόρος τιμής: Αν η Tivoli Audio βρίσκεται στο σημείο που βρίσκεται, το οφείλει στο μικρό επιτραπέζιο ραδιόφωνο Model One, μια πανέξυπνη και πραγματικά απίστευτης ποιότητας (σε σχέση με την τιμή της) συσκευή που σχεδίασε και άφησε ως κληρονομιά ο Henry Kloss.

Ο Kloss (ο οποίος έφυγε από την ζωή το 2002) υπήρξε φοιτητής στο M.I.T., στις αρχές της δεκαετίας του '60, όταν ανακάλυψε κάτι το οποίο γνωρίζουμε όλοι καλά: Τα ηχεία ακουστικής ανάρτησης! Ήταν ο άνθρωπος που περιέγραψε το μοντέλο ενός αεροστεγούς κλειστού κουτιού του οποίου ο αέρας καθόριζε την συχνότητα συντονισμού του συστήματος, χρησιμοποιώντας ένα γούφερ με ανάρτηση μεγάλης ενδοτικότητας ικανό

να πραγματοποιεί μεγάλες διαδρομές. Η ιδέα του Kloss οδήγησε για πρώτη φορά στον σχεδιασμό ηχείων που μπορούσαν να κατέβουν χαμηλά και να έχουν μικρές διαστάσεις και επάνω σε αυτήν βασίστηκε η γνωστή εταιρία Acoustic Research της οποίας ο ίδιος υπήρξε ιδρυτής. Στα έργα και τις ημέρες του Kloss περιλαμβάνονται επίσης ένας εκ των κλασικότερων ραδιοφωνικών δεκτών, ο KLH Model 8, καθώς και το γεγονός ότι, σύμφωνα με την ιστορία, το 1968 «έπεισε» τον Ray Dolby να του σχεδιάσει το πρώτο σύστημα αποθρομβοποίησης για οικιακή χρήση, το Dolby B, το οποίο και χρησιμοποίησε στο πρώτο κασετόφωνο της Advent (την οποία επίσης ίδρυσε). Η καριέρα του συνεχίστηκε με την Kloss Video η οποία παρουσίασε το πρώτο σύστημα προβολικής τηλεόρασης και έκλεισε το

Πέρα από το πολύ ποιοτικό του φινιρίσμα, το Music System έχει μια χαμηλών τόνων αλλά classy αισθητική που του επιτρέπει να σταθεί άνετα σε κάθε χώρο.

Ο συντονισμός των ραδιοφωνικών σταθμών γίνεται με τα κλασικά πλήκτρα up/down. Το κεντρικό ρυθμιστικό είναι για την στάθμη και ασ θυμίζει τον βερνιέρο του Model One!

2000, όταν σε συνεργασία με τον De Vesto ίδρυσε την Tivoli ενώ ήταν από τους πρώτους που τιμήθηκε με την συμμετοχή του στο Consumer Electronics Hall of Fame.

Ο De Vesto, τώρα, μπορεί να μην έχει το «άγγιγμα του Μίδα» που είχε ο Kloss όσον αφορά στα ηλεκτρονικά, αποδείχθηκε όμως άξιος της κληρονομιάς του δασκάλου. Διατήρησε την φυσιγνωμία της Tivoli και φρόντισε να κάνει σωστά βήματα όταν οι εξελίξεις το απαιτήσαν Μία ματιά στον κατάλογο προϊόντων της εταιρίας, αποδεικνύει του λόγου το αληθές...

Επί του προκειμένου, τώρα, το Music System είναι μια εντελώς διαφορετική συσκευή από το Model One: Απέχει αρκετά από την σπαρτιάτικη λιτότητα που χαρακτηρίζει το μικρό ραδιόφωνο προσφέροντας όλες τις δυνατότητες που θα ήθελες από ένα μεγάλο και ακριβό επιτραπέζιο ολοκληρωμένο σύστημα ήχου, αποφεύγοντας όμως, όπως βλέπετε στις φωτογραφίες που συνοδεύουν το κείμενο, την τυποποίηση που χαρακτηρίζει αυτό το είδος προϊόντων.

Στο Εσωτερικό...

Η αλήθεια είναι ότι το Music System «τα δείχνει τα λεφτά του» και με το παραπάνω! Το κομμάτι που έφθασε στα χέρια μας για την δοκιμή είχε το χειροποίητο λακαριστό φινιρίσμα καρυδιάς (θα το βρείτε και σε άλλα φινιρίσματα) και απέπνεε έναν σαφή αέρα πολυτέλειας. Από πλευράς αισθητικής, η συσκευή θα ταιριάζει απόλυτα σε όλους τους πιθανούς χώρους, από το πολυτελές και high tech γραφείο του εξέκιουτιβ μέχρι το προσεκτικά διακοσμημένο καθιστικό και το υπνοδωμάτιο. Στην κουζίνα σας, ίσως θα πρέπει να επιλέξετε κάποιο άλλο φινιρίσμα. Η καρυδιά είναι μάλλον υπερβολή... Το βάρος του Music System, επίσης, δεν είναι καθόλου αμελητέο: ξεπερνώντας τα 6 κιλά δείχνει ότι, εκτός από ενδιαφέροντα εξωτερικά εμφάνιση, έχει και ανάλογα εσωτερικά χαρίσματα.

Από τεχνικής πλευράς και με λίγη παρατηρητικότητα ανακαλύψαμε ότι το πνεύμα του Model One ζει μέσα στο Music System. Η Tivoli έχει επιλέξει μεγάφωνα πλήρους φάσματος τριών ιντσών, δύο επειδή η συσκευή είναι

Η οθόνη είναι απλή αλλά οι ενδείξεις της ευδιάκριτες. Η φωτεινότητά της ρυθμίζεται αυτόματα ανάλογα με τον φωτισμό του χώρου, μέσω ενός αισθητήρα στην πρόσοψη.

στερεοφωνική, τα οποία φορτίζονται από ξεχωριστές καμπίνες (από συνθετικό υλικό) με τις οπές ανάκλασης χαμηλών να ακτινοβολούν προς το πίσω μέρος. Το Music System, πάντως, δεν αρκείται στα δύο 3-ιντσά όσον αφορά τις χαμηλές συχνότητες. Διαθέτει και ένα υπογούφερ το οποίο ακτινοβολεί προς το κάτω μέρος της συσκευής, με ρυθμιζόμενη, μάλιστα, έξοδο. Όσοι εκτίμησαν τον αναλογικό δέκτη του Model One με τον βερνιέρο, δεν θα τον συναντήσουν εδώ, τουλάχιστον αυτούσιο, στην original εκδοχή του. Ο δέκτης είναι περισσότερο συμβατικός, με ψηφιακή σύνθεση, τα κλασικά πλήκτρα συντονισμού up/down και την αναγραφή της συχνότητας στην μεγάλη και ευανάγνωστη οθόνη της συσκευής. Σε αντιστάθμισμα, ο χρήστης έχει στην διάθεσή του μνήμες για την αποθήκευση των σταθμών (6 AM και 6 FM) καθώς επίσης και δυνατότητα προβολής των δεδομένων RDS που εκπέμπει ο σταθμός. Το ενσωματωμένο CD player χρησιμοποιεί έναν μηχανισμό σχισμής (slot) για την φόρτωση του δίσκου, ο οποίος λειτουργεί πολύ κομψά και αθόρυβα και προσφέρει τις βασικές δυνατότητες χειρισμού (μαζί με λειτουργίες επανάληψης και τυχαίας αναπαραγωγής), ενώ είναι συμβατός και με CDs που περιέχουν αρχεία MP3 ή WMA. Η συσκευή διαθέτει επίσης μια βοηθητική είσοδο, μια είσοδο με δυνατότητα μείξης (το σήμα της αναπαράγεται μαζί με το σήμα του ραδιοφώνου ή του cd, αλλά η στάθμη πρέπει να ρυθμιστεί από την εξωτερική πηγή), έξοδο σήματος προς εγγραφή και έξοδο ακουστικών. Υπάρχουν ακόμη ακροδέκτες για την σύνδεση εξωτερικών κεραίων (για λήψη FM και AM) ώστε να βελτιώνεται η λήψη σε «δύσκολες» περιοχές. Όλες οι υποδοχές για σήματα ήχου χρησιμοποιούν τα γνωστά βύσματα τύπου «καρφί» 1/8 της ίντσας. Ο ήχος του Music System υποστηρίζεται από έναν επεξεργαστή ο οποίος προσφέρει την δυνατότητα ρύθμισης των υψηλών συχνοτήτων (οι χαμηλές ρυθμίζονται με απ' ευθείας χειρισμό του υπογούφερ, μέσω ενός ρυθμιστικού στην πίσω πλευρά), δυνατότητα διαστολής της στερεοφωνικής εικόνας (υπάρχει και η επιλογή Mono, αν θέλετε να κόψετε το φύσημα των αδύναμων σταθμών FM Stereo) καθώς επίσης και ένα φίλτρο, το

Το Music System είναι πλήρες από πλευράς δυνατοτήτων σύνδεσης. Το βύσμα της κεραίας είναι τύπου F. Αριστερά διακρίνεται το ρυθμιστικό της στάθμης του υπογούφερ.

οποίο η Tivoli ονομάζει EQ και μας έδωσε την εντύπωση ότι λειτουργεί περίπου όπως το παλιό-καλό loudness, τονίζοντας κάπως τα άκρα του φάσματος στις χαμηλές στάθμες. Ο εξοπλισμός της συσκευής συμπληρώνεται από δύο διαφορετικά ξυπνητήρια με ρυθμιζόμενη ένταση και έναν χρονοδιακόπτη σβήσιματος (sleep timer). Ενδιαφέρουσα σχεδιαστική επιλογή εδώ, είναι το πλήκτρο off/snooze των alarm το οποίο βρίσκεται, πολύ κομψά, τοποθετημένο στην επάνω πλευρά της συσκευής.

Εντυπώσεις

Αν είστε σε θέση να ανοίξετε ένα κουτί, δεν θα συναντήσετε την παραμικρή δυσκολία στην χρήση του Music System. Ακόμη και χωρίς να διαβάσετε γραμμή από τις (ολίγες ούτως ή άλλως) οδηγίες χρήσης, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τις βασικές δυνατότητες της συσκευής καθώς το user interface είναι προφανές. Μπορεί, αρχικώς, ο συντονισμός του δέκτη με τα πλήκτρα up/down να μας κακοφάνηκε (επειδή ο βερνιέρος του Model One είναι σαφώς cult...) αλλά ο ίδιος ο δέκτης φαίνεται να είναι εξαιρετικής ποιότητας, τουλάχιστον στο αστικό περιβάλλον με τους ισχυρούς σταθμούς όπου είχαμε την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουμε την συσκευή. Ο συντονισμός γίνεται πανεύκολα και ακόμη και με την εσωτερική κεραία η λήψη είναι άνοχη χωρίς θόρυβο. Γενικά ο ήχος του Music System είναι εντυπωσιακός με όλες τις πηγές. Χρησιμοποιώντας το cd player διαπιστώσαμε ότι τα ηχεία είναι σε θέση να αποδώσουν αρκετά υψηλές στάθμες, με εντυπωσιακό χαμηλό (η Tivoli δίνει μια default θέση για το ρυθμιστικό του υπογούφερ και βρήκαμε ότι αυτή είναι τις πιο πολλές φορές η καλύτερη επιλογή) καλές υψηλές συχνότητες και, υπό προϋποθέσεις, ικανοποιητική στερεοφωνική εικόνα (αν και το τελευταίο χαρακτηριστικό απέχει από τα να είναι ζητούμενο σε αυτό το είδος συσκευής). Η αίσθηση που σου δημιουργεί η ηχητική συμπεριφορά της είναι ότι έχεις απέναντί σου μια δυναμική συσκευή η οποία σε προκαλεί να ευχαριστηθείς την μουσική και να κινηθείς στο ρυθμό της, πραγματικό επίτευγμα για ένα επιτραπέζιο ολοκληρωμένο σύστημα. Τα decoders

Η Tivoli Audio έχει παραμείνει πιστή στο «δόγμα των τριών ιντσών». Είναι πραγματικά απίστευτο αλλά οι άνθρωποι μπορούν να βγάλουν αξιοπρεπή, καλό ήχο από δύο τέτοιες μονάδες πλήρους φάσματος!

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Tivoli Audio Music System

Ραδιοφωνικός δέκτης: AM/FM, FM/RDS (το στάδιο FM με μείκτη GaAs-FETs)
CD player: Συμβατό με CD-DA, CD-R/RW, CD-MP3, CD-WMA
Ηχεία: 2 μονάδες πλήρους φάσματος 3 ιντσών με ξεχωριστές καμπίνες bass reflex, υπογούφερ 5.35 ιντσών με ρυθμιζόμενη στάθμη
Είσοδοι: Βοηθητική στάθμης line, Βοηθητική στάθμης line με δυνατότητα mix, 1/8 της ίντσας
Έξοδοι: Σήματος προς εγγραφή, 1/8 της ίντσας.
Άλλες δυνατότητες: 6+6 μνήμες για ραδιοφωνικούς σταθμούς, επεξεργαστής ήχου, έξοδος ακουστικών, ρολόι, 2 ξυπνητήρια, χρονοδιακόπτης sleep, πλήρες τηλεχειριστήριο.

Τιμή: 890 ευρώ (για το συγκεκριμένο φινιρίσμα)

Άποψις, τηλ.: 2310-322.155, web: <http://www.tivoliaudio.gr/>, <http://www.tivoliaudio.com>

MP3/WMA κάνουν καλά τη δουλειά τους και αν έχετε γιράρε τα αρχεία σας σωστά (και με ένα αξιοπρεπές bitrate) το Music System μπορεί να αποτελέσει ένα θαυμάσιο οικιακό media player. Επί τη ευκαιρία, είναι προφανές ότι μπορείτε να ακούσετε το φορητό σας player μέσα από αυτό, απλώς συνδέοντάς το στην είσοδο Aux. Αν έχετε αποθηκεύσει tags με δεδομένα στα κομμάτια mp3 τότε μπορείτε να δείτε τα δεδομένα αυτά να «τρέχουν» στην οθόνη. Η χρήση του επεξεργαστή σήματος απαιτεί κάποια προσοχή: Κατά την άποψή μας το SpacePhase Wide mode, όπως ονομάζεται, τείνει κάπως προς την υπερβολή ειδικά σε μεσαίες και υψηλές στάθμες. Κατά την διάρκεια της δοκιμής προτιμήσαμε το «καθαρόαιμο» stereo mode με το φίλτρο EQ σε θέση On.

Τελικώς...

... με το Music System η Tivoli Audio φαίνεται ότι δημιούργησε μια ακόμη

Τα πλήκτρα χειρισμού είναι απλά και ευχάριστα στην αίσθηση. Από εδώ μπορεί κανείς να κάνει browsing και στα περιεχόμενα των δίσκων με αρχεία MP3.

«σημαδιακή» συσκευή η οποία στοχεύει σε μια συγκεκριμένη κατηγορία αγοραστών: Με τιμή αγοράς 890 ευρώ, σαφώς, δεν πρόκειται για κάτι φθινό και είναι βέβαιο ότι από πλευράς δυνατοτήτων θα βρείτε στην αγορά πολλά άλλα μοντέλα με πλουσιότερο εξοπλισμό, «μπλιμπλίκια», και φανταχτερές οθόνες. Ωστόσο, αν ψάχνετε για κάτι που εκφράζει τον χαρακτήρα σας ως κατασταλαγμένου, φιλοσοφημένου, δηλαδή –εν τέλει- ώριμου χρήστη, αυτή η συσκευή είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα σας!

Σημασία στην λεπτομέρεια: Ένας μεγάλος διακόπτης στο επάνω μέρος της συσκευής επιτρέπει το κλείσιμο των δύο Alarm. Για να μην ψάχνετε (βρίζοντας) στο σκοτάδι...

Ένα «τρίτο» μεγάφωνο το οποίο ακτινοβολεί προς το κάτω μέρος της συσκευής έχει αναλάβει την υποβοήθηση των κυρίως ηχείων στις χαμηλές συχνότητες και το κάνει με επιτυχία.

ΠΡΟΕΝΙΣΧΥΤΗΣ

Electrocompaniet EC 4.8

24/07/2007

Δοκιμάζουμε τον νέο κορυφαίο δικαναλικό προενισχυτή της σειράς Classic, μια καθαρόαιμη dual mono, balanced σχεδίαση που αποδεικνύει με τον καλύτερο τρόπο ότι η Electro είναι πάντα εδώ...

Παρά το δεδομένο χαμηλό προφίλ της, την Electrocompaniet θα πρέπει να τη γνωρίζετε: Πρόκειται για μια νορβηγική εταιρία με ενδιαφέρουσα ιστορία η οποία μπήκε στο κλάμπ των σοβαρών κατασκευαστών όταν, το 1975, παρουσίασε τον πρώτο τελικό ενισχυτή που ήταν σχεδιασμένος γύρω από την νέα –τότε– αντίληψη της χαμηλής μεταβατικής παραμόρφωσης ενδοδιαμόρφωσης (TIM) όπως την είχε περιγράψει ένας άλλος Σκανδιναβός, ο Φινλανδός Matti Ojala. Ο ενισχυτής είχε ισχύ 2x25W αλλά τάραξε τόσο τα νερά του audio υψηλών απαιτήσεων ώστε, δεν είναι υπερβολή να το πούμε, έβαλε συνολικά τους Ευρωπαίους κατασκευαστές στον χώρο του high-end και τους επέτρεψε να αντιμετωπίσουν τους Αμερικανούς ανταγωνιστές τους «στα ίσα». Βεβαίως, το 2007 δεν είναι 1975 και η Electro προσφέρει πλέον πολλά περισσότερα από μικρούς 25άρηδες τελικούς. Στην σειρά Classic, στην οποία ανήκει ο EC 4.8, υπάρχουν τρεις ακόμη προενισχυτές, ο μικρός 4.7, ένας προενισχυτής phono και ο πολυκαναλικός 4.9. Ο 4.8, πάντως, είναι ένα συμβολικό προϊόν για τους Νορβηγούς οι οποίοι ήθελαν στην σειρά τους έναν κορυφαίο δικαναλικό προενισχυτή ικανό να αποτελέσει τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στο κορυφαίο cd player τους (EMC 1 UP) και την εκτεταμένη σειρά των τελικών ενισχυτών τους. Η προσέγγιση τους στον σχεδιασμό του προενισχυτή δεν είναι άγνωστη για τα δεδομένα της εταιρίας: Η συσκευή χρησιμοποιεί αρχιτεκτονική dual

mono (σε επίπεδο μετασχηματιστών τροφοδοσίας), είναι fully balanced από την είσοδο έως την έξοδο και δεν χρησιμοποιεί πυκνωτές σύζευξης στο δρόμο του σήματος (dc coupled). Ας δούμε τις λεπτομέρειες...

Στο Εσωτερικό...

Η αισθητική του 4.8 δεν κρύβει εκλήξεις καθώς ακολουθεί την κλασική συνταγή που χρησιμοποιεί η Electro τα τελευταία χρόνια με την πρόσοψη από διαφανές πλαστικό υλικό, τους ελάχιστους διακόπτες και την χαρακτηριστική μπλε θόνη. Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του τέσσερις μεγάλους και θετικούς στην αίσθηση διακόπτες σε διάταξη ρόμβου, από τους οποίους οι δύο ελέγχουν την στάθμη και οι άλλοι δύο επιλέγουν την είσοδο. Υπάρχει ένας ακόμη διακόπτης για την τροφοδοσία της συσκευής, η οποία, πάντως, διαθέτει και ένα stand-by mode το οποίο ενεργοποιείται απλώς με τον μηδενισμό της στάθμης, ώστε το κύκλωμα να μην κρύνει (η εταιρία συστήνει διώρη προθέρμανση προκειμένου τα κυκλώματα να φτάσουν στο σημείο βέλτιστης απόδοσής τους). Η θόνη πληροφορεί τον χρήστη για την στάθμη (με μια μπάρα) και την είσοδο που έχει επιλεγεί και είναι όμορφη και ευανάγνωστη. Από πλευράς εισόδων, ο 4.8 προσφέρει όλα τα απαραίτητα, εκτός –ίσως, για ορισμένους– της εισόδου phono. Ο χρήστης θα βρει πέντε εισόδους από τις οποίες οι τρεις είναι οι συμβατικές single ended στάθμης line και οι δύο είναι bal-

anced με βύσματα XLR. Τις εισόδους αυτές θα πρέπει να χρησιμοποιήσει αν θέλει να εκμεταλλευθεί πηγές με αντίστοιχες εξόδους. Οντας πραγματικός balanced προενισχυτής, ο 4.8 επιτρέπει στον χρήστη να διατηρήσει το σήμα σε αυτή τη μορφή μέχρι και τον τελικό ενισχυτή. Από πλευράς εξόδων προσφέρει μόνο ένα ζεύγος XLR (εδώ, οι κάτοχοι τελικών που έχουν μόνο εισόδους single ended, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουν τους κατάλληλους προσαρμοστές –μικρό το κακό) και μια έξοδο εγγραφής. Τον εξοπλισμό της πίσω πλευράς, συμπληρώνουν οι θύρες SPAC οι οποίες επιτρέπουν την παρακολούθηση των παραμέτρων λειτουργίας των τελικών ενισχυτών (υπό την προϋπόθεση ότι πρόκειται για τελικούς της Electrocompaniet με ανάλογες θύρες βεβαίως) μια θύρα USB για την αναβάθμιση του λογισμικού μέσω pc καθώς και μια έξοδος για την φόρτιση του τηλεχειριστηρίου ECT 2 της εταιρίας (μια ενδιαφέρουσα συσκευή από μόνη της, η οποία εκτός των άλλων μπορεί να δείχνει και στοιχεία για τους τελικούς ενισχυτές, όπως τα ρεύματα πόλωσης και τις θερμοκρασίες λειτουργίας).

Ο εσωτερικός κόσμος του 4.8 καθορίζεται από την ίδια την αρχιτεκτονική του: Χρησιμοποιούνται ξεχωριστές πλακέτες για κάθε κανάλι οι οποίες φέρουν και τα τροφοδοτικά τα οποία ξεκινούν από ανεξάρτητους μετασχηματιστές και καταλήγουν σε δύο συστοιχίες τεσσάρων πυκνωτών με χωρητικότητες 4x2.200μF και 4x1000μF αντιστοίχως. Το κύκλωμα του ενισχυτή είναι υλοποιημένο στο σύνολό του με τεχνολογία SMD και αποτελείται από ένα πρώτο στάδιο που βασίζεται σε LM833 (το οποίο πιθανόν να διαχειρίζεται τις single ended πηγές), ένα πλήρως συμμετρικό/balanced στάδιο με διακριτούς ημιαγωγούς και το τελευταίο στάδιο το οποίο είναι υπεύθυνο για την ρύθμιση της στάθμης και την οδήγηση των εξόδων. Στο στάδιο αυτό, η Electrocompaniet έχει χρησιμοποιήσει έναν ψηφιακά ελεγχόμενο ρυθμιστή στάθμης της Wolfson (τον WM8816). Ο συγκεκριμένος ρυθμιστής χρησιμοποιεί δικτυώματα αντιστάσεων ακριβείας τα οποία επιτρέπουν την ρύθμιση με βήματα του 0.5dB και έχει το πλεονέκτημα να παρουσιάζει σταθερή αντίσταση εισόδου προς το στάδιο που προηγείται, εξασφαλίζοντας έτσι ιδανικές συνθήκες λειτουργίας για το βασικό κύκλωμα του προενισχυτή. Τα δικτυώματα των αντιστάσεων ελέγχουν το κέρδος ενός σταδίου με τελεστικούς ενισχυτές, οι οποίοι αποτελούν και το στάδιο εξόδου του προενισχυτή. Εδώ, η Electrocompaniet έχει χρησιμοποιήσει τους υψηλών επιδόσεων 512 της ST Microelectronics.

Η επιλογή των εισόδων γίνεται με ηλεκτρονόμους και, καθώς τα βύσματα είναι τοποθετημένα απ' ευθείας στις πλακέτες, ο 4.8 δεν ούτε εκατοστό

καλωδίου μέσα από το οποίο να περνά σήμα audio. Μια τρίτη πλακέτα, τέλος, χρησιμοποιείται για τον έλεγχο της συσκευής και των θυρών USB/SPAC. Ο προενισχυτής συνοδεύεται από τηλεχειριστήριο που επιτρέπει την ρύθμιση της στάθμης και την επιλογή των εισόδων ενώ μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για να ελέγξει τα player της εταιρίας.

Εντυπώσεις

Έχοντας στο χέρι έναν προενισχυτή που υποστήριζε fully balanced μεταφορά του σήματος είναι αυτονόητο ότι δεν χάσαμε την ευκαιρία: Χρησιμοποιώντας τις

Ο EC 4.8 έχει την γνωστή αισθητική της Electrocompaniet με την χαρακτηριστική πρόσοψη από διαφανές υλικό. Τέσσερις διακόπτες επιτρέπουν στον χρήστη να επιλέξει την είσοδο και να ρυθμίσει την στάθμη..

Ο προενισχυτής είναι dual mono και η αρχιτεκτονική του καθορίζει και τον τρόπο με τον οποίο είναι τοποθετημένα τα βύσματα στην πίσω πλευρά, ομαδοποιημένα ανά κανάλι και όχι ανά είσοδο..

Υπάρχουν πέντε εισοδοί από τις οποίες οι δύο είναι balanced και οι τρεις single ended καθώς επίσης και μία έξοδος εγγραφής. Για την σύνδεση με τον τελικό υπάρχουν μόνο βύσματα XLR..

Μια σειρά από θύρες SPAC επιτρέπουν την παρακολούθηση της λειτουργίας των τελικών ενισχυτών (αρκεί αυτοί να έχουν, επίσης, αντίστοιχες θύρες). Υπάρχει επίσης θύρα USB για αναβαθμίσεις.

αντίστοιχες εξόδους του Esoteric D70 και τις balanced εισόδους του Parasound HCA3500 στήσαμε εύκολα ένα σύστημα που βασίζεται στην ισορροπημένη μεταφορά/ενίσχυση του σήματος από την πηγή μέχρι τον τελικό ενισχυτή. Ωστόσο, πριν προχωρήσουμε στην περιγραφή του ηχητικού χαρακτήρα του, αξίζει να αναφέρουμε την προσοχή στην λεπτομέρεια που έχουν επιδείξει οι Νορβηγοί: Εκμεταλλευόμενοι στο έπακρο τις δυνατότητες του WM8816 έχουν στήσει γύρω του ένα λογισμικό ελέγχου που φροντίζει επιμελώς την στάθμη, ανεβάζοντάς την σταδιακά μετά το αρχικό "On", ενώ κατά την επιλογή των εισόδων, προηγείται mute και σταδιακή –πάλι– αύξηση της στάθμης. Αυτά, φυσικά, μπορεί να τα κάνει και ο χρήστης με το χέρι, αλλά αυτού του είδους οι αυτόματες διαδικασίες σαφώς προσδίδουν μια διαφορετική «αίσθηση» στην χρήση. Σε περισσότερο προσγειωμένες παρατηρήσεις, τώρα, το πρώτο πράγμα που ακούς, ή μάλλον, δεν ακούς, είναι θόρυβοι κατά την αλλαγή της στάθμης. Το κύκλωμα ρύθμισής της διαθέτει έναν αισθητήρα «διέλευσης από το μηδέν» και πραγματοποιεί τις αλλαγές σε αυτό το σημείο, με αποτέλεσμα ο EC 4.8 να ανήκει στους απόλυτα σιωπηλούς προενισχυτές, από όσους χρησιμοποιούν βηματικά ρυθμιστικά.

Επί του προκειμένου, τώρα, η πρώτη αίσθηση που αποκομίσαμε κατά τις ακροάσεις του προενισχυτή είναι αυτή της απόλυτης διαφάνειας και της απουσίας μιας συγκεκριμένης ηχητικής υπογραφής. Το σύστημα που χρησιμοποιώ βασίζεται σε έναν λαμπάτο ενεργό προενισχυτή (τον Melos Plus Series Line) και σε έναν παθητικό (Rotel RHC-10) κάτι που έχει ως αποτέλεσμα –σε γενικές γραμμές– μια συγκεκριμένη δυνατότητα επιλογής: Μεγάλη διαφάνεια (με τον παθητικό) ή απομόνωση πηγής/τελικών και δυνατότητα για μεγαλύτερες στάθμες (με τον ενεργό). Η περίπτωση του EC 4.8 αποτελεί έναν άκρως ενδιαφέροντα συνδυασμό των δύο αυτών κόσμων: Έχοντας πολύ χαμηλό θόρυβο (σύμφωνα με τα επίσημα νούμερα –130dB με στάθμη αναφοράς την θέση 0dB του ρυθμιστικού) και αρκετά μεγάλες δυνατότητες στάθμης (30V p-p) ο προενισχυτής της Electro αποδείχθηκε

Dual mono σημαίνει ξεχωριστά τροφοδοτικά, κάτι που ο EC 4.8 τηρεί όπως φαίνεται και από τους δύο μετασχηματιστές τροφοδοσίας. Το μόνο κοινό σημείο των δύο καναλιών είναι η πλακέτα ελέγχου.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Electrocompaniet EC 4.8

Αρχιτεκτονική: Dual mono, Fully Balanced, DC coupled
Είσοδοι: Πέντε, 2xXLR (balanced), 3xRCA (single ended)
Έξοδοι: Μια balanced, μια εγγραφής (single ended)
Ρύθμιση στάθμης: Ψηφιακά ελεγχόμενη, βήμα 0.5dB, μέγιστο κέρδος 6dB
Απόκριση συχνότητας: 1Hz-200kHz
Θόρυβος: <-130dB (με αναφορά την θέση 0dB του ρυθμιστικού στάθμης)
THD: -120dB (single ended), -130dB (balanced), στάθμη αναφοράς 1Vrms, με κέρδος 0dB
Μέγιστη στάθμη εξόδου: 30V p-p
Διαστάσεις: 483x368x76mm (πχβχυ)
Βάρος: 9kg

Τιμή: 3.150 ευρώ

Βιντεορυθμός Α.Ε., τηλ.: 210-9597.560, web: <http://www.videorythmos.gr/>
<http://www.electrocompaniet.no>

ικανός να απογειώσει το σύστημα προσφέροντάς του νεύρο και μεγάλες δυνατότητες απόδοσης των δυναμικών αντιθέσεων. Ο διαφανής χαρακτήρας του μας επέτρεψε να ακούσουμε την εξαιρετική δυνατότητα αναπαραγωγής των λεπτομερειών που προσφέρει το ψηφιακό σύστημα της Esoteric απολαμβάνοντας ένα ευρύ και ομοιογενές φάσμα με άνογο στην έκταση και τον έλεγχο χαμηλό, σχεδόν χειροπιαστή μεσαία περιοχή και εξαιρετικές υψηλές συχνότητες με ταχύτητα και αρμονικό πλούτο. Ένα σημείο που επίσης αξίζει αναφοράς είναι η στερεοφωνική εικόνα: Είναι βεβαίως σαφές ότι ο προενισχυτής δεν «παράγει» εικόνα, αφού αυτή έχει τις ρίζες της στην πηγή και την ηχογράφιση. Μπορεί ωστόσο, μια χαρά, να την καταστρέφει και ο συνήθης ύποπτος σε αυτή τη διαδικασία είναι, φυσικά, το ρυθμιστικό στάθμης. Από την άποψη αυτή, η χρήση ελεγκτών όπως αυτός που υπάρχει στον EC 4.8 είναι ίσως η καλύτερη λύση επειδή δεν έχουν κανένα μηχανικό μέρος. Η θεωρητική αυτή προσέγγιση επιβεβαιώνεται στην προκειμένη περίπτωση, καθώς η εικόνα που πήραμε ήταν πραγματικά από τις

Κάθε κανάλι έχει το τροφοδοτικό του. Η σταθεροποίηση γίνεται (μάλλον) με τρανζίστορς.

καλύτερες που είχαμε ποτέ στο συγκεκριμένο σύστημα. Το κύριο χαρακτηριστικό της σκηνής ήταν οι άψογες διαστάσεις και το εξαιρετικό βάθος (χαρακτηριστικά αμφότερα του P70/D70) καθώς και οι εξαιρετικές δυνατότητες «αέρα» ανάμεσα στα όργανα, κυρίως σε ηχογραφήσεις ολιγομελών συνόλων με σόλο, όπου πραγματικά βρεθήκαμε απέναντι από τον σολίστ, ιδιαίτερα αν το ηχείο είναι εξαιρετικό στον τομέα αυτό (όπως για παράδειγμα το HA 325 Firebird της Haliaetus με το οποίο ο προενισχυτής «συγκατοίκησε» για ένα χρονικό διάστημα).

Έχοντας γράψει όλα τα παραπάνω, τέλος, είναι ίσως πλεονασμός το να αναφέρει κανείς ότι ο EC 4.8 δεν δείχνει να έχει προτιμήσεις ως προς τα μουσικά είδη ή άλλου είδους παραξενιές. Ως εκ τούτου και για τους τύπους μόνον, αναφέρω ότι

Ο προενισχυτής έχει ως βασικό στάδιο ένα συμμετρικό κύκλωμα με διακριτούς ημιαγωγούς. Τα πάντα είναι SMD.

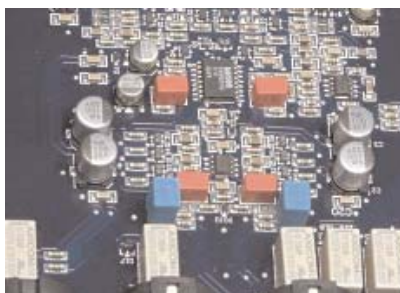

θα καλύψει πλήρως όλους τους μουσικόφιλους ανεξαρτήτως του προσανατολισμού τους και ότι με κάλυψε πλήρως (σε σημείο ενθουσιασμού θα έλεγα...) σε ένα μεγάλο εύρος προγράμματος από ηλεκτρονική μουσική μέχρι μεγάλα συμφωνικά έργα και από σάουντρακς μέχρι τζαζ. Αλλά, μεταξύ μας, αυτό το ήξερα από την αρχή. Για Electrocompaniet μιλάμε...

Τελικώς...

... ο EC 4.8 φαίνεται να είναι πραγματικά ένας προενισχυτής που έλειπε από την σειρά της Electrocompaniet: Με ενδιαφέρουσα αρχιτεκτονική όπου συνδυάζονται η κλασική αξία των συμμετρικών κυκλωμάτων με διακριτούς ημιαγωγούς με την ευελιξία και την ακρίβεια ενός ψηφιακά ελεγχόμενου volume και με fully balanced/dual mono

Ο έλεγχος της στάθμης γίνεται ψηφιακά με ένα ολοκληρωμένο της Wolfson ανα κανάλι.

Αυτοί είναι οι τέσσερις διακόπτες για τους βασικούς χειρισμούς: Από εδώ ρυθμίζεται η στάθμη και επιλέγεται η είσοδος.

αρχιτεκτονική αποτελεί μια πρώτης τάξης επιτομή των ιδεών του Νορβηγού κατασκευαστή. Σαφώς πρόκειται για έναν από τους καλύτερους solid state προενισχυτές που μπορείτε σε αυτή την κατηγορία τιμής.

Ο προενισχυτής διαθέτει μια ευανάγνωστη οθόνη στην οποία απεικονίζεται η στάθμη και η είσοδος που έχει επιλεγεί.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟ ΣΥΣΤΗΜΑ AV

Philips MCD908

11/09/2007

Είναι μερικές φορές που η απλή κάλυψη μιας ανάγκης δεν αρκεί. Πάρτε για παράδειγμα το σύστημα της Philips που παρουσιάζουμε εδώ. Κάνει, σε γενικές γραμμές ό,τι θα έκανε και ένα μικρό πακέτο από ξεχωριστές, χαμηλού κόστους, συσκευές ή ένα τυπικό σύστημα οικιακού κινηματογράφου 2.1, αλλά έχει και κάτι που λείπει από τις εύκολες λύσεις: Χαρακτήρα. Αν ψάχνετε το κάτι παραπάνω, αυτό που θα κάνει αίσθηση στον χώρο σας, παραμένοντας ταυτοχρόνως μίνιμαλ, συνεχίστε το διάβασμα. Βρίσκεστε σε καλό δρόμο...

Τα συστήματα micro δεν είναι βεβαίως καινούρια υπόθεση. Είναι μια μόδα η οποία βασίζεται σε μια συγκεκριμένη ανάγκη, αυτήν της εξοικονόμησης χώρου και επανέρχεται από καιρού εις καιρόν. Πολλοί μεγάλοι κατασκευαστές έχουν δοκιμάσει την τύχη τους με μια ποικιλία αποτελεσμάτων και έχουμε δει αρκετά προϊόντα που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν εξαιρετικά. Το βασικό χαρακτηριστικό ενός micro είναι φυσικά το μικρό του μέγεθος, αλλά το “καλό το micro” (όπως λέμε “το καλό το παλικάρι”...) έχει μια περισσότερο συγκεκριμένη συνταγή. Αυτή περιλαμβάνει προσεγγισμένη κατασκευή και κυρίως βασίζεται σε μερικές κλασικές audiophile αξίες γεγονός που προσδίδει στο προϊόν μια ακόμη θετική πλευρά: Σε αντίθεση με τα ολοκληρωμένα συστήματα του κιλού, τα micro συστήματα για τα

οποία συζητούμε έχουν και καλό ήχο (και εικόνα στην περίπτωση που είναι AV). Αυτό οφείλεται στο ότι η τιμή τους είναι γενικώς υψηλότερη αφήνοντας έτσι περιθώρια για ένα ηχείο της προκοπής (κι όχι της πλάκας) ή/και για έναν υποφερτό επεξεργαστή.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση, του MCD908 η Philips έχει ξεπεράσει κατά πολύ τα αναμενόμενα. Εδώ μιλάμε για μια τολμηρή (για τα δεδομένα του μεγέθους του κατασκευαστή) σχεδίαση η οποία συνδυάζει στάδιο προενίσχυσης με λυχνίες και στάδιο ισχύος σε τάξη D σε μια προσπάθεια συγκερασμού των αναγκών της μαζικής αγοράς και της

Η πρόσοψη των συσκευών είναι αρκετά απλή με ελάχιστους διακόπτες, οι οποίοι επιπρέπουν μόνον του βασικούς χειρισμούς.

αναμφισβήτητης γοητείας που αποπνέουν ακόμη οι λαμπάτες συσκευές.

Ο χρήστης διαβάζει στην εισαγωγή του εγχειριδίου χρήσης: “Tube sound has less distortion than solid state sound (...)” και “Vacuum tube is not something new but always a premium” και ίσως θα πρέπει να ρίξει μια ματιά στο εξώφυλλο, στο κουτί και στην ίδια την συσκευή για να βεβαιωθεί ότι δεν του έδωσαν λάθος πράγμα από το κατάστημα, αλλά το MCD908 είναι πραγματικό (και έχει παρουσιαστεί στις αρχές του χρόνου στην CES). Πρόκειται για ένα λαμπάτο μίνι σύστημα το οποίο συνοδεύεται μάλιστα από ηχεία με τουίτερ ribbon (!) και απευθύνεται σε όσους αναζητούν μια λύση που ξεχωρίζει από τον σωρό, αλλά δεν είναι και αναχρονιστική: Με την εικόνα να παίζει ολοένα και σημαντικότερο ρόλο στην οικιακή διασκέδαση, η Philips κάνει ένα βήμα περισσότερο προσφέροντας DVD player, με δυνατότητες ανάγνωσης αρχείων ήχου και εικόνας και και έξοδο HDMI (εκτός της YPbPr) με δυνατότητα upscaling στα 1080i, ώστε να είναι όλοι ικανοποιημένοι...

Στο Εσωτερικό...

Το MCD908 είναι μια αρκετά λιτή σχεδίαση από πλευράς αισθητικής βασισμένη σε επιφάνειες από αλουμίνιο και σε απλά χειριστήρια. Το μοναδικό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του του είναι βεβαίως οι δύο λυχνίες του προενισχυτή των οποίων η παρουσία τονίζεται καταλλήλως με την βοήθεια μιας διαφανούς επιφάνειας. Ανοίγοντας την συσκευασία, ο χρήστης θα βρεθεί απέναντι από δύο μικρές σε διαστάσεις μονάδες, από τις οποίες η μια είναι ο ενισχυτής και η δεύτερη το DVD player, οι οποίες συνοδεύονται από δύο ηχεία ραφιού των οποίων οι κυρτές πλευρές είναι φινιρισμένες με φυσικό ξύλο και από το σχετικό τηλεχειριστήριο. Η φυσική παρουσία του συστήματος στον χώρο συμπληρώνεται τέλος από ένα κρυφό σύστημα πλευρικού φωτισμού, μπλε χρώματος, το οποίο είναι τοποθετημένο στις δύο μονάδες και δημιουργεί ένα

Τα ηχεία του MCD908 είναι πολύ καλοκατασκευασμένα, με κυρτά πλευρικά τοιχώματα από φυσικό ξύλο, άψογα λακαρισμένο.

Θα βρείτε όλες τις απαραίτητες συνδέσεις: Υπάρχει μια μόνο βοηθητική είσοδος line, η σύνδεση του player με τον ενισχυτή γίνεται μέσω ενός ειδικού καλωδίου και προσφέρεται HDMI με scaler.

ενδιαφέρον εφέ, όταν τα ηχεία είναι τοποθετημένα σε μικρές αποστάσεις από αυτές.

Αν και τα micros εν γένει δεν φημίζονται για τις πολλές τους δυνατότητες, το συγκεκριμένο μοντέλο μπορεί άνετα να χαρακτηριστεί ως πλήρες. Ο μηχανισμός ανάγνωσης δίσκων είναι συμβατός με DVD, DVD+RW, VCD/SVCD, CD καθώς και με δίσκους που περιέχουν αρχεία MP3, WMA, DivX και JPEG, πρακτικώς δηλαδή με τα περισσότερα από τα σημαντικά απογοητεύοντας ίσως, μόνο τους φίλους των SACDs καθώς και όσους προτιμούν τα εγγραφόμενα DVD “-”.

Από πλευράς εισόδων, ο χρήστης θα βρει μια μόνο βοηθητική line για σύνδεση κάποιας άλλης εξωτερικής πηγής (το DVD player του συστήματος συνδέεται με μια ειδική καλωδιότητα) ενώ όσον αφορά τις εξόδους του ήχου, υπάρχει έξοδος για σύνδεση εξωτερικού υπογούφερ, για την περίπτωση που χρειάζεται περισσότερο χαμηλό, καθώς και δύο ψηφιακές (ομοαξονική και οπτική οι οποίες μπορούν να μεταφέρουν τόσο δικαναλικό PCM όσο και πολυκαναλικά σήματα AC-3)

Στο τμήμα της εικόνας, προσφέρονται, κατ’ αρχήν, τα βασικά, δηλαδή έξοδος συνιστωσών (με δυνατότητα προοδευτικής σάρωσης), S-Video και composite, και επιπροσθέτως οι περισσότεροι απαιτητικοί θα βρουν και HDMI με δυνατότητα upscaling μέχρι τα 1080i. Το πακέτο των συνδέσεων συμπληρώνεται, τέλος, από μια κλασική έξοδο ακουστικών Όσον αφορά τον ενισχυτή του συστήματος, όπως ήδη αναφέρθηκε, η Philips έχει κάνει την υπέρβαση, σχεδιάζοντας, στην ουσία, έναν υβριδικό ολοκληρωμένο ενισχυτή το προενισχυτικό στάδιο του οποίου περιλαμβάνει λυχνίες κενού και το τελικό στάδιο είναι σε τάξη “D” και αποδίδει, σύμφωνα με τον κατασκευαστή, 2x75W (4Ω, 100Hz-20kHz, 10%thd). Είναι η πρώτη φορά που συναντάμε αυτή την αρχιτεκτονική και κατά πάσα πιθανότητα, το MCD908 είναι η μοναδική συσκευή που την χρησιμοποιεί προς το παρόν! Η μονάδα ελέγχου, η οποία περιλαμβάνει το player και όλους

Οι ακροδέκτες σύνδεσης των ηχείων είναι καλής ποιότητας ακροδέκτες και το bass reflex έχει ενσωματωμένο αποσβεστικό υλικό.

του διακόπτες (ο ενισχυτής διαθέτει μόνο το ρυθμιστικό στάθμης) διαθέτει επίσης και έναν ραδιοφωνικό δέκτη AM/FM με δυνατότητα αποκωδικοποίησης σημάτων RDS.

Τα ηχεία που συνοδεύουν το σύστημα είναι μια τρίδρομη σχεδίαση με τούιτερ ribbon, μιντ θόλου (!) και ένα γούφερ πέντε ιντσών που φορτίζεται από bass reflex (το οποίο διαθέτει και απόσβεση στην οπή εκτόνωσης). Τα ηχεία διαθέτουν ακροδέκτες σύνδεσης αρκετά καλής ποιότητας και συνοδεύονται από καλώδιο σύνδεσης το οποίο είναι αρκετά μεγάλης διατομής και φαίνεται καλής ποιότητας. Το τηλεχειριστήριο που συνοδεύει το MCD908 είναι καλοσχεδιασμένο και επιτρέπει τον έλεγχο όλων των λειτουργιών του συστήματος (για την ακρίβεια, από το DVD/controler μπορούν να εκτελεστούν μόνο οι βασικές λειτουργίες). Ανάμεσα σε αυτές είναι η ρύθμιση τονικότητας, η ενεργοποίηση του loudness όλες οι κλασικές λειτουργίες του CD/DVD player καθώς επίσης και η περιήγηση στο μενού των ρυθμίσεων.

Εντυπώσεις...

Η αρχική τοποθέτηση του συστήματος είναι μια πολύ απλή υπόθεση καθώς τα πακέτο περιλαμβάνει ό,τι θα χρειαστείτε. Ακόμη και στην περίπτωση ενός εντελώς άπειρου χρήστη, δεν θα απαιτηθούν πάνω από δέκα-δεκαπέντε λεπτά μέχρι αυτός να ακούσει τον πρώτο ήχο και να δει την πρώτη ταινία. Το MCD908 προσφέρει αρκετές δυνατότητες ρύθμισης διαφόρων παραμέτρων (τόσο στον ήχο όσο και στην εικόνα) και ψάχνοντας τα μενού του ανακαλύψαμε ότι υπάρχουν, μεταξύ των άλλων και αρκετές ρυθμίσεις της εικόνας, ανάμεσά τους για το gamma, το hue και τον κορεσμό των χρωμάτων.

Η χρήση του συστήματος είναι αναλόγως απλή: Βάζεις τον δίσκο, πατάς το play, ρυθμίζεις την στάθμη και αυτό ήταν όλο. Η μόνη διαφορά του από τα υπόλοιπα είναι ο χρόνος αναμονής για την προθέρμανση των λυχνιών (ο οποίος δεν περνά πάντως απαρατήρητος: υπάρχει η σχετική αντίστροφη μέτρηση στο display!). Το μοναδικό πρόβλημα που συναντήσαμε ήταν ένα μικρό bug όσον αφορά το loudness: Η ενεργοποίησή του σχετικού φίλτρου (το οποίο είναι αρκετά έντονο όσον αφορά την επίδρασή του και θα πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο σε χαμηλές στάθμες) μηδενίζει τις ρυθμίσεις

Το τηλεχειριστήριο είναι καλοσχεδιασμένο και ευχάριστο στην χρήση του.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Philips MCD908

Συμβατότητα: DVD, VCD, SVCD, DVD+RW, CD, MP3, WMA, DivX και JPEG

Ενισχυτής: Υβριδικός, λυχνίες στην προενίσχυση, τάξης D στο τελικό στάδιο, 2x75W (4Ω, 100Hz-20kHz, 10%thd)

Είσοδοι ήχου: Μια, line

Έξοδοι ήχου: Μια, line Μια sub, 2 ψηφιακές (ομοαξονική, οπτική)

Έξοδοι εικόνας: HDMI με scaler μέχρι τα 1080i, Συνιστωσών με δυνατότητα προοδευτικής σάρωσης, S-Video, SCART, Composite

Ηχεία: Τριών δρόμων, τριών μεγαφώνων, τούιτερ ribbon, μιντ θόλου, bass reflex

Διαστάσεις: 250x90x280mm (πχuxβ) η κάθε συσκευή, 205x329x240mm

(πχuxβ) τα ηχεία

Βάρος: 2.3kg (player), 4.4kg

(ενισχυτής), 6.8kg (ηχεία)

Τιμή: 599 ευρώ

Philips Ελλάς, τηλ.: 210-616.2000,

web: <http://www.philips.com>,

<http://www.philips.gr>

τονικότητας, οι οποίες θα πρέπει να γίνουν εκ νέου, όταν αυτό απενεργοποιηθεί.

Ο ήχος του συστήματος είναι πολύ καλός και γεμίζει με χαρακτηριστική άνεση έναν μικρόν διαστάσεων χώρο (παρά το γεγονός ότι τα ηχεία είναι, μάλλον, αναίσθητα). Καταφέραμε να δημιουργήσουμε αρκετά υψηλές στάθμες χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα χρωματισμών (κάτι που οφείλεται, μάλλον, στα καλής ποιότητας ηχεία). Κατά την ακρόαση του MCD908 δημιουργείται η έντονη εντύπωση ενός πολύ μεγαλύτερου συστήματος, το οποίο μάλιστα έχει το κλασικό χαρακτηριστικό της κατευθυντικότητας του ribbon, με αρκετά περιθώρια στην αναπαραγωγή των δυναμικών και καλή εικόνα, ιδιαίτερα σε ακροάσεις από μικρή απόσταση. Με τις λάμπες στο στάδιο του προενισχυτή δεν περιμένει κανείς να ακούσει τον γνωστό “στρογγυλό” λαμπάτο ήχο του υπερφορτωμένου σταδίου εξόδου, σίγουρα όμως ένα μέρος του ιδιαίτερου χαρακτήρα που επέδειξε το MCD908 μπορεί να αποδοθεί σε αυτές, δικαιώνοντας έτσι την

Παίζοντας με χαρακτηριστική άνεση το παιχνίδι της διαφοροποίησης, η Philips χρησιμοποίησε τούιτερ ribbon και μιντ θόλου!

επιλογή της Philips, η οποία είναι βέβαιο ότι ασχολήθηκε επί τούτου με το κούρδισμα του ηχητικού χαρακτήρα ώστε να επιτύχει ένα ενδιαφέρον αποτέλεσμα και δεν άφησε τίποτε στην τύχη. Έτσι, το MCD908 δεν θα κουράσει ποτέ και δεν θυμίζει σε τίποτε τον κλασικό ήχο των συνηθισμένων ολοκληρωμένων ηχοσυστημάτων “του κιλού”.

Η αναπαραγωγή DVDs δεν μας άφησε, επίσης, παραπονεμένους. Πήραμε καλή εικόνα με όμορφα χρώματα και μικρά μόνο τεχνουργήματα σε δύσκολες σκηνές και μας άρεσε η ευελιξία που προσφέρει το upscaling μέσω του HDMI, το οποίο, πάντως, καλό είναι να ρυθμιστεί στα 720p και όχι στα 1080i καθώς στην υψηλότερη ανάλυση τα προβλήματα στις διαγώνιες κινήσεις γίνονται πιο εμφανή. Σε ρυθμό οικιακού κινηματογράφου, πάντως, είναι

Το γούφερ είναι ένα, περισσότερο συμβατικό, πεντάντισο, έχει όμως επαρκείς διαδρομές και χρειάστηκε αρκετή προσπάθεια για να το φτάσουμε στα όρια λειτουργίας του.

σαφές ότι το σύστημα προσεγγίζει τα όριά του όσον αφορά τις στάθμες. Η απουσία κεντρικού ηχείου (και υπογούφερ -αν δεν χρησιμοποιήσεις την έξοδο που προσφέρεται) επιβαρύνει τα μικρά ηχεία και δεν θα πρέπει να περιμένετε θαύματα ιδιαίτερα σε σάουντρακς με έντονη δράση και πολλά εφέ, κάτι που βεβαίως είναι και το αναμενόμενο. Φυσικά, τίποτε δεν σας εμποδίζει να επεκτείνετε το σύστημα σας αργότερα, αν το κρίνετε σκόπιμο, χρησιμοποιώντας έναν εξωτερικό πολυκαναλικό ολοκληρωμένο AV και την αντίστοιχη ψηφιακή έξοδο, προκειμένου να ακούσετε πραγματικό πολυκαναλικό ήχο. Ενδιαφέρον, τέλος, είναι το γεγονός ότι η Philips πέρα από μερικά modes αντήχησης που ενεργοποιούνται μέσω του

Σαφώς πρόκειται για μια άκρως ενδιαφέρουσα προσέγγιση η οποία διαφοροποιεί το MCD908: Ένας υβριδικός ολοκληρωμένος ενισχυτής, με λαμπάτη προενίσχυση και στάδιο ισχύος τάξης D. Κι όχι από κανέναν περιθωριακό κατασκευαστάκο...

μενού δεν έχει εξοπλίσει το σύστημα με κάποιον αλγόριθμο virtual surround, δείγμα κατά την άποψή μου ότι το συγκεκριμένο πακέτο απευθύνεται κυρίως στους “δικάναλους” audiophiles που θα ήθελαν να δουν και κάποια ταινία και όχι στους σκληροπυρηνικούς κινηματογραφόφιλους.

Τελικώς...

...δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Philips επιχείρησε να παρουσιάσει ένα micro που να ξεχωρίζει και ότι πέτυχε απόλυτα τον στόχο της. Όχι μόνο έχουμε να κάνουμε με μια όμορφη συσκευή που συνοδεύεται από δύο πολύ καλά ηχεία αλλά και με έναν ενδιαφέροντα ενισχυτή (με λυχνίες και τάξη D), συνολικά δηλαδή με ένα πακέτο που στα χρήματα του φαίνεται να είναι αχτύπητο!

ΠΟΛΥΚΑΝΑΛΙΚΟΣ ΠΡΟΕΝΙΣΧΥΤΗΣ

Aaron No.22 Cineast

18/09/2007

Μια όχι και τόσο γνωστή στην ελληνική αγορά εταιρία, με ενδιαφέρον ιστορικό, προσφέρει έναν προενισχυτή που είναι πιθανόν να σας αφορά: Πρόκειται για μια σχεδίαση, κατάλληλη να υποστηρίξει ένα πολυκαναλικό audiophile σύστημα χωρίς την ανησυχία που προκαλούν οι κάθε λογής bypass βρόχοι που συναντά κανείς σε διάφορα “κινηματογραφικά” μηχανήματα, παραμένοντας ταυτόχρονα σε ένα λογικό επίπεδο κόστους.

Ίσως ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα που συναντά κανείς όταν σχεδιάζει να εγκαταστήσει ένα πολυκαναλικό σύστημα ήχου στο σπίτι, το δεύτερο μετά τα ίδια τα ηχεία, είναι ο προενισχυτής. Στην αγορά μπορεί να βρει κανείς έναν μεγάλο αριθμό από πολυκαναλικά players συμβατά με δίσκους υψηλής ανάλυσης, άφθονους τελικούς ενισχυτές αλλά εκνευριστικά λίγους πολυκαναλικούς προενισχυτές. Οι περισσότεροι βολεύονται με κάποιον ολοκληρωμένο ενισχυτή ο οποίος είναι σχεδιασμένος για κινηματογραφικό ήχο και προσφέρει απλώς την δυνατότητα του bypass, της παράκαμψης δηλαδή των αποκωδικοποιητών του όταν χρησιμοποιείται μια πηγή hi-rez. Το πρόβλημα βρίσκεται ακριβώς σε αυτό το “bypass”. Στην πραγματικότητα, το μόνο

Η αισθητική του No.22 Cineast είναι απλή αλλά όχι υπερβολικά λιτή. Η συσκευή θα τραβήξει την προσοχή με τα χαρακτηριστικά της ρυθμιστικά, την οθόνη και την πλάκα από αλουμίνιο στο επάνω μέρος.

που χρειάζεσαι από τον προενισχυτή σου όταν χρησιμοποιείς μια πηγή υψηλής ανάλυσης είναι ένα καλό ρυθμιστικό στάθμης και στο σημείο αυτό υπάρχει - σχεδόν πάντοτε - μια ασάφεια: Πόσοι ολοκληρωμένοι ενισχυτές AV υπάρχουν που προσφέρουν την δυνατότητα ενός απλού ρυθμιστικού στάθμης; Η απάντηση είναι “ελάχιστοι”. Στις περισσότερες περιπτώσεις είναι απαραίτητη η μετατροπή του σήματος σε ψηφιακό (και αντιστρόφως) επειδή όλες οι λειτουργίες γίνονται σε επίπεδο dsp. Αν έχεις επενδύσει σε μια καλή πηγή, αυτό βεβαίως είναι μια επιλογή που θα πρέπει να θεωρηθεί, στην καλύτερη περίπτωση, συμβιβασμός. Από την άλλη, οι μεγάλοι προενισχυτές με δυνατότητα χειρισμού πολυκαναλικών εισόδων είναι και ολιγάριθμοι και ακριβοί, οπότε η

Ο προενισχυτής προσφέρει έναν μεγάλο αριθμό εισόδων ώστε να καλύψει τις ανάγκες ακόμη και ενός μεγάλου συστήματος. Από τις οκτώ εισόδους line, οι δύο είναι 5.1 καναλιών. Τα βύσματα είναι τυπικής ποιότητας.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Aaron No.22 Cineast

Αρχιτεκτονική: Προενισχυτής γραμμής με δυνατότητα χειρισμού πολυκαναλικών σημάτων
Είσοδοι: 8 line, 6 single ended δύο καναλιών, 2 single ended 5.1 καναλιών
Έξοδοι: 1 single ended 5.1 καναλιών, 1 εγγραφής
Άλλες δυνατότητες: Ρύθμιση ευαισθησίας των εισόδων, δυνατότητα απενεργοποίησης του κεντρικού καναλιού και του υπογούφερ, τηλεχειρισμός.

Τιμή: 2.200 ευρώ

Sirius, τηλ.: 210-625.2205, web: <http://www.sirius-group.gr/>, <http://aaron.hifi.net/>

περίπτωση του No.22 Cineast είναι πολύ ενδιαφέρουσα.

Ο No.22 ανήκει σε μια εταιρία που δεν είναι ιδιαίτερα γνωστή στην Ελλάδα, την γερμανική Aaron. Η Aaron μπήκε στην αγορά ως κατασκευαστής ενισχυτών το 1985. Στα 22 χρόνια που μεσολάβησαν η παραγωγικότητά της δεν ήταν μεγάλη σε αριθμό μοντέλων αλλά, κατά τα φαινόμενα, κέρδισε την συμπάθεια των απαιτητικών Γερμανών audiophiles. Η πρώτη της συσκευή ήταν ένας ολοκληρωμένος ενισχυτής με κωδικό No.1 και ακολούθησε ο No.5 (επίσης ολοκληρωμένος), δύο προενισχυτές και τρεις τελικοί, καθώς και ένα στάδιο phono. Παράλληλα με τις συσκευές Aaron η εταιρία σχεδιάζει και κατασκευάζει την, εντελώς ξεχωριστή, σειρά Sovereign ο κορυφαίος μονομπλόκ της οποίας αγγίζει τις 100.000 ευρώ. Επιστρέφοντας στους περισσότερους ρεαλιστικούς Aaron, αν τους έχετε δει ποτέ θα σας έχει κάνει εντύπωση το χαρακτηριστικό κωνικό σχήμα των ρυθμιστικών τους, μια αισθητική επιλογή η οποία έχει διατηρηθεί (με μικρομεταβολές) από το 1985. Ο No.22 Cineast που δοκιμάζουμε στις επόμενες σελίδες είναι ένας προενισχυτής γραμμής, ο οποίος υποστηρίζει πολυκαναλικές εισόδους και έξοδο και μπορεί να συνδυαστεί με το σύστημα τελικών ενισχυτών της εταιρίας (τον δικαναλικό

Στο εσωτερικό κρύβεται ένα σχετικά απλό κύκλωμα το οποίο είναι φροντισμένο στις λεπτομέρειες. Τα υλικά είναι καλής ποιότητας και η τροφοδοσία προσεγγισμένη.

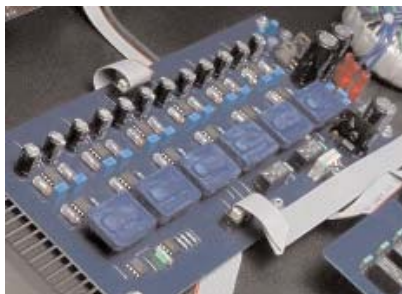

No.3 Millennium και τον τρικαναλικό No.33 Cineast) ώστε να αποτελέσει την βάση ενός audiophile πολυκαναλικού συστήματος.

Στο Εσωτερικό...

Ο No.22 Cineast είναι μια απλή, σχετικώς, κατασκευή η οποία ξεχωρίζει λόγω των δύο κωνικών χειριστηρίων της και μιας μεγάλης οθόνης, όπου εμφανίζεται μια

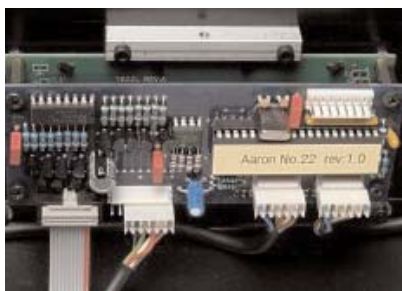
Στο εσωτερικό κρύβεται ένα σχετικά απλό κύκλωμα το οποίο είναι φροντισμένο στις λεπτομέρειες. Τα υλικά είναι καλής ποιότητας και η τροφοδοσία προσεγγισμένη.

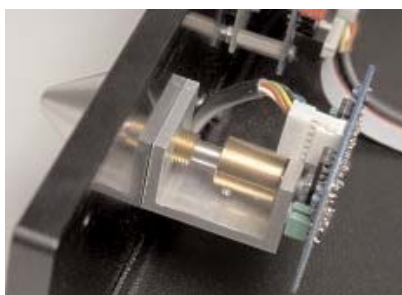
Το σημαντικότερο σημείο του προενισχυτή είναι αυτό: Το άρθρωμα που επιτρέπει την ρύθμιση της στάθμης σε κάθε κανάλι. Διακρίνονται επίσης τα δύο στάδια με τους OP27.

Σε αυτόν τον ελεγκτή βασίζονται οι λειτουργίες του προενισχυτή. Ο χρήστης μπορεί να κάνει ρυθμίσεις στις ευαισθησίες των καναλιών μέσω ενός μενού.

Όλες οι εντολές δίνονται από δύο πανομοιότυπα χειριστήρια τα οποία απλώς δημιουργούν και στέλνουν παλμούς στον ελεγκτή. Η αίσθησή τους είναι καλή.

σειρά από βασικές ενδείξεις που σχετίζονται με τις επιλογές του χρήστη. Διαθέτει οκτώ εισόδους στάθμης line από τις οποίες οι δυο είναι πολυκαναλικές, μπορούν δηλαδή να δεχτούν αναλογικά σήματα 5.1, μια πολυκαναλική έξοδο line (τα κυρίως κανάλια της οποίας χρησιμοποιούνται και ως κλασικό ζεύγος L/R σε απλές δικαναλικές εφαρμογές) και μια έξοδο εγγραφής. Η επιλογή των εισόδων γίνεται μέσω ενός περιστροφικού επιλογέα, που επίσης επιτρέπει την πρόσβαση σε ένα απλό μενού μέσω του οποίου ο χρήστης μπορεί να ρυθμίσει την ευαισθησία της κάθε εισόδου (επιλέγοντας την εξασθένησή της σε dB, ώστε οι πηγές να ακούγονται σε παρόμοιες στάθμες), την λειτουργία του κεντρικού καναλιού και του υπογούφερ καθώς επίσης και την ισορροπία των καναλιών στις πολυκαναλικές εισόδους. Η στάθμη αναπαραγωγής επιλέγεται από το δεύτερο ρυθμιστικό (βηματικά και με ταυτόχρονη απεικόνιση της εξασθένησης σε dB, στην οθόνη). Ο προενισχυτής είναι βασισμένος σε έναν ηλεκτρονικό ελεγκτή, που απλώς δέχεται παλμούς από τα ρυθμιστικά και η δρομολόγηση των σημάτων γίνεται μέσω ηλεκτρονόμενων οι οποίοι είναι τοποθετημένοι κοντά στις εισόδους. Η Aaron προσφέρει μαζί με τον No.22 ένα καλοκατασκευασμένο τηλεχειριστήριο το οποίο επιτρέπει όλους τους χειρισμούς (μαζί και αυτούς που αφορούν στην πρόσβαση του μενού) και έχει πολύ καλή αίσθηση.

Ο εσωτερικός κόσμος του προενισχυτή αποκαλύπτει μια απλή αλλά αποτελεσματική σχεδίαση. Το κάθε κανάλι αποτελείται από δυο στάδια υλοποιημένα με τελεστικούς ενισχυτές OP27 της Analog Devices, ένα εξάρτημα που χαρακτηρίζεται από χαμηλό θόρυβο και μεγάλη ταχύτητα. Το κύκλωμα φαίνεται αρκετά απλό, με ελάχιστα αλλά καλής ποιότητας εξαρτήματα και συμπληρώνεται από ένα άρθρωμα στο οποίο προφανώς έχει ανατεθεί η ρύθμιση της στάθμης. Τα, έξι τον αριθμό, αρθρώματα είναι σφραγισμένα με ρητίνη και έτσι δεν γνωρίζουμε ποια ακριβώς είναι η επιλογή των Γερμανών όσον αφορά το κρίσιμο αυτό σημείο του προενισχυτή. Επί της αρχής, πάντως, η προσέγγισή τους (η οποία αποφεύγει την χρήση ενός κοινού ολοκληρωμένου και για τα έξι κανάλια) φαίνεται ενδιαφέρουσα. Η τροφοδοσία

Η δρομολόγηση των σημάτων εισόδου γίνεται μέσω ηλεκτρονόμενων που βρίσκονται τοποθετημένοι δίπλα στα βύσματα.

περιλαμβάνει έναν δακτυλιοειδή μετασχηματιστή, ένα βασικό φίλτρο με δύο πυκνωτές των 2.200μF, κύκλωμα σταθεροποίησης με τρανζίστορες και τοπικά φίλτρα με δύο πυκνωτές των 1000μF σε κάθε κανάλι. Τα βύσματα που χρησιμοποιούνται για τις εισόδους και τις εξόδους είναι τυπικής ποιότητας. Η συνολική ποιότητα της συσκευής κρίνεται ως πολύ καλή, με βαριά πρόσωση 10 χιλιοστών από ανοδιωμένο αλουμίνιο, η οποία στην περίπτωση της συγκεκριμένης συσκευής ήταν μαύρη αλλά, από όσο γνωρίζουμε, διατίθεται και σε άλλους χρωματισμούς (ανάμεσά τους μπλε και κόκκινο) με βάση έναν ειδικό τιμοκατάλογο για customizing που διαθέτει η εταιρία. Η εμφάνιση της συσκευής συμπληρώνεται από μια αλουμινένια πλάκα με τον λογότυπο της εταιρίας, η οποία είναι τοποθετημένη στο καπάκι της.

Εντυπώσεις

Ο No.22 Cineast αντικατέστησε τον προενισχυτή αναφοράς (Melos Plus Series Line) και χρησιμοποιήθηκε ως το κέντρο ελέγχου ενός πολυκαναλικού συστήματος το οποίο βασίστηκε σε πολυκαναλικό SACD. Παρά το γεγονός ότι στην δοκιμή περιορίστηκε σε πρόγραμμα ήχου (μέσω CDs και SACDs, δικαναλικών και πολυκαναλικών) είναι προφανές ότι ο προενισχυτής μπορεί να δεχτεί οποιοδήποτε σήμα 5.1 και να το δρομολογήσει προς τους ενισχυτές, αρκεί -για την περίπτωση των κινηματογραφικών φορμά- να έχει προηγηθεί ο κατάλληλος αποκωδικοποιητής. Αυτό, πολύ απλά, σημαίνει ότι ο No.22 μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως ενδιάμεσος-συνδετικός κρίκος σε ένα μεικτό σύστημα, στο οποίο οι πηγές εικόνας είναι συνδεδεμένες σε έναν ενισχυτή AV (η έξοδος line του οποίου οδηγείται σε μια από τις εισόδους 5.1 του Aaron) και οι "καθαρόαιμες" πηγές ήχου είναι απευθείας συνδεδεμένες σε αυτόν, λύνοντας έτσι μια και καλή το πρόβλημα του audiophile bypass. Η αίσθηση που αποκομίζει κανείς ακούγοντας για πρώτη φορά τον No.22 είναι πολύ θετική. Πρόκειται για ένα εξαιρετικά ήσυχο προενισχυτικό στάδιο, το οποίο εμφανίστηκε γρήγορο και με

Μια μεγάλη σε μέγεθος οθόνη προβάλλει πληροφορίες για την επιλεγμένη είσοδο και την στάθμη ενώ επιτρέπει και την πλοήγηση στο μενού της συσκευής.

απόλυτα ικανοποιητικό εύρος, επαρκές ακόμη και για “δύσκολα” SACDs που κατεβαίνουν πολύ χαμηλά και περιέχουν αρκετά υψηλές συχνότητες ώστε να έχουν κάποιες απαιτήσεις από τις συσκευές τους συστήματος. Το άκουσμα ήταν ξεκούραστο και μπορέσαμε να πραγματοποιήσουμε ακροάσεις σε πολύ υψηλές στάθμες χωρίς κόπωση ή την τάση να μειώσουμε την στάθμη ύστερα από λίγη ώρα, ένα εξαιρετικά θετικό σημάδι για την ηχητική ταυτότητα της συσκευής. Η ρύθμιση της στάθμης ήταν προοδευτική και οι θόρυβοι κατά την μετάβαση από βήμα σε βήμα σπάνιοι και όχι ιδιαίτερα ενοχλητικοί. Ωστόσο, σε αυτή την κατηγορία τιμής όλα τα παραπάνω είναι περίπου αναμενόμενα. Το ενδιαφέρον σημείο στην περίπτωση του Aaron είναι η στερεοφωνική εικόνα. Όσο και αν φαντάζει περίεργο, το soundstage συχνά είναι ένα αδύνατο σημείο του προενισχυτή επειδή μεσολαβεί ένα εγγενώς ατελές εξάρτημα, το ρυθμιστικό της στάθμης. Συχνά, υπάρχουν προβλήματα μηχανικών ανοχών ακόμη και σε καλά “διπλά” ποτενσιόμετρα και μια μικρή απόκλιση αρκεί για να χαλάσει την συνταγή σε μια συσκευή που στοιχίζει πάνω από δυο χιλιάδικα. Το πρόβλημα είναι ακόμη

Ένα από τα χαρακτηριστικά του προενισχυτή είναι αυτή η αλουμινένια πλάκα στην επάνω πλευρά, η οποία φέρει τον λογότυπο της εταιρίας...

μεγαλύτερο αν η ρύθμιση αφορά σε πολλά κανάλια ταυτόχρονα, όπως είναι η περίπτωση μας εδώ και αυτός είναι ένας πολύ καλός λόγος για να χρησιμοποιήσει κανείς ενεργό έλεγχο της στάθμης και όχι ένα (εξαπλό για όνομα...) παθητικό ποτενσιόμετρο. Η χρήση εξασθενητών με διακριτές αντιστάσεις ακριβείας είναι, βεβαίως, εκτός συζήτησης σε μια τέτοια κατηγορία τιμής. Εν προκειμένω, λοιπόν, η καλυμμένη με ρητίνη λύση της Aaron δουλεύει αποτελεσματικά. Η εικόνα που πήρα (και μιλάμε για δύσκολα sound-stages, όπως κατά κανόνα συμβαίνει στα πολυκαναλικά SACDs) ήταν πραγματικά εξαιρετική, με σταθερό και σαφή εστιασμό, άνεση στην περιγραφή του χώρου και πολύ καλή κίνηση των πηγών. Οι επιδόσεις του προενισχυτή τον κάνουν κατάλληλο για αναπαραγωγή όλων των σχολών της πολυκαναλικής μουσικής, τόσο αυτής που περιλαμβάνει ελάχιστο υλικό στα πίσω κανάλια (όπως είναι για παράδειγμα οι καλές πολυκαναλικές ηχογραφήσεις συμφωνικών έργων) όσο και αυτή που είναι περισσότερο “δημιουργική” περιλαμβάνοντας ισχυρές πηγές γύρω από τον ακροατή και έντονες κινήσεις (όπως είναι κάποια περισσότερο σύγχρονα μουσικά ρεύματα και -βεβαίως- ο κινηματογραφικός ήχος). Σε όλες τις

Το άλλο χαρακτηριστικό είναι η κωνική μορφή των χειριστηρίων που αποτελεί παράδοση στην σχεδίαση των συσκευών της Aaron.

περιπτώσεις και στο “όλες” περιλαμβάνω βεβαίως και τα κλασικά δικαναλικά προγράμματα, ο No.22 δημιούργησε μια μεγάλη σε εύρος και με πολύ καλό βάθος εικόνα στην οποία εμφανίζονταν όλες εκείνες οι μικρολεπτομέρειες που κάνουν μια ακρόαση ευχάριστη και εν τέλει καθηλωτική, μια επίδοση που σε συνδυασμό με τον ουδέτερο, εν γένει, χαρακτήρα του και τον χαμηλό του θόρυβο τον κατατάσσουν στους πολύ καλούς προενισχυτές της κατηγορίας του.

Τελικώς...

... αν έχετε κάνει μια μικρή έρευνα αγοράς για πολυκαναλικούς, audiophile ενισχυτές θα το γνωρίζετε ήδη: Ο No.22 Cineast ανήκει σε μια μειοψηφία. Πρόκειται για μια τίμια, καλής ποιότητας κατασκευή βασισμένη σε ένα απλό κύκλωμα, η οποία όμως χαρακτηρίζεται από προσοχή στην λεπτομέρεια και επιπροσθέτως μια από τις λίγες λύσεις που σας επιτρέπουν να δρομολογήσετε σήμα από πολυκαναλικές πηγές χωρίς αυτό να υπόκειται σε διάφορα μεσαιωνικά μαρτύρια. Δείτε τον (και ακούστε τον) με την δέουσα προσοχή.

Το τηλεχειριστήριο είναι custom, βαρύ, πλήρες και ευχάριστο στην χρήση.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ

Beyerdynamic Headzone Pro

25/09/2007

Ο χώρος και η ακουστική του υπήρξε ανέκαθεν ένα από τα σοβαρά εμπόδια στην αναπαραγωγή ηχητικών σημάτων. Χώροι με καλή, ελεγχόμενη, ακουστική φυσικά υπάρχουν αλλά η ιδέα που θα μας απασχολήσει στις επόμενες σελίδες κάνει ένα βήμα περισσότερο: Δεν θα ήταν καλύτερα να μπορεί κανείς να μεταφέρει μαζί του ένα εικονικό control room του οποίου τα χαρακτηριστικά μπορεί να ρυθμίσει ο ίδιος; Γίνεται κάτι τέτοιο; Οι Beyerdynamic και η Sonic Emotion πιστεύουν πώς γίνεται και μάλιστα σε περιβάλλον 5.1. Απόδειξη γιαυτό είναι το Headzone Pro.

Είδα από κοντά, για πρώτη φορά, το Headzone Pro τον Μάιο που μας πέρασε, στην έκθεση που παραδοσιακά συνοδεύει το συνέδριο του AES. Πέρα από την επίδειξη του προϊόντος, οι άνθρωποι της Beyerdynamic έκαναν αρκετό θόρυβο γύρω από την ιδέα τους, παρουσιάζοντας μάλιστα και μια σχετική δημοσίευση στα πλαίσια του συνεδρίου (“Headphones Technology for Surround Sound Monitoring – A Virtual 5.1 Listening Room”, Pellegrini/Kuhn/Gebhardt) όπου αναφέρθηκαν στις βασικές αρχές και στα

Η κεντρική μονάδα του συστήματος περιλαμβάνει τα απαραίτητα: Έξοδο ακουστικών, επιλογή εισόδου, διακόπτη λειτουργίας του Head Tracking και το ρυθμιστικό της στάθμης (master volume)

μοντέλα που χρησιμοποιούνται από την συγκεκριμένη τεχνολογία.

Είναι, κατ' αρχήν, σαφές ότι το προϊόν έχει κύριο αποδέκτη τους μηχανικούς ήχου που αναζητούν έναν τρόπο να δημιουργήσουν έναν εικονικό χώρο, με ελεγχόμενα χαρακτηριστικά αλλά, δεν υπάρχει και αμφιβολία ότι το Headzone μπορεί να βρει πολλές κι ενδιαφέρουσες εφαρμογές σε οικιακή χρήση. Η ιδέα του εικονικού χώρου (virtual room) δεν είναι νέα: Μοντέλα που περιγράφουν τα βασικά χαρακτηριστικά των χώρων έχουν δημιουργηθεί εδώ και αρκετά χρόνια και έχουν καταλήξει σε

Το Headzone Pro προσφέρει μια αναλογική, single ended, είσοδο 5.1, και μια ψηφιακή IEEE1394 με δυνατότητα χειρισμού 6 streams μέχρι 96kHz.

αλγόριθμους οι οποίοι μπορούν να τρέξουν μία χαρά στους σημερινούς DSP της αγοράς και διάφορες εκδοχές τους συναντούμε ακόμη και σε σχετικώς φθηνές συσκευές. Ωστόσο, ο συνδυασμός κάποιου τέτοιου μοντέλου με ακουστικά έχει κάποιες δυσκολίες και αυτές ακριβώς είναι που αντιμετωπίζει το συγκεκριμένο σύστημα. Γιατί όμως να χρησιμοποιήσει κανείς ακουστικά; Ένας σημαντικός λόγος είναι, βεβαίως, επειδή είναι φορητά. Η δημιουργία ενός χώρου με σωστά (βάσει προδιαγραφών) ακουστικά χαρακτηριστικά είναι θέμα απόφασης και κόστους, αλλά έχει το μειονέκτημα ότι είναι σταθερό, με άλλα λόγια για να τον χρησιμοποιήσεις θα πρέπει να πας σε αυτόν! Ένα σύστημα βασισμένο σε ακουστικά, από την άλλη δεν έχει αυτόν τον περιορισμό. Ένας δεύτερος και ίσως περισσότερο “κρυφός” λόγος είναι πως η απουσία ανακλάσεων (στην περίπτωση των ακουστικών) διευκολύνει το τρέξιμο των αλγορίθμων που χρησιμοποιούνται. Το interfacing μεταξύ ακουστικών και αυτιών είναι πολύ περισσότερο σταθερό και ελεγχόμενο σε σχέση με το αντίστοιχο μεταξύ ηχείων και αυτιών. Από την άλλη, τα ακουστικά είναι γνωστά για το πρόβλημα στο localization, επειδή στην ουσία απομονώνουν τα δύο αυτιά και δεν επιτρέπουν στον εγκέφαλο να χρησιμοποιήσει τα δεδομένα που χρειάζεται, επομένως απαιτείται κι εκεί μια “ψηφιακή” επέμβαση αν θέλουμε να φθάσουμε σε ρεαλιστικά αποτελέσματα. Όλα αυτά φαίνεται να έχουν ληφθεί υπ' όψιν στην περίπτωση του Headzone Pro, το πιο εμφανές χαρακτηριστικό του οποίου είναι το σύστημα ανίχνευσης των κινήσεων της κεφαλής του ακροατή για το οποίο, δικαίως, έχει γίνει πολλή κουβέντα. Ας δούμε, το πώς υλοποιούνται όλα αυτά στην πράξη.

Στο Εσωτερικό...

Μέχρι αυτή τη στιγμή θα πρέπει να έχει γίνει σαφές ότι ο στόχος των Headzone Pro είναι να δημιουργήσουν έναν ελεγχόμενο, εικονικό, χώρο ακρόασης ο οποίος προβάλλεται στην αντίληψη του ακροατή. Για να επιτευχθεί αυτό πρέπει να προσομοιωθούν μια σειρά από διαδικασίες οι οποίες χρησιμοποιούνται από τον εγκέφαλο κατά την ακρόαση ήχων σε έναν πραγματικό χώρο. Πρώτη και καλύτερη είναι η γνωστή συνάρτηση μεταφοράς της

Οι αλγόριθμοι της Sonic Emotion τρέχουν σε ένα dsp TMS320C6713B της Texas Instruments

κεφαλής (HRTF) η οποία χρησιμοποιεί την σχετική θέση των αυτιών και την φυσιολογία του προσώπου και του κορμού ώστε να επιτρέπει τον εστιασμό διάφορων πηγών στον χώρο. Στην συνέχεια πρέπει να ρυθμιστούν οι σχέσεις μεταξύ άμεσου και ανακλώμενου ήχου καθώς επίσης και να προσομοιωθούν οι πρώτες ανακλάσεις (τυπικά αυτές που συμβαίνουν στα πρώτα 50ms). Με αυτά ως δεδομένα, μπορούμε να δημιουργήσουμε στον χώρο εικονικές πηγές και (με λίγη προσοχή στην υλοποίηση) να πείσουμε τον ακροατή ότι απέναντί του έχει πραγματικά ηχεία. Αλλά η προσπάθεια δεν σταματά εδώ: Το Headzone Pro είναι ένα σύστημα πολυκαναλικού monitoring, γεγονός που σημαίνει ότι θα πρέπει να εστιάζει ηχητικές πηγές και πίσω από τον ακροατή! Ίσκι έχουν χρησιμοποιήσει απλά στερεοφωνικά ακουστικά γνωρίζουν ότι υπάρχουν δυσκολίες στον εστιασμό “εμπρός” (πόσο μάλλον “πίσω”...) και όσοι έχουν χρησιμοποιήσει διάφορα virtual 5.1 συστήματα γνωρίζουν ότι η ακρίβεια τους είναι μικρή (με εφαρμογή συνήθως σε κινηματογραφικό ήχο) και συχνά είναι κουραστικά. Κατά τους ανθρώπους της Beyerdynamic και της Sonic Emotion, αυτό που λείπει είναι η προσομοίωση των μικρών κινήσεων που κάνει ασυνείδητα ο ακροατής για να εστιάσει πηγές γύρω του. Φορώντας ένα συμβατικό σύστημα ακουστικών οι κινήσεις αυτές μεταφέρονται μαζί τους ολόκληρη την εικόνα ενώ τόσο στην πραγματικότητα όσο και στην περίπτωση των ηχείων, οι πηγές οφείλουν να παραμείνουν σταθερές όταν γυρίζουμε το κεφάλι μας, δηλαδή η εικόνα πρέπει να αλλάζει. Η τεχνολογία Head Tracking χρησιμοποιεί έναν σύστημα ανίχνευσης της θέσης του κεφαλιού το οποίο χρησιμοποιεί υπερήχους και επιτρέπει στο Headzone να “μετακινεί” την εικόνα ανάλογα. Τέλος, ένας virtual χώρος θα πρέπει να έχει ελεγχόμενα βασικά χαρακτηριστικά, όπως το μέγεθος, η απόσταση και η θέση των εικονικών ηχείων και η αντίληψη. Οι ρυθμίσεις αυτές περιλαμβάνονται στο λογισμικό που συνοδεύει το Headzone Pro και επιτρέπουν στον χρήστη να προσαρμόσει την ακουστική του εικονικού χώρου στις προτιμήσεις του.

Η βάση του Headzone Pro είναι τρία κομμάτια λογισμικού τα οποία έχει

Η Beyerdynamic έχει επιλέξει το μοντέλο DT880 Pro HT για την συγκεκριμένη έκδοση του Headzone.

αναπτύξει η Ελβετική Sonic Emotion, μια εταιρία η οποία ιδρύθηκε το 2002. Το M3S Phones έχει αναλάβει την δημιουργία των εικονικών ηχείων για τον σωστό εστιασμό των ηχητικών πηγών, το M3S Rooms επιτρέπει τον έλεγχο της ακουστικής (και προσφέρει τις αντίστοιχες ρυθμίσεις στον χρήστη) και το M3S Tracker είναι αυτό που ελέγχει την λειτουργία όλου του αλγόριθμου με βάση την θέση του κεφαλιού.

Όλα αυτά τρέχουν σε ένα DSP 6713B της οικογένειας TMS320C της Texas σε ένα πακέτο που έχει συνθέσει η Beyerdynamic, το οποίο, επίσης, περιλαμβάνει ένα σετ ακουστικών DT880 Pro HT καθώς και το σύστημα ανίχνευσης της κίνησης του κεφαλιού.

Η κεντρική μονάδα του Headzone Pro προσφέρει δύο εισόδους, μια αναλογική 5.1 και μια ψηφιακή IEEE1394 (η οποία υποστηρίζει εξακάναλα streams μέχρι 96kHz) και το απαραίτητο user interface για τους βασικούς χειρισμούς, όπως είναι η επιλογή των εισόδων, η ενεργοποίηση του Head Tracking και το master volume. Το πακέτο (μαζί με το λογισμικό του) είναι τοποθετημένο σε μια βαλίτσα για εύκολη και ασφαλή μεταφορά.

Εντυπώσεις

Καταρχήν να λύσω μια απορία αισθητικής φύσης (που σίγουρα θα έχετε...). Η απάντηση είναι “ναι, φορώντας τα ακουστικά του Headzone με τα πλάγια κεραίακια θα μοιάζετε με εξωγήινο”, κάτι μεταξύ ET και Ητα-Βήτα θα έλεγα, αλλά αυτό έχει περιορισμένη σημασία. Ούτως ή άλλως, δεν θα βγείτε και στο δρόμο μ’ αυτά...

Επιστρέφοντας στα σοβαρά θέματα τώρα, η εγκατάσταση του συστήματος δεν θα δημιουργήσει την παραμικρή δυσκολία. Το λογισμικό είναι απλό στην χρήση και θα απαιτήσει σύνδεση του laptop με την κεντρική μονάδα μέσω IEEE1394 για να μεταφέρονται οι εντολές σας. Η στήριξη του αισθητήρα γίνεται, επίσης, εύκολα επάνω στην οθόνη και σε λίγα μόνο λεπτά το Headzone είναι έτοιμο για παιχνίδι. Το πρώτο πράγμα που παρατηρεί κανείς (πριν ακόμη πατήσει το play) είναι η μεγάλη ακρίβεια με την οποία γίνεται η ανίχνευση των κινήσεων. Έτσι όπως το είδα, ακόμη και απόκλιση μιας μοίρας καταγράφεται εύκολα και αυτό (όπως θα δούμε

Αυτός είναι ο αισθητήρας κίνησης του κεφαλιού ο οποίος τοποθετείται στην κορυφή της οθόνης του laptop. Χρησιμοποιεί υπερήχους για την λειτουργία του. Η ακρίβεια του συστήματος είναι μεγάλη.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Beyerdynamic Headzone Pro

Περιγραφή: Σύστημα ακουστικών virtual 5.1, με δυνατότητα ανίχνευσης των κινήσεων της κεφαλής.

Ακουστικά: DT880 Pro HT

Είσοδοι: 5.1 αναλογική (single ended), ψηφιακή IEEE1394 (6 κανάλια μέχρι 96kHz)

Έξοδος: 1 ακουστικών, 100Ω, καρφί 1.4 της ίντσας

Ενισχυτής Ακουστικών: 100mW/250Ω, 1kHz, 10Hz-20kHz (+/-0.3dB), thd+N: 0.006%, στην μέγιστη ισχύ, λόγος S/N: 98dB/1kHz.

Ευσαισθησία: Ρυθμιζόμενη, +4dBu/-10dBV

DSP: TMS320C6713B (Texas Instruments)

Αλγόριθμοι: Sonic Emotion M3S Phones, M3S Rooms, M3S Head Tracker

Τιμή: 2.000 ευρώ

Αντιπρόσωπος: Nedis SA, τηλ.: 210-346.1888, web: <http://www.nedis.gr/>, <http://www.beyerdynamic.com/>

παρακάτω) είναι σημαντικότερο από όσο φαίνεται αρχικώς. Πριν ξεκινήσουν οι σοβαρές ακροάσεις θα πρέπει να γίνουν μερικές στοιχειώδεις ρυθμίσεις, όπως το να μοιράσετε σωστά τα ηχεία γύρω σας και να κάνετε κάποιες επιλογές για την ακουστική του χώρου. Για να δεις ότι το πράγμα δουλεύει, οι default επιλογές δεν είναι άσχημες (βασισμένες στον γνωστό κύκλο ITU-R για τα συστήματα 5.1). Ακολουθώντας την λογική ότι το σύστημα που είχα στη διάθεσή μου προορίζεται για σοβαρό monitoring αποφάσισα να χρησιμοποιήσω ανάλογο πρόγραμμα: Συνέδεσα τις εξόδους ενός πολυκαναλικού SACD στις αντίστοιχες εισόδους και ξεκίνησα τις ακροάσεις. Πριν αναφερθώ στις πρώτες εντυπώσεις από την “virtual” πλευρά του συστήματος, να ξεμπερδεύω με τα ίδια τα ακουστικά της Beyerdynamic: Τα DT880 Pro HT είναι ένα πολύ καλό σετ, που κάθεται άνετα στα αυτιά και δεν κουράζει καθόλου (παρά τον όγκο του), διαθέτει καλό χαμηλό, είναι αναλυτικό στην μεσαία περιοχή και έχει ξεκούραστες και εκτεταμένες υψηλές

Ένα αντίστοιχο σύστημα υπερήχων υπάρχει, όπως είναι φυσικό, και στην πλευρά των ακουστικών. Η Beyerdynamic έχει επιλέξει το μοντέλο DT880 Pro HT για την συγκεκριμένη έκδοση του Headzone.

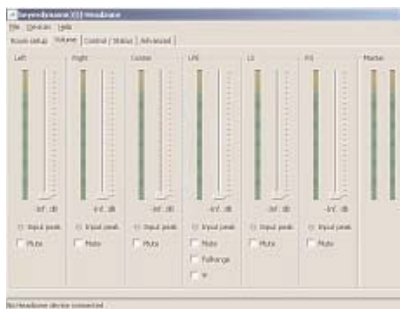
συχνότητες. Μπορείτε άνετα να το χρησιμοποιήσετε “σκέτο” σε απλές στερεοφωνικές ακροάσεις αφού και η κεντρική μονάδα μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως απλός ενισχυτής ακουστικών χωρίς τις ψηφιακές επεξεργασίες που υποστηρίζει. Εννοείται, βεβαίως, ότι η ουσία βρίσκεται αλλού. Ενεργοποιώντας πλήρως την κεντρική μονάδα αποκτάς μια ρεαλιστική στερεοφωνική εικόνα με σαφή εστιασμό των ηχητικών πηγών έξω από το κεφάλι και με σαφή διασπορά και σχετική θέση. Δεν θα πω ότι το Headzone κοντράρει άνετα με ένα καλό σύστημα ηχείων μόνιτορ (σε έναν προσεγγμένο χώρο) στο θέμα αυτό, επειδή θα είναι υπερβολή (ιδίως στο θέμα του βάθους, του εστιασμού δηλαδή στον κάθετο άξονα). Θα πω όμως (και αυτό θα είναι ρεαλιστικό) ότι η αίσθηση του Headzone όσον αφορά το κλασικό soundstage “μπροστά” είναι μακράν η καλύτερη που έχω ακούσει με ακουστικά. Και, βεβαίως, μετά, έρχεται ο πολυκαναλικός ήχος. Στην περίπτωση των SACDs (και υποθέτω όλων των πολυκαναλικών μειξων 5.1 με απαιτήσεις) υπάρχουν συνήθως δύο προσεγγίσεις. Αυτή που περιλαμβάνει ηχητικές λεπτομέρειες που σχετίζονται με την αντήχηση της αίθουσας στα πίσω κανάλια και αυτή που μειζάρει στα κανάλια αυτά συγκεκριμένες και σημαντικές για την σύνθεση πηγές. Το Headzone Pro χειρίστηκε και τις δυο

Εδώ γίνονται οι βασικές ρυθμίσεις που αφορούν στις θέσεις των ηχείων και στα βασικά ηχητικά χαρακτηριστικά του χώρου. Μπορείτε να “σύρετε” το κάθε ηχείο εκεί που θέλετε ή απλώς να πληκτρολογήσετε τιμές σε μοίρες.

περιπτώσεις άνογα, καταφέροντας να εστιάσει “πίσω” οτιδήποτε με χαρακτηριστική ευκολία και ακρίβεια. Ακούγοντας την πολυκαναλική μείξη του James Guthrie στο The Dark Side of the Moon, βρίσκεται κυριολεκτικά “μέσα στον δίσκο” και μπορείς να εντοπίσεις πραγματικά όλες εκείνες τις μικρολεπτομέρειες που κρύβονται σε αυτή την κλασική δουλειά των Floyd, ενώ τα διαφορετικά όργανα στο Tubular Bells του Mike Oldfield χορεύουν γύρω σου όπως ποτέ άλλοτε! Σε τέτοιου είδους “ζωηρούς”, όσον αφορά στο surround κομμάτι, δίσκους μπορείς να δεις ξεκάθαρα ότι το Head Tracking δουλεύει άνογα. Η εικόνα περιστρέφεται ανάλογα με τις κινήσεις σου και μπορείς άνετα να “κοιτάξεις κατάματα” όποια πηγή θέλεις. Στην πραγματικότητα βεβαίως, η σοβαρή δουλειά γίνεται στις μικροκινήσεις σου και όχι στις υπερβολές. Δεν υπάρχει τρόπος ακρόασης κατά τον οποίο ο ακροατής γυρνάει και κοιτάζει το ένα ή το άλλο ηχείο και δεν νομίζω ότι οι μηχανικοί ήχου γυρνάνε συχνά στις καρέκλες τους για να κοιτάζουν τα ηχεία surround. Είναι οι αποκλίσεις των ελάχιστων μοιρών που γίνονται ασυναίσθητα (το ανακαλύπτεις κοιτώντας το μόνιτορ...) που εξομοιώνονται και βοηθούν στην δημιουργία ενός πολύ καλού ηχητικού πεδίου και μιας αίσθησης envelopment που δεν την είχα ξαναδεί σε

Ο χρήστης μπορεί να παρακολουθεί και να ρυθμίζει όλες τις στάθμες και να ειδοποιείται αν εμφανισθεί υπερφόρτωση σε κάποιο από τα κανάλια.

ακουστικά και σε αυτήν ακριβώς την δυνατότητα έγκειται τελικώς η αξία του Headzone Pro. Για να πάρεις βεβαίως το μέγιστο δυνατό θα πρέπει να ασχοληθείς αναλόγως. Η δική μου εμπειρία έδειξε ότι οι τυπικές θέσεις των ηχείων απαιτούν μικροαλλαγές για να μεγιστοποιήσεις την αίσθηση του εστιασμού πίσω και βεβαίως ο δρόμος προς την υλοποίηση ενός προσωπικού virtual control room είναι μακρύς (αλλά τα ρυθμιστικά, ευτυχώς, μόνο τρία!).

Τελικώς...

... η απάντηση στο θεμελιώδες ερώτημα αυτής της δοκιμής είναι “ναι”, το σύστημα των Sonic Emotion/Beyerdynamic λειτουργεί και λειτουργεί άνογα. Όχι μόνο είναι σε θέση να δημιουργήσει μια πολύ καλή εικόνα έξω από το κεφάλι του ακροατή, με σημαντική ακρίβεια στις θέσεις των πηγών και όχι μια ασαφή “ambient” μάζα αλλά η λειτουργία του είναι διαφανής και ουδέτερη, γεγονός που εξασφαλίζει ότι οι ακροάσεις είναι πραγματικά ξεκούραστες. Με κόστος 2.000 ευρώ (τιμή που περιλαμβάνει τα πάντα) είναι μια λύση που δεν αφορά μόνο τον μηχανικό ήχο που θέλει να ψαχτεί στο θέμα των εικονικών χώρων αλλά και τον απαιτητικό ακροατή πολυκαναλικού υλικού.

Από αυτή την οθόνη επιλέγεται η είσοδος, ενεργοποιείται το Head Tracking και τίθεται εκτός λειτουργίας η ψηφιακή επεξεργασία. Υπάρχει ακόμη και ένα ενδεικτικό της θέσης του κεφαλιού σε πραγματικό χρόνο.

NEAR FIELD MONITORS

Focal SM8/SM8S

02/10/2007

Βασισμένο στην πολύτιμη εμπειρία της Focal από κορυφαία audiophile συστήματα ηχείων, όπως τα Grande Utopia που έχουν γράψει την δική τους ιστορία τα τελευταία χρόνια, το SM8 απευθύνεται στον χώρο των απαιτητικών ηχείων monitor, όχι μόνο με "σκέτες" δηλώσεις αλλά και στην πράξη: Δύο εξαιρετικής ποιότητας μεγάφωνα, άφθονο και σοφά στημένο DSP και άλλα καλούδια υπόσχονται ένα τελικό αποτέλεσμα όχι μόνο αντάξιο του γνωστού Γάλλου κατασκευαστή, αλλά και κάθε σοβαρής εφαρμογής που μπορείτε να σκεφτείτε.

Δεν αποκλείεται να γνωρίζετε την Focal και τα προϊόντα της ως "JM Lab", όπως ήταν πιο γνωστή στο παρελθόν, όταν η εταιρία που κατασκεύαζε audiophile ηχεία είχε αυτό το όνομα, και η εταιρία που κατασκεύαζε τα μεγάφωνα ονομαζόταν Focal. Κάποια στιγμή η JM Lab έγινε Focal-JM Lab και, λίγο αργότερα, το Focal παρέμεινε ως το μοναδικό όνομα της γαλλικής εταιρίας της οποίας η ιστορία είναι αρκετά μεγάλη και ο κατάλογος προϊόντων μακρύς, περιλαμβάνοντας ηχεία για οικιακές εφαρμογές και για το αυτοκίνητο καθώς και ένα τμήμα επαγγελματικού ήχου το οποίο έχει αρχίσει να κάνει ιδιαίτερα αισθητή την παρουσία του το τελευταίο καιρό. Η εισαγωγή των "Pro" προϊόντων

Ένα από τα πλέον χαρακτηριστικά σημεία του SM8 είναι το τούιτερ βηρυλλίου της Focal. Κατά πάσα πιθανότητα αυτό καθορίζει σημαντικό μέρος της ηχητικής του ταυτότητας.

από το Athens Pro Audio στην ελληνική αγορά, μου έδωσε μια καλή ευκαιρία να έχω από πρώτο χέρι την εμπειρία ενός Focal που "δεν είναι hifi". Στην πραγματικότητα, βεβαίως, η γνωστή τάση των δημοσιογράφων για ραδιουργίες είχε δράσει και πάλι: Ενώ συζητούσαμε με τον Χατζηστάμου για τις διαδικασίες της δοκιμής εγώ είχα ήδη ακούσει το SM8 στην έκθεση του AES στην Βιέννη, όσο χρειάζεται για να γνωρίζω εκ των προτέρων ότι πρόκειται για ένα πολύ

Οι μεσαίες/χαμηλές συχνότητες αναπαράγονται από ένα γούφερ οκτώ ιντσών με κώνο "W", ένα σάντουιτς υαλονημάτων και αφρώδους υλικού.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Focal SM8

Αρχιτεκτονική: Ενεργό Near Field Monitor
Καμπίνα: Με παθητικό ακτινοβολητή 8 ιντσών, MDF 19mm, με εσωτερικές ενισχύσεις
Μεγάφωνα: Τούιτερ αντεστραμμένο θόλου Βηρυλλίου, μιντ/γούφερ 8 ιντσών με κώνο W, μαγνητικώς θωρακισμένα.
Είσοδοι: Ψηφιακή AES (48/96kHz, 44.1/88.2kHz), Αναλογική XLR (+4dBu)
ADCs: 24bit/96kHz
Επεξεργαστής: 120MIPS, φίλτρα FIR/IIR
DACs: 24bit/96kHz
Ενισχυτές: Τάξης D, 200Wrms για το μιντ/γούφερ, τάξης AB, 100Wrms για το τούιτερ
Απόκριση συχνότητας: 45Hz-40kHz (+/-2dB)
Μέγιστη στάθμη: 115dB SPL κορυφής (1m)
Δυναμική περιοχή: >110dB
Διαστάσεις: 380x268x320mm
Βάρος: 15kg

Focal SM8S

Αρχιτεκτονική: Ενεργό υπογούφερ
Καμπίνα: Κλειστού τύπου, μπάφλα MDF 30mm, τοιχώματα MDF 19mm, με εσωτερικές ενισχύσεις
Μεγάφωνο: Γούφερ 13 ιντσών, με κώνο W
Είσοδοι: Είσοδοι: Ψηφιακή AES (48/96kHz, 44.1/88.2kHz), Αναλογική XLR (+4dBu)
ADCs: 24bit/96kHz
DACs: 24bit/96kHz
Ενισχυτής: Τάξης D, 500Wrms
Δυναμική περιοχή: >110dB
Διαστάσεις: 425x485x530mm
Βάρος: 37kg

Τιμές: 2.499 ευρώ (κάθε SM8) 2.618 ευρώ (SM8S):

Επαφή: Athens Pro Audio, τηλ.: 210-330.1031, web: <http://www.athens-sproaudio.gr>, <http://www.focalprofessional.com/>

Η φόρτιση του γούφερ γίνεται με παθητικό ακτινοβολητή οκτώ ιντσών. Η μονάδα έχει επίπεδο διάφραγμα για να μην κόβει λίτρα από την μικρή καμπίνα.

σοβαρό ηχείο που αξίζει της προσοχής. Αυτό το “όσο χρειάζεται” ήταν περίπου 50 δευτερόλεπτα στο πόδι. Αυτά τα πράγματα φαίνονται από την αρχή. Η σειρά επαγγελματικών ηχείων της Focal περιλαμβάνει τρία διαφορετικά προϊόντα, το κορυφαίο τριδρόμο σύστημα SM11 (με ηχεία που καλύπτουν τις θέσεις των κυρίως/περιφερειακών και του κεντρικού, καθώς και υπογούφερ), το μικρό SM6 (με ηχεία για τις θέσεις των κυρίως, των περιφερειακών και του κεντρικού αλλά δύο δρόμων με bass reflex και με το αντίστοιχο υπογούφερ) και τέλος το “μεσαίο”, περί ου ο λόγος σύστημα, το SM8, μαζί με το αντίστοιχο υπογούφερ το οποίο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε μικτές εφαρμογές δικαναλικού ή/και 5.1 monitoring.

Οι δυνατότητες σύνδεσης περιλαμβάνουν AES, και XLR. Στην πίσω πλευρά υπάρχει ο διακόπτης που καθορίζει τον ρόλο του ηχείου καθώς επίσης και τα βύσματα MIDI In/Out.

Τα SM8 δεν χρειάζονται τον υπολογιστή για να λειτουργήσουν. Η στάθμη τους μπορεί να ρυθμιστεί από ένα ενσύρματο (μέσω RS232) τηλεχειριστήριο.

Το υπογούφερ είναι κλειστού τύπου με μια μονάδα 13 ιντσών.

Στα κοινά χαρακτηριστικά όλων των μοντέλων ανήκουν το διάσημο τούιτερ της Focal με θόλο από βηρύλλιο, οι κώνοι “W” στα γούφερ καθώς επίσης και το ότι υπάρχει η δυνατότητα διατήρησης του σήματος στο ψηφιακό πεδίο μέχρι τους τελικούς ενισχυτές. Όλα τα ηχεία, επίσης, μπορούν να ελεγχθούν μέσω του λογισμικού Focal Manager που προσφέρει η εταιρία και το οποίο προσφέρει ενδιαφέρουσες δυνατότητες ισοστάθμισης και μικρορυθμίσεων ώστε να προσαρμόζεται το σύστημα στον κάθε χώρο.

Στο Εσωτερικό...

Ένα από τα πλέον γνωστά επιτεύγματα της Focal είναι τα τούιτερ αντεστραμμένου θόλου που χρησιμοποιεί. Το υλικό των θόλων της είναι το βηρύλλιο και αυτό την κατατάσσει σε έναν από τους ελάχιστους κατασκευαστές (γενικώς, όχι μόνο κατασκευαστές ηχείων) που μπορούν να χειριστούν αυτό το εξαιρετικά άκαμπτο και με χαμηλή πυκνότητα μέταλλο με αρκετή ακρίβεια ώστε να δημιουργήσουν θόλους οι οποίοι να μην χρειάζονται υποστήριξη από κάποιο άλλο υλικό. Σύμφωνα με την εταιρία, ένας θόλος από βηρύλλιο είναι ελαφρύτερος από τον αντίστοιχο αλουμινίου και πιο άκαμπτος από τον αντίστοιχο τιτανίου, μια επίδοση αξιοπρόσεκτη η οποία οδηγεί σε ένα megafono ικανό να φτάσει τα 40kHz. Η Focal δηλώνει, πράγματι, ότι το SM8 φθάνει τα 40kHz (-2dB), γεγονός που επιτρέπει τον χειρισμό υλικού high-rez χωρίς super-tweeter (μια λύση για την οποία θα έχετε ακούσει και θα εξακολουθήσετε να ακούτε αρκετές μουρμούρες). Τα τούιτερ βηρυλλίου χρησιμοποιούνται και από τα Utopia Be, τα κορυφαία audiophile ηχεία της εταιρίας και έχουν “πίσω τους” (κυριολεκτικώς...) ένα μαγνητικό σύστημα Κοβαλτίου-

Ο ενσωματωμένος ενισχυτής είναι τάξης D και οι δυνατότητες σύνδεσης ίδιες με αυτές του SM8

Σαμαρίου το οποίο υποβοηθείται από έναν δακτύλιο νεοδυμίου, τεχνική που η εταιρία ονομάζει “Focus Ring”. Οι μεσαίες/χαμηλές συχνότητες έχουν ανατεθεί σε ένα γούφερ 8 ιντσών με κώνο ο οποίος έχει την δομή σάντουιτς με δύο φύλλα από υαλονήματα ανάμεσα στα οποία έχει τοποθετηθεί ένα αφρώδες υλικό. Αυτή η κατασκευή, επίσης προέρχεται από τις κορυφαίες audiophile σχεδιάσεις της εταιρίας και ονομάζεται “W” (από το Verre-Verre, δηλαδή “γυαλί-γυαλί”, με βάση την εξήγηση που δίνει η ίδια η Focal). Με τις κόμπακτ διαστάσεις του (380x268x320mm), το SM8 απαιτεί μια φόρτιση διαφορετική της κλασικής “κλειστού τύπου” που όλοι θέλουν από ένα καλό μόνιτορ (για να αποφύγουν τον θόρυβο και τα άλλα προβλήματα του bass reflex). Η Focal έχει επιλέξει τον δύσκολο δρόμο εδώ, φορτίζοντας το γούφερ με έναν παθητικό ακτινοβολητή ίδιας διαμέτρου, και από το ίδιο υλικό. Για να μην μειώνεται ο εσωτερικός όγκος της καμίνιας, ο ακτινοβολητής είναι επίπεδος και οι διαδρομές που επιτρέπει η ανάρτησή του εντυπωσιακά μεγάλες. Το SM8 είναι ένα ενεργό ηχείο το οποίο χρησιμοποιεί έναν ενισχυτή τάξης D με ισχύ 200Wtms για το γούφερ και έναν ενισχυτή τάξης AB με ισχύ 100Wtms για το τούιτερ. Δεν μπορείς παρά να κουνήσεις το κεφάλι σου με επιδοκίμασία: Οι Γάλλοι δεν δείχνουν να πέφτουν στον λάκκο της βιομηχανικής - για την οικονομία κλίμακας ρε γαμώτο-απλοποίησης, φορτώνοντας τις ευαίσθητες (και να θυμίσω εκτεταμένες...) υψηλές τους συχνότητες με τα προβλήματα των διακοπτικών σταδίων ισχύος. Από τους ενισχυτές και μετά, το ηχείο είναι αναλογικό. Πριν από αυτούς ωστόσο το DSP έχει τον λόγο. Ακόμη και το κροσόβερ των ηχείων είναι ψηφιακό (με φίλτρο FIR) ένα στοιχείο που τους προσφέρει ένα κρυφό αλλά ενδιαφέρον χαρακτηριστικό: Οι μεγάλες κλίσεις, χωρίς φασικά προβλήματα, που χρησιμοποιούνται επιτρέπουν τόσο την οριζόντια όσο και την κατακόρυφη τοποθέτηση τους χωρίς σημαντικές αλλοιώσεις στην πολική απόκριση. Πάντως, η Focal δεν έχει πρόβλημα να χρησιμοποιήσει και IIR φίλτρα όπου χρειάζεται. Ο ψηφιακός επεξεργαστής που χρησιμοποιεί (ο οποίος τρέχει στα 120MIPS) χρησιμοποιεί και τα δύο είδη

Ο αισθητήρας υπερύθρων για τον τηλεχειρισμό μέσω PDA καθώς και τα LED για τις βασικές λειτουργίες (On/Mute).

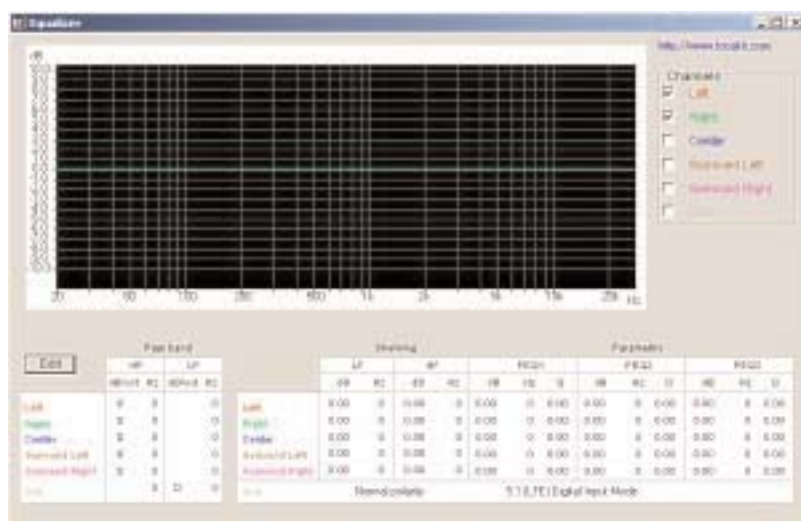

ψηφιακών φίλτρων, αναλόγως με τις λειτουργίες που καλείται να επιτελέσει. Όσο το σήμα βρίσκεται στο ψηφιακό πεδίο, ο χρήστης μπορεί να “τρέξει” έναν ισοσταθμιστή ο οποίος περιλαμβάνει φίλτρα shelving για την ρύθμιση του γενικού χαρακτήρα στις χαμηλές και τις υψηλές συχνότητες καθώς και τρία παραμετρικά φίλτρα, με ρυθμιζόμενες κεντρικές συχνότητες, Q και απολαβή. Με αυτά τα εργαλεία ανά χείρας, είναι δυνατόν να φτιάξεις μια απόκριση που να ταιριάζει άψογα στον χώρο σου αντισταθμίζοντας τα μικροπροβλήματα που σχεδόν πάντα υπάρχουν. Οι ρυθμίσεις επεκτείνονται και στο pass band του συστήματος όπου μπορούν να επιλεγούν τα βασικά χαρακτηριστικά των φίλτρων που καθορίζουν την περιοχή λειτουργίας τόσο των SM8 όσο και του υπογούφερ SM8S, αν αυτό χρησιμοποιείται. Το συγκεκριμένο sub, είναι κλειστού τύπου, βασίζεται σε μια μονάδα 13 ιντσών (W επίσης) και διαθέτει έναν ενισχυτή τάξη D με ισχύ 500Wrms. Το DSP ελέγχεται μέσω του Focal Manager το οποίο τρέχει σε έναν υπολογιστή που συνδέεται μέσω σειριακής θύρας με το σύστημα, αλλά δεν είναι απαραίτητο να χρησιμοποιήτε τον υπολογιστή αυτόν συνεχώς. Αφού γίνουν οι όποιες ρυθμίσεις, μπορείτε να ελέγχετε το SM8 από το δικό του (ενσύρματο) τηλεχειριστήριο ή μέσω θύρας υπερύθρων μέσω κάποιου PDA.

Σε αυτό το μενού του Focal Manager γίνονται οι ρυθμίσεις των ισοσταθμιστών που περιλαμβάνει το ηχείο...

... κι εδώ φαίνονται τα αποτελέσματα των ρυθμίσεων.

Εντυπώσεις

Όντας στην βάση του ένα ψηφιακό σύστημα, το SM8 διαθέτει βεβαίως ψηφιακές εισόδους οι οποίες μπορούν να τροφοδοτηθούν με το πρωτόκολλο AES απ' ευθείας από κάποια ψηφιακή πηγή (η την κονσόλα). Το σύστημα θα συγχρονιστεί με σήματα 48/96kHz και με σήματα 44.1/88.2kHz τα οποία ανιχνεύει αυτόματα. Αν η εφαρμογή σας το απαιτεί, μπορείτε βεβαίως να συνδέσετε το σύστημα σας αναλογικά. Υπάρχουν οι κατάλληλες για τον σκοπό αυτό εισοδοί XLR (+4dBu) καθώς και οι απαραίτητοι ADCs (24bit/96kHz). Ανάλογων επιδόσεων DACs χρησιμοποιούνται και στην έξοδο του DSP, προς τους τελικούς ενισχυτές. Η σύνδεση των ηχείων όσον αφορά τον έλεγχο τους γίνεται σειριακά (κατά την γνωστή μέθοδο του MIDI, που είναι και το πρωτόκολλο που χρησιμοποιείται) και το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να δηλώσετε ποιο ηχείο θα είναι “master” μέσω του κατάλληλου διακόπτη. Μια σχετική δήλωση γίνεται και στο Focal Manager, μέσω του αριθμού σειράς των ηχείων, αφού ο υπολογιστής συνδέεται στην RS232 του master ηχείου. Ολίγον error trapping από την πλευρά της Focal δεν θα έβλαπτε εδώ: Το παραμικρό πρόβλημα στις συνδέσεις (ένα καλώδιο που δεν πατά σωστά, απροσεξία στην δήλωση του master -τα αναμενόμενα δηλαδή) οδηγεί σε απρόβλεπτη λειτουργία: Μυστηρία στερεοφωνική εικόνα, διακόπτες που ανοιγοκλείνουν στο εσωτερικό των ηχείων και τυχαία ενεργοποίηση του mute είναι μερικά από

τα συμπτώματα. Προσωπικός θα προτιμούσα ένα μεγάλο κόκκινο LED με την ένδειξη “είσαι βλάκας”, αλλά τέλος πάντων... Αν συνδέσετε το σύστημα ψηφιακά, θα πρέπει να χρησιμοποιήσετε τα σχετικά AES splitters για να οδηγήσετε το σήμα σε όλα τα ηχεία (master, slave και sub).

Η εγκατάσταση του λογισμικού είναι πολύ απλή, γίνεται σε μερικά λεπτά και το αρχικό στήσιμο (δηλαδή η δήλωση των αριθμών σειράς των ηχείων) απαιτεί λιγότερο από ένα λεπτό. Το επόμενο βήμα σας, είναι η μικρορύθμιση των χρονικών καθυστερήσεων για κάθε μεγάφωνο, έτσι ώστε αυτά να εκπέμπουν την πληροφορία με την σωστή φάση, σε σχέση με την θέση που κάθεστε. Το “Sweet Spot”, όπως το αναφέρει η Focal, είναι μια μικρή εφαρμογή η οποία επιτρέπει την εισαγωγή των βασικών παραμέτρων του συστήματος (απόσταση μεταξύ των ηχείων, απόσταση ακροατή-ηχείων, ύψος θέσης ακρόασης) όπως αυτές ισχύουν στην πράξη και το DSP αναλαμβάνει τα υπόλοιπα. Όλα αυτά σημαίνουν ότι το σύστημα SM8/SM8S ήταν έτοιμο για τις πρώτες ακρόασεις μας μέσα σε μερικά λεπτά, αλλά βεβαίως δεν θα πρέπει να ξεχνά κανείς τις μεγάλες δυνατότητες που προσφέρει ο ισοσταθμιστής και τις οποίες για να τις εκμεταλλευθεί κανείς θα πρέπει να δαπανήσει κάποιες ώρες κριτικής ακρόασης με υλικό που γνωρίζει καλά. Τούτων δοθέντων, η ηχητική συμπεριφορά των SM8/SM8S υπήρξε άκρως αποκαλυπτική: Πρώτον, ήταν από τις πρώτες στιγμές εμφανές ότι η παράδοση της Focal (για όσους την γνωρίζουν από ηχεία τύπου Utopia Be) ζει και βασιλεύει στην επαγγελματική της σειρά. Δεύτερον, τα χαρακτηριστικά που καθορίζουν την παράδοση αυτή είναι κομμένα και ραμμένα στην ιδέα του μόνιτορ και αυτό δεν είναι κάτι που ισχύει παντού και πάντα, όπως ίσως θα γνωρίζετε. Στην συγκεκριμένη περίπτωση πάντως, αυτό που πήρα ήταν εξαιρετική έκταση στις υψηλές συχνότητες, με τον χαρακτηριστικό αέρα και την άνεση που προσφέρει ένα καλό τούιτερ, μια σταθερή και με εξαιρετικές δυνατότητες εστιασμού στερεοφωνική εικόνα καθώς και έκταση στην περιοχή των χαμηλών συχνοτήτων οι οποίες ξεχωρίζουν αμέσως με τον όγκο τους και την διαύγεια στις υψηλές στάθμες. Η Focal δηλώνει ότι το SM8 μπορεί να φτάσει τα 115dB SPL στο ένα μέτρο και έχω την εντύπωση ότι πρόκειται για μια ρεαλιστική δήλωση. Το σύστημα μπορεί να αναπτύξει εξαιρετικά υψηλές στάθμες παραμένοντας ξεκούραστο και αποπνέοντας μια άνεση που σε κάνει να χαλαρώνεις και σε μερικές περιπτώσεις να το παρακάνεις. Κάνοντας τις σχετικές ρυθμίσεις στο Focal Manager μπορείς να φτιάξεις έναν ηχητικό χαρακτήρα ιδιαίτερα αποκαλυπτικό όταν πρόκειται για έργα ροκ/ποπ κατεύθυνσης ή να επιλέξεις την ουδετερότητα για περισσότερο φlat ακούσματα, όταν αυτό

που χρειάζεται είναι η απόλυτη ανάλυση. Και σε αυτήν την περίπτωση το SM8 αποδείχθηκε πολύ καλό: Άκουσα εξαιρετικά πνευστά με έντονη παρουσία, άψογη άρθρωση και πολλές λεπτομέρειες ενώ το αποτέλεσμα δεν κούρασε σε καμία περίπτωση. Οι αναλυτικές δυνατότητες του συστήματος δεν επιδέχονται αμφισβήτηση: Οι εικόνες που δημιουργεί είναι πολύ σαφείς ως προς τις επιλογές που έχουν γίνει κατά την μείξη και το αποτέλεσμα μεταφέρει έναν μεγάλο αριθμό πληροφοριών -όπως ακριβώς θα περίμενε κανείς από ένα μόνιτορ. Οι υψηλές συχνότητες είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό κομμάτι του SM8 υπό την έννοια ότι είναι καθαρόαιμες "Focal" κάτι που ίσως θα μπορούσε κανείς να αποδώσει στο τουίτερ. Χωρίς να αποκλίνει προς το κλινικό, το ηχείο μπορεί να

διαχειριστεί την πληροφορία της περιοχής με λεπτότητα ενώ δεν χάνει σε πληροφορία και ταχύτητα, προσεγγίζοντας το σημείο αυτό τα audiophile ξαδέλφια του.

Για το υπογούφερ τα είπαμε: Ακολουθεί κατά πόδας το SM8 σε θέματα στάθμης και επιπροσθέτως αντέχει, πρακτικώς, τα πάντα χωρίς προβλήματα χρωματισμών δένοντας αρκετά το χαμηλό του συστήματος που σε αντίθετη περίπτωση στερείται σώματος πολύ χαμηλά (το κάτω όριο του "σκέτου" SM8 είναι 45Hz/-2dB, επαρκές ίσως αλλά όχι και απόλυτα ικανοποιητικό ενώ από την άλλη το "S" κατεβαίνει μέχρι τα 30Hz). Προσωπικώς δεν θα σκεπτόμουν το SM8 χωρίς το SM8S αλλά βεβαίως αυτό είναι, μέχρι κάποιου σημείου και θέμα προσωπικής άποψης.

Τελικώς...

... όποιος κι αν είναι ο λόγος που ψάχνετε ένα καλό near field monitor (με δυνατότητες στάθμης mid-field) τα SM8/SM8S είναι μια ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα επιλογή. Με άψογες επιδόσεις σε θέματα έκτασης και στάθμης, εξαιρετική στερεοφωνική εικόνα και άφθονες δυνατότητες προσαρμογής σε κάθε χώρο, το σύστημα της Focal θα καλύψει άνετα τις ανάγκες του στούντιο όσο και τις ανάγκες οποιουδήποτε απαιτητικού ακροατή ο οποίος είναι σε θέση να εκτιμήσει την αξία ενός μικρού σε όγκο ενεργού ηχείου με ψηφιακές εισόδους. Πρόκειται σαφώς για ένα εκ των κορυφαίων εργαλείων του είδους που δεν θα ήταν καθόλου κακή ιδέα να το ακούσετε το συντομότερο δυνατόν!

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΔΕΚΤΗΣ FM

Magnum Dynalab MD 109 Triode

09/10/2007

Πόσο μακριά μπορεί να φτάσει κανείς αναζητώντας την κορυφαία ποιότητα στην ραδιοφωνική λήψη; Δοκιμάζουμε τον MD 109 Triode, τον κορυφαίο δέκτη FM της Magnum Dynalab και χωρίς αμφιβολία μια από τις κορυφαίες συσκευές του είδους στον κόσμο και ανακαλύπτουμε ότι τελικώς, μπορεί να φτάσει πολύ μακριά...

Το state of the art δεν ήταν ποτέ απλό... Όταν πριν από δυο και κάτι χρόνια είχα δοκιμάσει τον μικρό DT-5 της Magnum Dynalab, έναν δέκτη υλοποιημένο με κύριο στόχο την λογική τιμή (η οποία τότε ήταν κάτι παραπάνω από χίλια ευρώ) είχα αναρωτηθεί μεγαλοφώνως γύρω από το τι θα μπορούσε να περιμένει κανείς από έναν πραγματικά κορυφαίο (και ως εκ τούτου πολύ ακριβότερο) δέκτη της εταιρίας. Με το πλήρωμα του χρόνου, έφθασε η ώρα να λάβω την απάντηση στο φιλοσοφικό εκείνο ερώτημα. Η ελληνική αντιπροσωπεία του γνωστού Αμερικάνου κατασκευαστή δεκτών έφερε στην ελληνική αγορά τον κορυφαίο MD-109 και η συσκευή έλαβε την άγουσα προς τον χώρο δοκιμών.

Η Magnum Dynalab είναι μια εταιρία η οποία ειδικεύεται στην ραδιοφωνική λήψη και η φήμη που έχει αποκτήσει έχει να κάνει ακριβώς με αυτή την ειδικότητά της. Η σειρά προϊόντων της περιλαμβάνει έξι

Ο MD 109 είναι μια μεγάλη συσκευή, με διαστάσεις που επιβάλλονται από το λαμπάτο στάδιο εξόδου του και την μεγάλη σε διαστάσεις LCD αφής που υπάρχει στην πρόσοψη.

δέκτες με λαμπάτα στάδια εξόδου, 4 δέκτες solid state (ανάμεσά τους και ο "μικρός" DT-5) δύο δέκτες για δορυφορική ραδιοφωνική λήψη καθώς και δύο ραδιοεισυχυτές. Η Magnum είναι γνωστή για τα αναλογικά στάδια συντονισμού που σχεδιάζει η ίδια και χρησιμοποιεί στα περισσότερα από τα μοντέλα της, τα όργανα συντονισμού που έχουν οι συσκευές της (των οποίων η παρουσία εν πολλοίς καθορίζει και την αισθητική τους) καθώς επίσης και για την εμμονή της στα καλής ποιότητας στάδια εξόδου των δεκτών της: Κόμη και ο DT-5 προσφέρει balanced εξόδους οι οποίες χρησιμοποιούν τους OPA 134 της Burr Brown.

Πάνω από όλα αυτά, πάντως, φαίνεται να στέκεται η σειρά προϊόντων World Source Platform. Δεν είναι σαφές το που θα φτάσει το συγκεκριμένο concept, επειδή προς το παρόν η μοναδική συσκευή που περιλαμβάνει είναι ο περί ου ο λόγος MD 109, αλλά οι στόχοι της Magnum Dynalab είναι σαφείς: Να προσφέρει συσκευές με σημαντικές δυνατότητες επέκτασης και

Το εσωτερικό του δέκτη απέχει πολύ από το να χαρακτηριστεί "απλό"!

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Magnum Dynalab MD 109 Triode

Αρχιτεκτονική: Αναλογικός ετερόδυνος δέκτης με τρία στάδια IF
Συντονισμός: Αναλογικός με varactors
Ευαισθησία: 2.3μV/20dBf, Stereo (για λόγο σίγασης 50dB)
Λόγος S/N: 80dB
THD: 0.10% (stereo)
Διαχωρισμός καναλιών: 50dB
Απόρριψη σήματος 19kHz (πιλότος stereo): 75dB
Στάδιο εξόδου: με λυχνίες (τρίοδοι 6922)
Απόκριση συχνότητας audio: 2Hz-200kHz (+0,-0.1dB)
Λόγος S/N σταδίου εξόδου: >110dB
Αντίσταση εξόδου: 200Ω
Είσοδοι/Εξοδοί: Single ended/balanced εξόδος ήχου, F-type είσοδος RF
Διαστάσεις: 483x152x407 (mm, πxyxβ)
Βάρος: 17.1kg
Άλλες δυνατότητες: Τηλεχειριστήριο, flight case, δυνατότητα αναβάθμισης/επέκτασης με αρθρώματα

Τιμή: MF Audio, τηλ.: 210-724.4147,
web: <http://www.mfaudio.gr>,
<http://www.magnumdynalab.com/>

αναβάθμισης έτσι ώστε ο καταναλωτής να μην έχει ανησυχίες για το μέλλον τους. Μια φιλοδοξία σημαντική και δικαιολογημένη από τις καταστάσεις καθώς, όπως δείχνουν τα πράγματα, η αναλογική ραδιοφωνική λήψη φθάνει μεσοπρόθεσμα σε ένα τέλος, και κανένας κάτοχος MD 109 δεν θα ήθελε να τον μετατρέψει σε απλό μουσειακό κομμάτι... Έτσι ο κορυφαίος δέκτης της εταιρίας έχει θέση για ένα άρθρωμα το οποίο θα περιλαμβάνει δέκτη ψηφιακού ραδιοφώνου και -κρίνοντας από τα υπονοούμενα- έναν καλό DAC για άλλες ψηφιακές πηγές. Η συσκευή που είχαμε στα χέρια μας για την δοκιμή, πάντως, ήταν η "σκέτη" για λήψη FM, όσο "σκέτο" μπορεί να θεωρήσει κανείς έναν δέκτη 17 κιλών...

Στο Εσωτερικό...

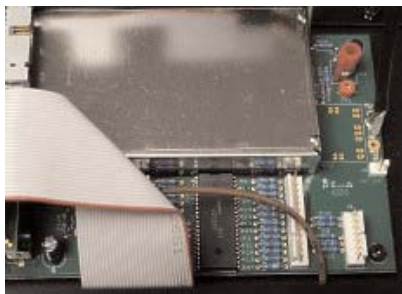
Η αλήθεια είναι ότι ο MD 109 Triode είναι μια μεγάλη και επιβλητική συσκευή.

Οι δυνατότητες σύνδεσης περιλαμβάνουν single ended και balanced εξόδους. Διακρίνεται, επίσης, η είσοδος RF (τύπου F) καθώς επίσης και η θέση του αρθρώματος επέκτασης

Το μέγεθος της καθορίζεται εν μέρει από το λαμπάτο στάδιο εξόδου της (οι λυχνίες δεν φημίζονταν ποτέ για τις μικρές διαστάσεις των κυκλωμάτων τους) και εν μέρει από την μεγάλη οθόνη LCD η οποία βρίσκεται στην πρόσοψη. Γνωρίζω πολλούς φίλους της Magnum Dynalab (και ανάμεσά τους τον ίδιο τον αντιπρόσωπο...) που δυσανεστίθηκαν εντόνως από την προφανή αλλαγή στην αισθητική και το user interface του δέκτη. Η κλασική άντυγα δεν υπήρξε ποτέ σήμα κατατεθέν της εταιρίας και η ψηφιακή ένδειξη της συχνότητας εδώ και αρκετά

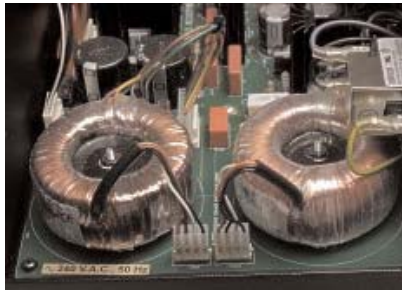
Πίσω από την θωράκιση κρύβεται το "μυστικό" της Magnum Dynalab: Ένας αναλογικός δέκτης οκτώ σταδίων με τρεις ενισχυτές IF.

Το στάδιο εξόδου χρησιμοποιεί λυχνίες καθώς επίσης και ένα module το οποίο η εταιρία ονομάζει TRACC (αγνώστων λοιπών στοιχείων)...

Δύο μετασχηματιστές αποτελούν την βάση ενός πολύ προσεγμένου τροφοδοτικού...

...το οποίο περιλαμβάνει πολλές ξεχωριστές σταθεροποιήσεις. Εννοείται ότι το στάδιο του δέκτη έχει, επίσης την δική του, ξεχωριστή τροφοδοσία.

συνοδεύει τους κορυφαίους δέκτες της, αλλά η κατάργηση των διακοπών και η "μεταφορά" τους σε μια οθόνη αφής όπου εμφανίζονται ως virtual πλήκτρα ενθουσίασε ελάχιστα τους παραδοσιακούς φίλους της εταιρίας, υποθέτω και στο εξωτερικό. Από την άλλη πλευρά, το user interface είναι πολύ καλό, απλό και προφανές στην χρήση του και ιδιαίτερα ευανάγνωστο (όσον αφορά την συχνότητα) από μεγάλες αποστάσεις. Επίσης, κατά την γνώμη μου, τα δύο αναλογικά όργανα (στάθμης σήματος και ακριβείας του συντονισμού) τα οποία διατηρήθηκαν είναι πολύ πιο όμορφα τώρα, από ότι στο παρελθόν. Από αισθητικής άποψης, η αίσθηση που αποκομίζεις είναι θετική και αγγίζει τον ενθουσιασμό όταν έλθει η ώρα του χειρισμού του ρυθμιστικού συντονισμού το οποίο είναι εξαιρετικό σε ακρίβεια. Ο δέκτης έχει όλες τις απαραίτητες δυνατότητες, στις οποίες περιλαμβάνεται επιλογήας mono/stereo, διακόπτης ενεργοποίησης του mute για την ελαχιστοποίηση του θορύβου καθώς κινείσαι μεταξύ σταθμών, έλεγχο της φωτεινότητας της οθόνης (της οποίας η διάρκεια ζωής φτάνει τις 10.000 ώρες και επεκτείνεται πολύ περισσότερο αν επιλέξεις την λειτουργία DIM), διακόπτη Blend για την μείωση του θορύβου στις στερεοφωνικές λήψεις καθώς και τον επιλογέα "Band" ο οποίος αναφέρεται στο εύρος λειτουργίας των ενισχυτών ενδιάμεσης συχνότητας (IF) και όχι στην περιοχή λειτουργίας του δέκτη, ο οποίος - θυμίζω- είναι μόνον FM. Ο χρήστης μπορεί να αποθηκεύσει μέχρι 40 σταθμούς σε μνήμες και να σαρώνει τις μνήμες αυτές με πλήκτρα up-down (στην οθόνη πάντα) ή να συντονίζεται απευθείας με το αντίστοιχο ρυθμιστικό. Όπως θα περίμενε κανείς από έναν πλήρως αναλογικό δέκτη δεν υπάρχει δυνατότητα αυτόματης αναζήτησης σταθμών...

Όσον αφορά τις δυνατότητες σύνδεσης της συσκευής ο χρήστης έχει στην διάθεσή του τόσο single ended όσο και balanced εξόδους (με βύσματα της WBT και της Neutrik αντιστοίχως), καθώς επίσης και ένα βύσμα για την εξωτερική κεραία τύπου F. Ο εσωτερικός κόσμος του MD 109 είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον: Το σημαντικότερο, κατά πάσα πιθανότητα, κομμάτι του

Το όργανο ένδειξης της στάθμης του σήματος RF. Το χειριστήριο που βρίσκεται αριστερά, δεν χρησιμοποιείται καθόλου στην απλή έκδοση FM και είναι ένας μελλοντικός επιλογέας εισόδου.

βρίσκεται βεβαίως κρυμμένο πίσω από θωράκιση και πρόκειται για ένα αναλογικό ετερόδυνα κύκλωμα συντονισμού και αποδιαμόρφωσης οκτώ σταδίων, τρία από τα οποία είναι ενισχυτές ενδιάμεσης συχνότητας. Η χρήση τριών ενισχυτών IF αποτελεί ένα εξελικτικό βήμα για την Magnum Dynalab η οποία χρησιμοποιούσε δύο τέτοια στάδια στους προηγούμενους μεγάλους δέκτες της και εξασφαλίζει ακόμη μεγαλύτερο έλεγχο στην επιλεκτικότητα, η οποία τώρα έχει τρεις θέσεις, Narrow, Ultra Narrow (για εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες λήψης) και Wide. Ο συντονισμός των πρώτων σταδίων (δηλαδή του αρχικού ενισχυτή RF και του τοπικού ταλαντωτή γίνεται μέσω varactors (ημιαγωγών των οποίων η χωρητικότητα ελέγχεται από τάση) και βεβαίως δεν γίνεται ούτε λόγος για ψηφιακή σύνθεση συχνότητας και PLL... Το ξαναγράφω, διότι σε μια εποχή όπου τα πάντα είναι ψηφιακά, εδώ έχουμε να κάνουμε έναν εντελώς αναλογικό δέκτη. Μην μπερδεύεστε από την ψηφιακή απεικόνιση της συχνότητας στο LCD, αυτή δημιουργείται από ένα ειδικό ολοκληρωμένο της San'yo και δεν έχει σχέση με τον τρόπο συντονισμού. Ο δέκτης οδηγεί ένα λαμπάτο στάδιο εξόδου, το οποίο πάντως ξεκινά με ένα solid state buffer υλοποιημένο με το OPA2134 της Burr Brown (πρόκειται για έναν από τους κορυφαίους τελεστικούς ενισχυτές της συγκεκριμένης εταιρίας για εφαρμογές audio). Το κύκλωμα έχει σχεδιαστεί από τον Zdenko Zivkovic ο οποίος έχει εργαστεί και στην Sonic Frontiers και περιλαμβάνει 2 τριόδους (ιδίου τύπου αλλά διαφορετικών κατασκευαστών: η πρώτη είναι μια 6922 Amperex Bugle Boys και η δεύτερη μια JAN Philips). Αυτό που είναι αξιοσημείωτο όσον αφορά το στάδιο εξόδου είναι η απουσία πυκνωτών σύζευξης. Η Magnum Dynalab δεν εξηγεί πώς ακριβώς γίνεται αυτό, αλλά υποθέτει κανείς ότι "τη δουλειά" την κάνει το άρθρωμα TRACC (Tube Reference Audio Control Center) ένα κύκλωμα σε ρητίνη (για το οποίο δεν δίνονται πληροφορίες) το οποίο αναπτύχθηκε καταρχήν για τον MD 109 αλλά μπορεί να τοποθετηθεί και σε άλλους κορυφαίους δέκτες της εταιρίας. Το αποτέλεσμα είναι μια αντίσταση

Το δεξί αναλογικό όργανο χρησιμεύει για την μικρορύθμιση του συντονισμού η οποία γίνεται με πολύ μεγάλη ακρίβεια. Το τηλεχειριστήριο είναι καλό αλλά του λείπουν κάποιες δυνατότητες.

εισόδου, αρκετά χαμηλή, στα 200Ω, επίδοση που προσφέρει σημαντική ελευθερία όσον αφορά στην χρήση καλωδίων σύνδεσης με τον προενισχυτή και μια απόκριση συχνότητας από 2Hz μέχρι 200kHz η οποία μπορεί να είναι πρακτικώς άχρηστη για εφαρμογές λήψης αναλογικών εκπομπών FM, αλλά, είναι προφανές ότι απαιτείται για την επέκταση του δέκτη, όπως την έχει σχεδιάσει η Magnum. Η τροφοδοσία του MD 109 είναι ιδιαίτερα προσεγμένη. Δύο δακτυλιοειδείς μετασχηματιστές και ένας μεγάλος αριθμός σταθεροποιητών έχουν αναλάβει να τροφοδοτήσουν τα διάφορα στάδια της συσκευής και είναι αυτονόητο ότι το κύκλωμα RF έχει, επίσης, την δική του ξεχωριστή τροφοδοσία ώστε να εξασφαλίζεται η σταθερότητα των τάσεων αναφοράς. Η Magnum δεν έχει κάνει οικονομίες στα υλικά και είδαμε στο εσωτερικό της συσκευής πυκνωτές Mundorf “πριν το στάδιο των λυχνιών” όπως χαρακτηριστικά δηλώνει η εταιρία.

Εντυπώσεις

Ο MD 109 παραδίδεται σε ένα πολύ καλής ποιότητας flight case ώστε να μπορεί κανείς να τον μεταφέρει εύκολα και με ασφάλεια. Στο επίπεδο ποιότητας που λειτουργεί απαιτεί βεβαίως μια καλή εξωτερική κεραία και το κομμάτι της δοκιμής μας συνοδεύταν από το μαστίγιο μισού μήκους κύματος ($\lambda/2$) MD ST-2 και από ένα “κοντό” 75Ωμιο καλώδιο RG59U (η εταιρία προτείνει την χρήση RG6 για καθόδους κεραίων με μήκος μεγαλύτερο από 15 περίπου μέτρα). Το μοναδικό αξεσουάρ που τον συνοδεύει είναι ένα τηλεχειριστήριο το οποίο επιτρέπει την πρόσβαση στις μνήμες και στον συντονισμό, αλλά δεν επιτρέπει τον έλεγχο των άλλων παραμέτρων λήψης (όπως για παράδειγμα την επιλεκτικότητα) κάτι που το θεωρώ μειονέκτημα γιατί κάποιες από τις επιλογές γίνονται “με το αυτί” επομένως πρέπει να κάθεται στην θέση ακρόασης.

Ο δέκτης απαιτεί ένα χρόνο κάποιων δευτερολέπτων για να ζεσταθούν οι λυχνίες και στην συνέχεια είναι έτοιμος προς χρήση. Αν έχεις συνηθίσει στους κλασικούς “υπεραντوماتους” δέκτες που υπάρχουν στην αγορά ο MD 109 φαίνεται στην αρχή ιδιαίτερα σπαρτιάτικος. Η κίνηση του από σταθμό σε σταθμό είναι

Η συσκευή της δοκιμής συνοδεύταν από μια μαστιγιωτή κεραία μισού μήκους κύματος για χρήση σε εσωτερικό ή εξωτερικό χώρο. Τα αποτελέσματα με την χρήση της ήταν εξαιρετικά.

αργή (ή, εν πάση περιπτώσει, δεν είναι αστραπιαία όπως στην περίπτωση των δεκτών με σύνθεση συχνότητας...) αλλά την κατάσταση διορθώνει το ρυθμιστικό συντονισμού το οποίο σε μικρές ταχύτητες περιστροφής γίνεται μικρομετρικό και σε μεγαλύτερες ταχύτητες αποκτά πολύ μεγαλύτερο βήμα. Αν, επίσης, έχετε συνηθίσει σε δέκτες που lockάρουν στην φέρουσα συχνότητα μόνοι τους, θα πρέπει να ξεσυνηθίσετε. Ο συντονισμός γίνεται μόνο με το χέρι (μέχρι να βάλεις τον σταθμό στη μνήμη βεβαίως) και το κέρδος από την διαδικασία αυτή είναι η (κυριολεκτικά τρομακτική) ακρίβεια: Χρησιμοποιώντας το όργανο του συντονισμού μπορείς να “κεντράρεις” στον σταθμό εξαιρετικά άνετα καθώς μικρομετρικά μπορείς να κινηθείς με βήματα των 0.02MHz (όταν το εύρος κάθε καναλιού στα FM είναι 0.2MHz) και τα βήματα αυτά δεν καθορίζονται από το ρυθμιστικό (που είναι συνεχές και όχι βηματικό) αλλά από την κλίμακα του οργάνου, γεγονός που σημαίνει ότι μπορείς να επιλέξεις θεωρητικός ένα πολύ μεγαλύτερο αριθμό ενδιάμεσων θέσεων. Η κριτική ενός δέκτη σε τόσο υψηλή κατηγορία τιμής κρύβει, όπως είναι φυσικό μια σημαντική παγίδα: Θα πρέπει το εκπεμπόμενο πρόγραμμα να έχει κάποια στοιχειώδη ποιοτικά στοιχεία για να μπορείς να εκφράσεις την γνώμη σου χωρίς να παραλογίζεσαι, περιγράφοντας πράγματα που δεν υπάρχουν. Το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής που εκπέμπεται την στιγμή αυτή προέρχεται από αυτόματα συστήματα βασισμένα σε υπολογιστές και περνά μέσα από άγνωστης ποιότητας codecs. Ένας καλός δέκτης θα πρέπει να εξασφαλίζει συνθήκες λήψης οι οποίες με την σειρά τους φέρνουν στην επιφάνεια ποιοτικές διαφορές μεταξύ των σταθμών και σε αυτό ο MD 109 είναι πραγματικά εξαιρετικός (αυτό το χαρακτηριστικό το είχε και ο DT-5 αλλά σε μικρότερο ποσοστό). Χρησιμοποιώντας την καμύλη BBC του Copland DRC-205 ακούσαμε αρκετά ικανοποιητική ποιότητα από ορισμένους σταθμούς (όπως είναι για παράδειγμα ο Kosmos FM) με καλό και σωστά ελεγχόμενο χαμηλό, ανύπαρκτη θόρυβο και ξεκούραστη αίσθηση η οποία επιτρέπει την χρήση υψηλής στάθμης στις ακροάσεις. Εκεί, ωστόσο που ο δέκτης δείχνει τα δόντια του είναι στις live εκπομπές, όπως είναι τα δελτία ειδήσεων καθώς επίσης και σε εκπομπές με μουσικό περιεχόμενο που προέρχεται από CD (κάποιες από αυτές θα βρείτε στο Τρίτο Πρόγραμμα). Οι εκφωνητές αποκτούν σάρκα και οστά μέσα στον χώρο, η παράθεση των λεπτομερειών (με τα μικροπροβλήματα στην άρθρωση και στο interfacing ανθρώπου μικροφώνου) είναι πραγματικά συγκλονιστική και το ίδιο συμβαίνει και με την ακουστική του booth όπου γίνεται η ηχολήψη. Οι συνηθισμένες ποπ/ροκ/έθνικ επιλογές των περισσότερων σταθμών (για να μην αναφέρω της λαϊκές

και μου βάλετε πιπέρι στο στόμα -αυτές είναι εκτός συναγωνισμού) συνήθως δεν αφήνουν περιθώρια για κρίσεις όσον αφορά τις δυνατότητες δημιουργίας στερεοφωνικής εικόνας. Όποιος ψάχνει, όμως, βρίσκει: Έργα συμφωνικής μουσικής και όπερα (δηλαδή Τρίτο...) καθώς και το, κατά περίπτωση, προσεγμένο υλικό που εκπέμπεται από άλλους σταθμούς προσφέρουν την δυνατότητα να εκτιμήσει κανείς τις σπουδαίες δυνατότητες του MD 109 στον τομέα αυτό. Χωρίς υπερβολή, με τον συγκεκριμένο δέκτη άκουσα για πρώτη φορά σοβαρή στερεοφωνική εικόνα με πλάτος, βάθος και δυνατότητες εστιασμού, η οποία προσέγγισε ιδιαίτερα την αίσθηση που έχω συνηθίσει από το σύστημα αναφοράς και μπορούσε πολύ εύκολα να ξεγελάσει τον ανυποψίαστο στο να πιστέψει ότι πρόκειται για... CD. Έχοντας πάντα την αγωνία για την ποιότητα του εκπεμπόμενου υλικού, κάποια στιγμή (και εντελώς τυχαία για να είμαι ειλικρινής) έπεσα επάνω στην μετάδοση ενός ραδιοφωνικού δράματος με το οποίο συμμετείχε η Ελλάδα στο εφετινό φεστιβάλ Prix Europa. Ήταν το έργο “Η Μήδεια δεν Βλέπει Εφιάλτες” (με τις Μάρω Καραγιαννοπούλου και Λήδα Δημητρίου) με μηχανικό ήχο τον Γιάννη Ψυχογιό. Η απλή σχετικά πρόζα του έργου (με τα δύο μόνο πρόσωπα) αποτέλεσε μια εξαιρετική ευκαιρία για να επιβεβαιώσω την κορυφαία ουδετερότητα και την εξαιρετική δυνατότητα παράθεσης λεπτομερειών του δέκτη και η μείξη των εφέ από τον Ψυχογιό (φωνές παιδιών, το πλήθος στην εισαγωγή, κλπ) αποδόθηκαν εκπληκτικά, με βάθος και κίνηση.

Τελικώς...

... δεν μπορεί βεβαίως να αποκρύψει κανείς το γεγονός ότι ο MD 109 είναι ένας δέκτης κομμένος και ραμμένος για μια άλλη, διαφορετική από την δική μας, ραδιοφωνική πραγματικότητα. Το ελληνικό ραδιόφωνο έχει σαφώς πολλές καλές στιγμές αλλά -για να είμαι ειλικρινής- δεν γνωρίζω αν είναι αρκετές ώστε να δικαιολογούν το κόστος μιας τέτοιας συσκευής. Από την άλλη αν κάποιος είναι φανατικός του ραδιοφώνου (και εκ πείρας γνωρίζω ότι υπάρχουν πολλοί τέτοιοι ακόμη), ο κορυφαίος Magnum Dynalab είναι πραγματικά συγκλονιστικός στον τρόπο με τον οποίο διαχειρίζεται το σήμα των FM και ειλικρινώς πιστεύω ότι η συντριπτική πλειοψηφία δεν έχει ακούσει ποτέ τόσο καλή ποιότητα. Αν σε αυτό προσθέσετε την σαφή πρόθεση της Magnum Dynalab να μην αφήσει την συσκευή να “παλιώσει” προσφέροντάς της έναν συγκεκριμένο δρόμο αναβάθμισης η απόκτηση της είναι πιθανότατα κάτι παραπάνω από μια απλή κίνηση ρομαντισμού. Ακούστε τον σε πρώτη ευκαιρία, έστω και μόνο για να έχετε την εμπειρία!

CD PLAYER

Advance Acoustic MCD-203 II

16/10/2007

Δοκιμάζουμε την δεύτερη έκδοση ενός από τα πλέον πολυσυζητημένα players και προσπαθούμε να ανακαλύψουμε το αν η φήμη που συνοδεύει το δυνατότερο, ίσως, χαρτί της Advance Acoustic είναι αληθινή. Πρόκειται πράγματι για μια τόσο καλή αγορά;

Η γαλλική Advance Acoustic βρίσκεται ήδη στην ελληνική αγορά εδώ και δεκαοκτώ περίπου μήνες και στο διάστημα αυτό έχει καταφέρει να ανέβει ταχύτατα στην εκτίμηση ενός κοινού που αναζητά καλής ποιότητας συσκευές με λογικό κόστος. Ο κατάλογος προϊόντων της εταιρίας είναι αρκετά μακρύς και εμπλουτίζεται συχνά με νέες ιδέες, ορισμένες όμως συσκευές δείχνουν να είναι κομβικές για τους Γάλλους. Μια από αυτές είναι το cd player MCD-203, ένα μηχάνημα που τράβηξε αμέσως την προσοχή, από την πρώτη στιγμή που εμφανίστηκε η εταιρία στην αγορά.

Από την εποχή των D-103/105u της πάλαυ ποτέ Luxman, οι οποίες υπήρξαν -αν δεν κάνω λάθος- οι πρώτες ψηφιακές συσκευές που “τόλμησαν” να βάλουν λυχνίες στο δρόμο του σήματος (κι έγιναν ανάρπαστες γι αυτή τους την τόλμη, τότε) μια μερίδα audiophiles θεωρούν τα

λαμπάτα στάδια εξόδου εκ των ουκ άνευ, αν η συζήτηση αφορά ένα σοβαρό player. Η Advance Acoustic επιδεικνύοντας αξιόλογα αντανakλαστικά στις απαιτήσεις της αγοράς, μπήκε από την αρχή στον χώρο με μια τέτοια σχεδίαση η οποία μάλιστα κινήθηκε σε μια αρκετά χαμηλή κατηγορία τιμής, προσφέροντας παράλληλα ενδιαφέρουσα αισθητική και καλή ποιότητα κατασκευής (κάποια προβλήματα εξέλιξης με το τransσπόρτ και το λογισμικό του λύθηκαν με σχετική ταχύτητα, τόσο διεθνώς από την ίδια την εταιρία όσο και στην Ελληνική αγορά με την αρωγή του αντιπροσώπου).

Η τρέχουσα έκδοση του MCD-203 είναι η δεύτερη και φαίνεται να ακολουθεί την αποδεδειγμένα επιτυχημένη συνταγή του πρώτου: Είναι μια “βαριά” σε κατασκευή μηχανή, με προσεγμένο ψηφιακό κομμάτι (το οποίο, τώρα, προσφέρει upsampling στα 24bit/192kHz) και ένα αναλογικό στάδιο εξόδου το οποίο βασίζεται σε

Σαςί με εγκάρσιες ενισχύσεις και διαμερίσματα για τα διάφορα τμήματα. Το κεντρικό κομμάτι περιλαμβάνει το τransσπόρτ και τα ψηφιακά μέρη.

τριόδους.

Στο Εσωτερικό...

Οπτικά, δεν φαίνεται να υπάρχουν διαφορές μεταξύ των δύο μοντέλων, με εξαίρεση το τηλεχειριστήριο της νέας συσκευής το οποίο είναι ανασχεδιασμένο και πιο κομψό. Η Advance εξακολουθεί να προσφέρει το MCD-203 II σε δύο εκδόσεις, μια με ασημένιο φινιρίσμα και μια “δύχρωμη” με μαύρα ματ “αυτιά” και η αισθητική της συσκευής είναι αρκετά λιτή με πρόσοψη από πλάκα αλουμινίου, μια απλή, κεντρικά τοποθετημένη οθόνη και μόνο τα απαραίτητα χειριστήρια. Οι παρατηρητικοί θα δουν αμέσως ότι το player στηρίζεται σε τέσσερα κωνικά διαμορφωμένα σημεία και στην συσκευασία βρήκαμε αντίστοιχες υποδοχές ώστε να μην τραυματίζεται η επιφάνεια κάτω από αυτά. Από πλευράς δυνατότητας σύνδεσης, το MCD-203 II προσφέρει μια έξοδο single ended και μια balanced, καθώς επίσης και το σύνθετος ζεύγος ψηφιακών εξόδων (Toslink και ομοαξονική), όλες υλοποιημένες με βύσματα τυπικής ποιότητας. Σε γενικές γραμμές, οφείλω να ομολογήσω ότι με βάση την τιμή του, η παρουσία του player χωρίς να “φωνάζει” είναι -τουλάχιστον- επιβλητική. Πρόκειται για μια μεγάλη και βαριά συσκευή που παραπέμπει σαφώς σε ακριβότερο κομμάτι, κάτι που θα πρέπει να καταχωρηθεί στις επιτυχίες της Advance, ειδικά σε μια τόσο δύσκολη και απαιτητική κατηγορία τιμής, όπου συχνά μια ανεπιτυχής επιλογή στις... βίδες μπορεί να είναι υπεύθυνη για μια μετριότερη του αναμενόμενου πορεία. Ωστόσο, αυτό που έχει σαφώς μεγαλύτερη ενδιαφέρον είναι το εσωτερικό του MCD-203 II, κι εκεί, οι Γάλλοι έχουν δώσει ρέστα!

Κατ' αρχήν το σασί είναι χωρισμένο σε τμήματα με την βοήθεια εγκάρσιων δοκών (στους οποίους προφανώς οφείλεται η στιβαρότητα της συσκευής), με το κεντρικό τμήμα να φιλοξενεί το τransσπόρτ (ελαστικά αναρτημένο) καθώς και το ψηφιακό κομμάτι, το αριστερό το βασικό τροφοδοτικό (για το τμήμα ελέγχου, τις υψηλές τάσεις για τις λυχνίες και τις τάσεις για τα υπόλοιπα τμήματα) και το δεξιά να περιλαμβάνει το αναλογικό στάδιο. Το διαμέρισμα του τransσπόρτ και των ψηφιακών κλείνει με ένα κάλυμμα (για λόγους θωράκισης και αισθητικής)

Το player είναι πλήρως εξοπλισμένο όσον αφορά τις εξόδους. Θα βρείτε single ended και balanced αναλογικές, καθώς και Toslink/coaxial ψηφιακές.

δίνοντας στο εσωτερικό, το οποίο δεν είναι καθόλου άδικο όπως μπορείτε να δείτε και στις φωτογραφίες, μια πρόσθετη αίσθηση τάξης.

Όσον αφορά την δομή του player το ενδιαφέρον κομμάτι ξεκινά αμέσως μετά το τρανσπόρτ. Στο κομμάτι του ψηφιακού interface και των μετατροπών d/a η Advance έχει κάνει μια ασυνήθιστη επιλογή, χρησιμοποιώντας μια πλήρη πλακέτα βασισμένη επάνω στο SOC MT1389QE (System-On-Chip) της Mediatek με τα πλήρη παρελκόμενα του! Αναγκασμένος να ψάξω το θέμα λίγο περισσότερο (μα που είναι το ψηφιακό interface και γιατί δεν είναι κάτι κλασικό, όπως, ας πούμε, της Crystal;) ανακάλυψα ότι το εν λόγω board έχει πολλές και ενδιαφέρουσες δυνατότητες, ανάμεσά τους και χειρισμό video streams, είναι δε πολύ δημοφιλές ανάμεσα στους κατασκευαστές DVD players! Η Mediatek δεν προσφέρει πληροφορίες για την έκδοση "QE" αλλά είναι προφανές ότι στην χρήση του οφείλεται η δυνατότητα χειρισμού και αποκωδικοποίησης δίσκων CD-MP3 και HDCD καθώς επίσης και το upsampling. Στην πλακέτα που φιλοξενείται ο επεξεργαστής (ο οποίος εκτελεί χρέη controller του τρανσπόρτ και ψηφιακού interface) βρίσκεται και η ουσιαστική διαφορά του MCD-203 II από το "απλό" MCD-203. Η μετατροπή του ψηφιακού σήματος σε αναλογικό γίνεται από ένα AD1955 της Analog Devices, το οποίο είναι από τα κορυφαία DACs της εταιρίας με δυνατότητες χειρισμού σημάτων μέχρι 24bit/192kHz (και DSD), προσφέροντας έτσι την ευκαιρία στην Advance να φτιάξει ένα player με "fixed" upsampling στα 24bit/192kHz (fixed, με την έννοια ότι δεν μπορείς να το απενεργοποιήσεις). Η έξοδος ρεύματος του τσιπ είναι διαφορετική, κάτι που επιτρέπει την δημιουργία ενός balanced κυκλώματος μετατροπής ρεύματος σε τάση, τακτική που από ότι φαίνεται έχει, πράγματι, ακολουθηθεί, κρίνοντας από τους δύο διπλούς τελεστικούς ενισχυτές (TL072/5532) που έχουν χρησιμοποιηθεί ανά κανάλι, πριν το σήμα πάρει την άγουσα για το κομμάτι που έχει σχεδιάσει η ίδια η Advance Acoustic. οι κύκλωμα αυτό βασίζεται σε μια διπλοτρίοδο 12AX7 (ανά κανάλι) της οποίας οι δύο τρίοδοι είναι συνδεδεσμένες ως διαφορικός ενισχυτής, με τις καθόδους να συνδέονται

Ένα στάδιο με μια διπλοτρίοδο 12AX7 ανά κανάλι συνδεδεσμένη ως διαφορικός ενισχυτής με πηγή ρεύματος υλοποιημένη με τρανζίστορ...

σε πηγή ρεύματος υλοποιημένη με τρανζίστορ, μια τεχνική που εξασφαλίζει πολύ χαμηλό θόρυβο (common mode rejection, στις δύο γραμμές του σήματος εισόδου, ο λόγος που χρησιμοποιείται, άλλωστε μια balanced τοπολογία), χαμηλότερη παραμόρφωση (σε σχέση με ένα single ended στάδιο) και μεγαλύτερη ανοχή σε θορύβους από την τροφοδοσία. Οι δύο έξοδοι του σταδίου αυτού οδηγούνται είτε στην έξοδο balanced είτε στην single ended έξοδο (μάλλον μετά από ένα buffer υλοποιημένο με 5532). Μετά από όλα αυτά, βεβαίως, είναι δύσκολο να ισχυριστείς ότι το MCD-203 II δεν είναι ένα προσεγμένο player όσον αφορά το κύκλωμα, ή ότι οι Γάλλοι υπήρξαν απλώς διεκπεραιωτικοί... Η τροφοδοσία είναι γενικά προσεγμένη και τα διάφορα παθητικά υλικά καλής ποιότητας, συμπεριλαμβάνοντας, μαζί με τα, χαρακτηριστικά για την Advance, μαύρα τυπωμένα κυκλώματα μια εικόνα που σαφώς προδιαθέτει για κάτι ακριβότερο (για να γίνω λίγο πιο σαφής, έχω δει σαφώς ακριβότερες συσκευές με πολύ μετρίότερη ποιότητα κατασκευής...).

Εντυπώσεις

Το MCD-203 II αντικατέστησε το βασικό cd player αναφοράς (Teac Esoteric P70/D70) και συνδεθήκε με το υπόλοιπο σύστημα μέσω των single ended εξόδων του. Στην πραγματικότητα, πέρα από αυτό, ο χρήστης δεν έχει να κάνει και πολλά άλλα πράγματα, απλώς να ενεργοποιήσει την συσκευή και να περιμένει ένα περίπου λεπτό για να θερμανθούν οι λυχνίες. Ο χειρισμός της συσκευής είναι, βεβαίως, απλός και δεν πρόκειται να συναντήσετε καμία δυσκολία, αυτό πάντως δεν είναι δικαιολογία για το μετρίοτατο χειρίδιο που συνοδεύει το μηχάνημα, στο οποίο δεν περιλαμβάνονται ούτε τα χαρακτηριστικά, ούτε και κάποιες πληροφορίες που πιθανόν θα χρειαστούν, όπως για παράδειγμα το αν και πώς μπορεί να πλοηγηθεί ο χρήστης σε CD-MP3 αν αυτά περιλαμβάνουν ένα ιεραρχημένο δένδρο αρχείων (δεν μπορεί - όπως ανακάλυψα τελικώς) ούτε και αναφέρει το γεγονός ότι ύστερα από κάποιο (μικρό) χρόνο απραξίας η συσκευή κλείνει από μόνη της (κι αυτό το κατάλαβα the hard way, όταν την βρήκα για τρίτη φορά ανεξήγητα σβηστή)...

... χρησιμοποιείται ανάμεσα στην balanced έξοδο του ψηφιακού τμήματος και στις εξόδους της συσκευής. Η τοπική τροφοδοσία βασίζεται σε δύο πυκνωτές των 1000μF.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Advance Acoustic MCD-203 II

Συμβατότητα: CD, CD-R/RW, CD-MP3
Ψηφιακό τμήμα:
Επεξεργαστής/upsampler MT1389QE (Mediatek), DAC AD1955 (Analog Devices), upsampling 24bit/192kHz
Απόκριση συχνότητας (αναλογικού τμήματος): 10Hz-50kHz
Παραμόρφωση: <0.1%, 1kHz
Αναλογικό τμήμα: Στάδιο με διπλοτρίοδο 12AX7
Αναλογικές Έξοδοι: Single ended (x1), Balanced (x1)
Ψηφιακές Έξοδοι: Οπτική (Toslink x1)
Ομοαξονική (x1).
Διαστάσεις: 440x350x110 (mm ,πχβχυ)
Βάρος: 8kg

Τιμή: 650 ευρώ
Spectrum Electronics, τηλ.: 210-240.5111, web: <http://www.advance-acoustic.com>

Στην πράξη, τώρα, όλα αυτά περνούν σε δεύτερη μοίρα όταν το MCD-203 II αρχίσει να κάνει αυτό για το οποίο σχεδιάστηκε, να διαβάζει δηλαδή CDs. Η πρώτη εντύπωση που έχει κανείς ακούγοντας το, είναι αυτή του "μεγάλου" και επιβλητικού ηχητικού χαρακτήρα, που γεμίζει με χαρακτηριστική άνεση τον χώρο και επιβάλλεται εύκολα, κερδίζοντας το ενδιαφέρον του ακροατή. Είναι προφανές ότι ο συνδυασμός upsampling και λάμπας έχει δουλέψει, εδώ, προς μια ενδιαφέρουσα κατεύθυνση προσφέροντας, καταρχήν πολύ καλές χαμηλές συχνότητες, το κυριότερο γνώρισμα των οποίων είναι το σώμα και η άνεση στην παράθεση κάποιων λεπτομερειών και στην συνέχεια μια πολύ σταθερή, γεμάτη λεπτομέρειες στερεοφωνική εικόνα. Το player φέρνει τον ακροατή κοντά στα τεκταινόμενα επί της υποθετικής σκηνης, η οποία εστιάζεται σε κάποιο ύψος (κάτι που την κάνει ακόμη πιο εντυπωσιακή) αλλά η ιδιότητα αυτή δεν συνοδεύεται από μια αίσθηση υπερβολικής "on your face" εγγύτητας η οποία σε μερικές ηχογραφήσεις μπορεί και να κουράσει τελικώς. Παρά την σχετική ουδετερότητα που πήραμε από την μεσαία περιοχή, με τις φωνές κοντινές μεν αλλά όχι

Το τροφοδοτικό της συσκευής είναι, αναγκαστικά μεγάλο παρέχοντας τάσεις για τμήμα ελέγχου, το ψηφιακό τμήμα, τις υψηλές τάσεις και τα νήματα θέρμανσης των λυχνιών καθώς και τάσεις για τα υπόλοιπα μέρη του σταδίου εξόδου.

καταπιεστικές και την περιοχή των υψηλών συχνοτήτων η οποία είχε την αίσθηση της σωστής έκτασης και τις άνεσης στην παράθεση των αρμονικών που περιμένει κανείς από ένα upsampled σύστημα, είναι σαφές ότι το MCD-203 II είναι “κουρδισμένο” προς κάποια συγκεκριμένη ηχητική ταυτότητα την οποία η Advance αντιλαμβάνεται ως “σωστή” για τα δεδομένα της κατηγορίας, αφήνοντας -προφανώς- την υπόθεση “ανηλεές κινήσι της απόλυτης ακρίβειας” για τα μεγαλύτερα μοντέλα της. Στοιχεία της ταυτότητας αυτής (πέραν του sound-stage) είναι η διαφάνεια και μια άνεση στην αναπαραγωγή κάθε είδους μουσικής που, υποκειμενικά, σου δημιουργεί την εντύπωση η συσκευή δεν πιέζεται ποτέ για να δώσει τον καλύτερο εαυτό της. Πόσο κακό μπορεί να είναι κάτι τέτοιο; Θα έλεγα “καθόλου”, επειδή σε αυτή την κατηγορία τιμής το ζητούμενο είναι να το ευχαριστείται ο χρήστης, ένας στόχος τον οποίο το συγκεκριμένο player δείχνει να έχει στο σκεπάκι του. Ακροάσεις (προσεγγμένων) CD-MP3s έδειξαν ότι πρόκειται για μια all-around συσκευή που

Το ψηφιακό τμήμα του MCD-203 II είναι ενδιάμεσον: Χρησιμοποιεί ένα SOC της Mediatek το οποίο συνοδεύεται από έναν AD1955 και έναν balanced μετατροπέα i/v.

θα αισθανθεί άνετα και με “λιγότερες” από αναφοράς παραγωγές και θα συνεργαστεί άψογα με ένα καλής ποιότητας σύστημα χωρίς να θέτει όρους. Αιτία για αυτή την αξιόπαινη συμπεριφορά είναι, κατά πάσα πιθανότητα, το υβριδικό (στην ουσία) αναλογικό στάδιο όπου οι λυχνίες παίζουν τον ρόλο τους, αλλά με χαμηλούς τόνους και χωρίς να προβληματίζουν με θορύβους και περιττές γλυκανάλατες προσθήκες και παραξενιές και, βεβαίως, το upsampling του οποίου τα πλεονεκτήματα είναι πλέον γενικώς αποδεκτά (γι’ αυτό και θα βρείτε δύσκολα “σκέτο” cd player πλέον...). Καθώς οι ώρες ακρόασης περνούν, η συνολική εντύπωση που σχηματίζεις είναι αυτή ενός πολύ καλού, ισορροπημένου και καλόηχου player, το οποίο θα παίξει τα πάντα, από ακραία ηλεκτρικά ακούσματα όπου η ταχύτητα και ο όγκος μετρούν πάνω από όλα, μέχρι ολιγομελή τζαζ γκρουπ με απαιτητικά και σε πρώτο πλάνο πνευστά, όπου θα ήθελες να ακούς τα κλειδιά και τον “αέρα” και από μεγάλες ορχήστρες με πολυπληθείς οργανικές ομάδες με το βάθος και την κίνηση να

Οι λυχνίες παίζουν, σαφώς, τον ρόλο τους στην άψογα ρυθμισμένη ηχητική ταυτότητα του player. Είναι όμως ένας ρόλος ήπιος ο οποίος καταλήγει σε μια πολύ καλή συνολική αίσθηση.

μετρούν πολύ στην τελική αίσθηση, μέχρι ομφαλοσκοπικά -στα όρια του αυτισμού- έργα ηλεκτρονικής μουσικής που διαρκούν 20 λεπτά/τρακ και θα ήθελες να τα ακούσεις σε εξοντωτικές στάθμες χωρίς να κουράζεσαι χωρίς λόγο .

Τελικώς...

... προσωπικά δεν έχω αμφιβολία ότι η απάντηση στο ερώτημα που είχα στο μυαλό μου αρχικά, το αν δηλαδή το MCD-203 II δικαιούται να έχει την φήμη που έχει, είναι “ναι”. Τα προσφερόμενα είναι πολύ περισσότερα από αυτά που θα περίμενε κανείς αν απλώς διαβάσει το ταμπελάκι με την τιμή και η Advance Acoustic έχει επιτύχει έναν χρυσό συνδυασμό μεταξύ standard και custom τμημάτων του οποίου το αποτέλεσμα είναι πραγματικά αξιοπρόσεκτο ακόμη και με απόλυτα κριτήρια. Αν αναζητάτε ένα player σε αυτά τα χρήματα και έχετε σαν στόχο να ακούτε την μουσική σας καλά είναι ίσως ό,τι καλύτερο μπορείτε να βρείτε αυτή τη στιγμή!

Μια ακόμη διαφορά σε σχέση με το πρώτο MCD-203 είναι το νέο τηλεχειριστήριο.

ΗΧΕΙΟ

Xavian XN 270

20/11/2007

Δοκιμάζουμε το κορυφαίο ηχείο βάσης της, νέας στην Ελληνική αγορά, Τσέχικης Xavian και βρισκόμαστε απέναντι σε ένα πολλά υποσχόμενο κόμπακτ μόνιτορ για συνειδητοποιημένους ακροατές με απαιτήσεις.

Η Xavian ιδρύθηκε το 1996 από τον Roberto Barletta ο οποίος παρουσίασε δύο ηχεία βάσης (τα XN 225/230) και ένα ηχείο δαπέδου (το XN 325). Σήμερα, η εταιρία έχει έδρα (και εργοστάσιο κατασκευής) στην Τσεχία και

Η μπάφλα του XN 270 είναι επικλινή και το faceplate του τούιτερ τοποθετημένο κάτω από τα σασί του γούφερ.

διατηρεί έναν πλήρη κατάλογο προϊόντων ο οποίος περιλαμβάνει ηχεία βάσης, δαπέδου, μοντέλα για εφαρμογές οικιακού κινηματογράφου καθώς επίσης και υπογούφερ. Η Xavian ακολουθεί μια από τις κλασικές συνταγές στην κατασκευή των ηχείων της (η οποία έχει αποδειχθεί

Οι υψηλές συχνότητες έχουν ανατεθεί σε ένα τούιτερ 29mm, μαλακού θόλου της ScanSpeak

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ
Xavian XN 270
Αρχιτεκτονική: Δύο δρόμων, κλειστού τύπου
Μεγάφωνα: Σουίτες ScanSpeak, υφασμάτινου θόλου, 29mm, μιντ/γούφερ 180mm με κώνο από χαρτί ενισχυμένο με ανθρακονήματα.
Crossover: Πρώτης τάξης (6dB/oct), συχνότητα cross 2.5kHz.
Συνδέσεις: Ακροδέκτες που δέχονται βύσματα τύπου "banana", δίχαλα και γυμνό καλώδιο μεγάλης διατομής.
Υποστηρίζεται διπλοκαλωδίωση.
Απόκριση συχνότητας: 55Hz-20kHz, στον ακουστικό άξονα, -3dB
Ευαισθησία: 84dB SPL/2.83V/1m
Εμπέδηση: 8Ω
Διαστάσεις: 325mmx210mmx370mm (υxπxβ)
Βάρος: 14.5kg/ηχείο
Άλλες δυνατότητες: Τοποθέτηση σε ράφι ή σε βάση, προσφέρεται προαιρετικώς η βάση st612 Metallico.
Τιμή: 2450 ευρώ (XN 270), 600 ευρώ (ST 612)
info: Stepcom, τηλ.: 210-963.5365,
web: http://www.xavian.cz/ ,
http://www.stepcom.gr/

επιτυχημένη κατ'επανάληψιν) χρησιμοποιώντας καλοκατασκευασμένες καμπίνες υψηλής ποιότητας (ανοικτού και κλειστού τύπου) σε συνδυασμό με μεγάφωνα από δύο κορυφαίους κατασκευαστές, την ScanSpeak και την Vifa/Peerless.

Στην ελληνική αγορά τα προϊόντα της Xavian "ξεκίνησαν" μέσα στο 2007 και από την πρώτη στιγμή αυτό που τράβηξε την προσοχή μου ήταν το μικρό σε όγκο δίδρομο XN 270. Το XN 270 ανήκει στην κορυφαία σειρά XN και είναι το δεύτερο μετά το μεγάλο μοντέλο της εταιρίας το "Trecentosessanta" - κατά κόσμον XN 360.

Το μιντ/γούφερ είναι διαμέτρου 180mm, επίσης της ScanSpeak, με κώνο από χαρτί ενισχυμένο με ανθρακονήματα.

Γράφω “τράβηξε την προσοχή μου” γιατί ακριβώς αυτό έγινε: Το XN 270 είναι μια λιτή σχεδίαση χωρίς σχεδιαστικές υπερβολές, ανήκοντας στο γνωστό κλαμπ των μικρών δίδρομων ηχείων κλειστού τύπου, ένα είδος που -στη θεωρία τουλάχιστον- μπορεί να προσφέρει εξαιρετική απόδοση. Ας δούμε, το πώς ο Roberto Barletta πέρασε από αυτή την θεωρία στην πράξη...

Στο Εσωτερικό...

Ακολουθώντας μια πρακτική που χρησιμοποιείται από αρκετούς κατασκευαστές τα τελευταία χρόνια, το XN 270 είναι ένα ηχείο με μικρό πλάτος μπάφλας (210 χιλιοστά), αλλά αρκετά μεγάλο βάθος. Ο τυπικός χαρακτηρισμός “ηχείο βιβλιοθήκης” ισχύει υπό την προϋπόθεση ότι έχετε μια βιβλιοθήκη με ράφια σχεδόν 400 χιλιοστών σε βάθος, αλλά βεβαίως όλοι καταλαβαίνουμε ότι αυτού του είδους τα ηχεία αισθάνονται πολύ καλύτερα τοποθετημένα σε μια κατάλληλη, καλής ποιότητας βάση. Για τον λόγο αυτό, άλλωστε, η Xavian προσφέρει την ST 612 “Metallico”, μία βάση η οποία χρησιμοποιεί προφίλ αλουμινίου ως βασικό δομικό στοιχείο, μπορεί να δεχθεί αποσβεστικό υλικό στο εσωτερικό της και επιτρέπει την μηχανική σύνδεση με το ηχείο, ώστε να αποτελεί ένα σώμα με αυτό.

Επιστρέφοντας στο ίδιο το XN 270, αυτό χρησιμοποιεί ένα τουίτερ 29 χιλιοστών μαλακού θόλου της ScanSpeak για τις υψηλές συχνότητες και ένα μιντ/γούφερ 180 χιλιοστών με κώνο από χαρτί ενισχυμένο από ανθρακονήματα, της ίδιας εταιρίας. Σε μια προσπάθεια να πλησιάσουν τα ακουστικά κέντρα των δύο μονάδων η Xavian έχει τοποθετήσει το faceplate του τουίτερ κάτω από το σασί του γούφερ δίνοντας, εκτός των άλλων, και μια ιδιαίτερη προσωπικότητα στην

εμφάνιση του ηχείου, η οποία συμπληρώνεται από την επικλινή μπάφλα που πραγματοποιεί το time alignment, μια τεχνική που ο Barletta φαίνεται να συμπαθεί αρκετά, αν κρίνει κανείς από το γεγονός ότι όλα τα ηχεία της σειράς XN την χρησιμοποιούν. Οι δύο μονάδες οδηγούνται από ένα φίλτρο πρώτης τάξης (6dB/oct, με συχνότητα cross τα 2.5kHz) και η σύνδεση με τον ενισχυτή γίνεται μέσω ακροδεκτών πολύ καλής ποιότητας που δέχονται ακροδέκτες όλων των τύπων (όπως επίσης και γυμνό καλώδιο μεγάλης διατομής) και υποστηρίζουν διπλοκαλωδίωση.

Η καμπίνα του ηχείου είναι κλειστού τύπου και για απόσβεση στο εσωτερικό δεν χρησιμοποιείται κάποιο από τα γνωστά ηχοαπορροφητικά υλικά, αλλά μικρές πυραμιδοειδείς κατασκευές από MDF, 398 συνολικά! Η αίσθηση που αποκομίζει κανείς είναι ότι ή καμπίνα του XN 270 είναι ιδιαίτερα ουδέτερη και το βάρος του κάθε ηχείου, που ξεπερνά τα 14 κιλά συντείνει στην εντύπωση αυτή. Έχοντας ως δεδομένη την φόρτιση του ηχείου και το μέγεθός του, αναμένει κανείς μια χαμηλή ευαισθησία και η Xavian επαληθεύει την πρόβλεψη, αναφέροντας ότι το XN 270 αποδίδει 84dB SPL/2.83V/1m κινούμενο εμφανώς στην περιοχή των αναισθητών ηχείων που θα ζητήσουν αρκετά βατ για να ακουστούν σε υψηλές στάθμες. Η ονομαστική εμπέδηση είναι 8Ω και μια συζήτηση που είχα με τον ίδιο τον Roberto Barletta απέδωσε την πληροφορία ότι η Xavian δίνει μεγάλη σημασία στην συμπεριφορά των ηχείων της, όσον αφορά την διακύμανση της εμπεδότητας, προσπαθώντας να αποφύγει κατά το δυνατόν τις μεγάλες αλλαγές στις τιμές της. Η απόκριση του ηχείου βρίσκεται στην περιοχή των 55Hz-20kHz (μετρημένη στον ακουστικό άξονα και με

μέγιστη απόκλιση τα 3dB).

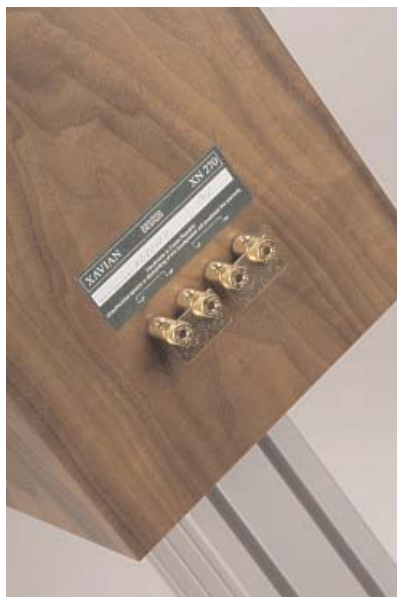
Εντυπώσεις

Κατά την διάρκεια των δοκιμών το XN 270 αντικατέστησε το σύστημα ηχείων αναφοράς (Audio Spectrum Eros με παθητικό subwoofer) και οδηγήθηκε από τον Parasound HCA3500. Το υπόλοιπο σύστημα ήταν το γνωστό, με το Esoteric P70/D70 στον ρόλο της πηγής και τον λαμπάτο προενισχυτή της σειράς Plus της Melos. Όπως συμβαίνει συνήθως, μέρος των ακροάσεων πραγματοποιήθηκαν με τον επεξεργαστή ακουστικής της Copland. Σε δοκιμές ηχείων μικρού όγκου το πρώτο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι, συνήθως, το κατά πόσον η απόδοση στις χαμηλές συχνότητες είναι επαρκής ή όχι, με δεδομένο ότι τα λίγα λίτρα (και στην συγκεκριμένη περίπτωση η κλειστή καμπίνα) καθορίζουν ένα όριο που συχνά είναι αρκετά υψηλό. Πράγματι, τα 55Hz που δίνει η εταιρία στα τυπικά χαρακτηριστικά δεν αφήνουν περιθώρια να ακούσει κανείς εξαιρετικά χαμηλές συχνότητες και το XN 270 δεν προσπαθεί να εξαπατήσει τον ακροατή. Εξαιρετικά ακραίοι ήχοι (από συνθετικές) και οι κατώτερες νότες του εκκλησιαστικού οργάνου, πράγματι χάνονται και δεν αναπαράγονται καθόλου αλλά σε αντιστάθμισμα πήραμε μια εξαιρετικά γρήγορη και καθαρή αναπαραγωγή της περιοχής των χαμηλών συχνοτήτων η οποία περιλαμβάνει κατώτερες νότες των πνευστών (όπως το βαρύτονο σαξόφωνο) και βεβαίως τα συνήθη ρυθμικά μέρη της συντριπτικής πλειονότητας της μουσικής με άλλα λόγια στην πράξη δεν θα σας λείψουν και πολλά πράγματα. Η μεγάλη διαδρομή του μιντ/γούφερ της ScanSpeak επιτρέπει στο ηχείο να διαχειριστεί υψηλές στάθμες και να γεμίσει τον χώρο με την παρουσία του, διατηρώντας ταυτόχρονα έναν αξιοπρόσεκτο έλεγχο και

Η βάση ST 612, που προσφέρεται προαιρετικώς, χρησιμοποιεί έναν συνδυασμό ελαστικών σημείων στήριξης και κοχλιών για την σωστή και ασφαλή σύνδεση με το ηχείο.

Οι ακροδέκτες του XN 270 είναι πολύ καλής ποιότητας, δέχονται όλους τους τύπους ακροδεκτών και υποστηρίζουν διπλοκαλωδίωση.

Κοντινή φωτογραφία από την γραμμή παραγωγής του ηχείου, όπου φαίνεται η δομή που χρησιμοποιεί η Xavian για την απόσβεση στο εσωτερικό.

χαμηλούς χρωματισμούς ακόμη και σε ακραίες συνθήκες. Η συμφωνική ορχήστρα είναι παρούσα και επαρκώς επιβλητική, τα σόλο πνευστά σχηματίζονται ζωντανά στον χώρο και -στην πράξη- ο όγκος δεν θα σας λείψει παρά μόνο σε συγκεκριμένες περιπτώσεις. Για τις περιπτώσεις αυτές, ειρήσθω εν παρόδω, η Xavian έχει φροντίσει: Υπάρχουν δύο υπογούφερ, το Cuoore και το Basso με ενσωματωμένους ενισχυτές τάξης AB (250W και 2x250W αντιστοίχως) και εισόδους υψηλής στάθμης για όσους θα ήθελαν να συνθέσουν ένα σύστημα δορυφόρων/υπογούφερ με σοβαρές αξιώσεις.

Ένα από τα δυνατά σημεία του μικρού Xavian είναι η μεσαία του περιοχή. Οι φωνές έχουν έντονη παρουσία και εστιάζονται με τρόπο που δημιουργεί μια ευχάριστη αίσθηση εγγύτητας, χωρίς να καταπιέζουν και να γίνονται κουραστικές. Μικρά σύνολα με έγχορδα ή/και πνευστά αποδόθηκαν θαυμάσια περιλαμβάνοντας άφθονες λεπτομέρειες και αέρα επιτείνοντας την αίσθηση του “είμαι εκεί” και το ηχείο κατάφερε να να χειριστεί τις άφθονες λεπτομέρειες που μπορεί να προσφέρει το P70/D70 με θαυμαστή άνεση. Στην ανώτερη περιοχή βασιλεύει, όπως θα περίμενε κανείς, το τούιτερ της ScanSpeak με τα γνωστά, λίγο-πολύ, αποτελέσματα. Απουσία σκληρότητας και υπερβολών, μεγάλη έκταση και άνεση στην παράθεση μικρών αλλά καθοριστικών, για το τελικό αποτέλεσμα, λεπτομερειών είναι τα τυπικά χαρακτηριστικά που θα μπορούσα να αναφέρω, χαρακτηριστικά που καθορίζουν μια ευχάριστη ηχητική ταυτότητα που ισορροπεί άνετα και με επιτυχία ανάμεσα στην αυστηρότητα του μόνιτορ και την ελαφρώς κολακευτική για το πρόγραμμα συμπεριφορά ενός καθαρόαιμου audio-ophile ηχείου που “αντέχει” στις μέτριες ή

Το XN 270 ακολουθεί το τρέχον ρεύμα στην σχεδίαση μικρών ηχείων, έχοντας μεγάλο βάθος, λίγο μικρότερο από 40 εκατοστά.

κακές παραγωγές με τις οποίες θα τροφοδοτηθεί κατά καιρούς... Η στενή μπάφλα, η εγγύτητα των δύο μονάδων και η ποιότητα του τούιτερ προϊδεάζουν επαρκώς, είναι η αλήθεια, για την στερεοφωνική εικόνα την οποία είναι σε θέση να δημιουργήσει το XN 270 και η αλήθεια είναι ότι δεν έμεινα καθόλου παραπονεμένος στο σημείο αυτό. Το ηχείο εξαφανίζεται αμέσως από τον χώρο και δίνει την θέση του σε μια σαφέστατη ηχητική σκηνή με καλό πλάτος και μεγάλη λεπτομέρεια, ιδιαίτερα στην κατανομή των πηγών στον οριζόντιο άξονα. Η “ευγενική” φύση του ηχείου στην περιοχή των υψηλών συχνοτήτων και οι λεπτομέρειες που μπορεί να αποδώσει στην μεσαία και ανώτερη μεσαία περιοχή, βοηθούν στο να δημιουργηθεί μια εξαιρετική ψευδαίσθηση της ορχήστρας και του χώρου, με σαφή εστιασμό οργάνων και οργανικών ομάδων, καλή κίνηση και αρκετές δυνατότητες βάθους.

Το συνολικό “πακέτο”, λοιπόν μπορεί εύκολα να τραβήξει την προσοχή του μουσικόφιλου που ενδιαφέρεται και για τις τεχνικές πλευρές μιας παραγωγής και -κατά περίπτωση και με την βοήθεια μιας καλής ηχογράφησης- να καθλώσει και να εκπλήξει, ενώ την ίδια στιγμή μου φάνηκε ότι είναι αρκετά ανεκτικό σε μέτριες καταστάσεις από πλευράς ποιότητας του μουσικού υλικού. Το κατά πόσον όλα αυτά αποτελούν μια συνειδητή επιλογή της Xavian η οποία αναζήτησε έναν καλό συμβιβασμό ανάμεσα στο αυστηρό μόνιτορ και το ευάκουστο καθημερινής χρήσης ηχείο, είναι δύσκολο να το επιβεβαιώσει κανείς, το αποτέλεσμα πάντως είναι κάτι παραπάνω από ενδιαφέρον!

Τελικώς...

...αν, πράγματι, “έχεις μόνο μια ευκαιρία για να κάνεις μια καλή πρώτη εντύπωση”

Μπορεί να μην φαίνεται “με την πρώτη” αλλά η σχεδίαση της μπάφλας είναι ένα μικρό έργο τέχνης με προσοχή στη λεπτομέρεια.

όπως συχνά λέγεται, τότε η πρώτη εντύπωση που αποκόμισα για την Xavian είναι άκρως θετική. Το ότι οι απλές συνταγές είναι οι δυσκολότερες είναι επίσης γνωστό και με το σκεπτικό αυτό το XN 270 είναι πράγματι μια άριστη εκτέλεση μιας αναγνωρισμένης συνταγής, με ποιοτικά υλικά και φροντίδα που φαίνεται σε κάθε σημείο του προϊόντος. Αν αναζητάτε ένα πολύ καλό μικρό ηχείο, θα πρέπει οπωσδήποτε να το βάλετε στον κατάλογο σας, προς ακρόαση.

Thesis Audio Amalthea

04/12/2007

Το μεγαλύτερο πλατό της, νέας στην ελληνική αγορά, ιταλικής Thesis Audio είναι μια ενδιαφέρουσα κατασκευή χωρίς ανάρτηση που φιλοδοξεί να καταλάβει μια καλή θέση στην δύσκολη αγορά των κορυφαίων αναλογικών συστημάτων...

Την Thesis Audio δεν την γνώριζα, είναι η αλήθεια, μέχρι πριν από λίγους μήνες. Είδα τα προϊόντα της για πρώτη φορά στην εφετινή έκθεση Sound & Vision και όπως αποδείχθηκε πρόκειται πράγματι για μια σχετικώς νέα εταιρία από την Ιταλία η οποία κατασκευάζει, προς το παρόν τουλάχιστον, μόνο πλατό. Η σειρά προϊόντων της περιλαμβάνει τρία μοντέλα, το Himalia, το Lysithea και το κορυφαίο Amalthea με τα ονόματά τους να προέρχονται -σύμφωνα με την ίδια την Thesis Audio- από τις ονομασίες των δορυφόρων του Δία.

Οι Ιταλοί έχουν χρησιμοποιήσει μια κλασική αρχιτεκτονική χωρίς ανάρτηση και στα τρία μοντέλα τους, επιλέγοντας μετάδοση κίνησης με ιμάντα και

Το Amalthea είναι ένα βαρύ πλατό το οποίο όμως δεν είναι καθόλου άχαρο. Η Ιταλική αισθητική και η παράδοση στο design δεν κρύβονται ούτε εδώ...

χρησιμοποιώντας ως βάση για τα μηχανικά μέρη μια ακουστικώς αδρανή λίθινη δομή η οποία προσφέρει και μια ιδιαίτερη αισθητική.

Το Amalthea, που αποτελεί και το αντικείμενο αυτής της δοκιμής, (και στοιχίζει 6.680 ευρώ) χρησιμοποιεί επιπροσθέτως ένα ενδιάμεσο σύστημα απορρόφησης των κραδασμών με ελαστικά δακτυλίδια και συνδεύεται από μια βαριά βάση κατασκευασμένη από το ίδιο υλικό η οποία πάντως πωλείται και ως αξεσουάρ από την Thesis, για χρήση και με τα άλλα μοντέλα, ή γενικώς και με άλλες συσκευές που είναι ευαίσθητες στους κραδασμούς.

Το πακέτο που είχα στη διάθεσή μου για δοκιμή περιελάμβανε τον κλασικό SME IV καθώς και την Clearaudio Concerto,

Η βάση είναι κατασκευασμένη από ακουστικώς αδρανές λίθινο υλικό και έχει τρία σημεία στήριξης.

την φθηνότερη κεφαλή στην κορυφαία σειρά του Γερμανού κατασκευαστή, ενώ ο Έλληνας εισαγωγέας συνόδευσε το πλατό με ένα ξεχωριστό καλώδιο σύνδεσης της Analysis Plus, το Silver Oval.

Στο Εσωτερικό...

Η γενική δομή του Amalthea δεν χαράζει νέους δρόμους στην αρχιτεκτονική των αναλογικών συστημάτων (με μία μικρή εξαίρεση όπως θα δούμε παρακάτω...). Όπως μπορείτε να δείτε και από τις φωτογραφίες το πλατό βασίζεται σε δύο λίθινα πλαίσια τα οποία αποτελούνται από καμπυλωμένες δοκούς παραλληλεπίπεδης διατομής και, σύμφωνα με την εταιρία, είναι ιδιαιτέρως αδρανή. Το κάτω πλαίσιο διαθέτει τρία σημεία στήριξης που καταλήγουν σε ακίδες, τα δύο από τα οποία είναι ρυθμιζόμενα ώστε να εξασφαλίζεται η σωστή ευθυγράμμιση του συστήματος με το οριζόντιο επίπεδο, ενώ το ανώτερο πλαίσιο φέρει το σημείο στήριξης του βραχίονα (το οποίο μπορεί να δεχτεί όλες τις γνωστές μοντούρες, ώστε να μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τους περισσότερους βραχίονες της αγοράς) και το έδρανο. Ανάμεσα στα δύο πλαίσια υπάρχει ένα σύστημα απόσβεσης των κραδασμών το οποίο αποτελείται από κοίλα σημεία στήριξης κατασκευασμένα από αλουμίνιο (στο κάτω πλαίσιο) και αντίστοιχες κωνικές προεξοχές στην περιφέρεια των οποίων έχουν τοποθετηθεί τρεις ελαστικοί δακτύλιοι (στο επάνω πλαίσιο). Χωρίς να έχει κάποια εμφανή ελαστικότητα ή ελευθερία κίνησης (όπως συμβαίνει με τα ανατρεπόμενα συστήματα), είναι αναμενόμενο ότι το σύστημα προσφέρει κάποια απόσβεση στις εξωγενείς ταλαντώσεις. Ίσως το πλέον ενδιαφέρον σημείο της κατασκευής και σαφώς ένα σημείο στο οποίο το Amalthea διαφοροποιείται από πολλά παρόμοια συστήματα, είναι το έδρανο. Αυτό είναι μεγάλης διαμέτρου, καταλήγει σε σφαιρίδιο ενώ ο άξονας είναι επιχρωμασμένος. Το ίδιο το έδρανο (το οποίο είναι αντεστραμμένο) είναι ορειχάλκινο. Αυτό που έχει κάνει η Thesis, εδώ, είναι ότι έχει δώσει μια ελαφριά (αλλά πάντως μετρήσιμη) κλίση στο έδρανο και οι λόγοι γιαυτό είναι δύο: Πρώτον, η κλίση αυτή εξισορροπεί την τάση από τον ιμάντα και τον κινητήρα, επομένως εξασφαλίζει χαμηλότερες φθορές στο έδρανο και δεύτερον εξασφαλίζει ότι το επίπεδο επάνω στο

Το κάθε σημείο στήριξης καταλήγει σε έναν ρυθμιζόμενο κώνο.

οποίο βρίσκεται το τόξο κίνησης της ακίδας είναι επίπεδο. Πώς γίνεται αυτό; Το πλατό, το οποίο είναι κατασκευασμένο από ένα μασίφ κομμάτι συνθετικού υλικού είναι κοίλο ώστε να εξασφαλίζεται η καλύτερη δυνατή επαφή με τον δίσκο και χρησιμοποιεί ένα βαρύ clamp (περίπου ενός κιλού) για το σκοπό αυτό. Η μεγάλη πίεση που εξασκείται στον δίσκο δίνει μια κλίση προς το εσωτερικό, καθώς η επιφάνεια του ακολουθεί πιστά την κοίλη διαμόρφωση του πλατό, οπότε η υπό γωνία τοποθέτηση του εδράνου είναι απαραίτητη ώστε η κλίση αυτή να αντισταθμιστεί! Πριν κατηγορήσετε τους Ιταλούς για πολυπλοκότητα θα ήθελα να σας θυμίσω ότι μια παρόμοια λύση χρησιμοποιείται και στους μηχανισμούς ανάγνωσης CD VRDS της Teac! Η λύση αυτή βεβαίως συνεπάγεται δύο περιορισμούς: Πρώτον, η οριζόντιωση του πλατό μπορεί να μετρηθεί σωστά (με το σχετικό αλφάδι) μόνο επάνω στο τόξο κίνησης της ακίδας και στο σημείο στήριξης του βραχίονα και δεύτερον (και σημαντικότερο) θα πρέπει πάντοτε να χρησιμοποιείται το clamp ώστε ο δίσκος πράγματι να εφάπτεται πλήρως με το πλατό. Σε αντίθετη περίπτωση η όλη γεωμετρία πάει περίπατο...

Η κίνηση στο σύστημα δίνεται από έναν εξωτερικά τοποθετημένο κινητήρα dc, ηλεκτρονικά ελεγχόμενο, ο οποίος προσφέρει δυνατότητα επιλογής 33/45 στροφών μέσω ενός διακόπτη καθώς επίσης και δυνατότητα μικρομετρικής ρύθμισης, ανεξάρτητης σε κάθε ταχύτητα, υπό την προϋπόθεση βεβαίως ότι έχετε ένα καλό στροβοσκόπιο. Η μετάδοση της κίνησης γίνεται από έναν ναύλον “ιμάντα”, στην πραγματικότητα ένα νήμα πολύ μικρής διατομής, ο οποίος εφάπτεται στην περιφέρεια του πλατό.

Εντυπώσεις

Το αρχικό στήσιμο του Amalthea δεν με δυσκόλεψε ιδιαίτερα. Η οριζόντιωση του γίνεται εύκολα χάρις στα μεγάλης διαμέτρου ρυθμιζόμενα (με το χέρι) σημεία στήριξης, ο βραχίονας ήταν ήδη τοποθετημένος και το μόνο που χρειάζεται, εκτός αυτών, είναι η σωστή τοποθέτηση κινητήρα και ιμάντα. Εδώ, απαιτείται, ίσως, λίγο αυξημένη προσοχή, κι αυτό επειδή η τροχαλία του κινητήρα είναι μικρή σε διάμετρο (σε μια προσπάθεια να αυξηθεί η ροπή κατά την

Το ανώτερο επίπεδο στηρίζεται σε ειδικά διαμορφωμένες κωνικές προεξοχές με ελαστικούς δακτυλίους οι οποίοι προσφέρουν απόσβεση των κραδασμών.

εκκίνηση- προφανώς). Η επιλογή αυτή σημαίνει ότι η τάση του ιμάντα είναι αρκετά κρίσιμη αφού ελάχιστη απόκλιση από την σωστή θέση σημαίνει ότι ο ιμάντας γλιστρά και υπάρχει απώλεια στις στροφές. Ευτυχώς, η εταιρία προσφέρει ένα απλό αλλά πολύ χρήσιμο προτράκτορ που επιτρέπει την σωστή τοποθέτηση χωρίς πολλούς πειραματισμούς. Η βάση η οποία συνοδεύει το σύστημα ως στάνταρντ εξοπλισμός και είναι κατασκευασμένη, επίσης, από ακουστικά αδρανές υλικό κάνει τα πράγματα πιο εύκολα και προσθέτει ένα ακόμη στάδιο απομόνωσης (η “δουλειά” που έχει γίνει από την Thesis, με την κοπή του λογοτύπου, ατυχώς δεν φαίνεται όταν τοποθετήσεις το πλατό...).

Παρά το γεγονός ότι δεν χρησιμοποιείται κάποιο είδος ελαστικής ανάρτησης (με την κλασική έννοια του όρου) το Amalthea φάνηκε αρκετά ικανό να απομονώνει εξωτερικούς κραδασμούς και δεν μας προβλημάτισε κατά τις ακροάσεις σε καμία περίπτωση. Με εξαίρεση την περίπτωση κατά την οποία κάποιος κτυπήσει άμεσα το ίδιο το πλατό το “πακέτο” αποδείχθηκε ανθεκτικό στην μηχανική ανάδραση και ιδιαίτερα σιωπηλό από πλευράς μηχανικών θορύβων εν γένει. Η συμπεριφορά αυτή έφερε στην επιφάνεια τι σημαντικές δυνατότητες απόδοσης χαμηλών συχνοτήτων με καλές δυνατότητες ανάλυσης και λεπτομέρειας και χωρίς να υπάρχει έκφραση κάποιας περιοχής. Το Amalthea, με την συγκεκριμένη σύνθεση, υπήρξε ιδιαίτερα αποκαλυπτικό, επιδεικνύοντας άνεση στην περιγραφή του σώματος της ορχήστρας και των επιμέρους οργάνων και παράλληλα υποδεικνύοντας “με τρόπο” παραγωγές όπου έχει γίνει χιμμ... οικονομία στην συγκεκριμένη περιοχή κατά την παραγωγή του δίσκου. Το ρυθμικό μέρος της κάθε σύνθεσης “βγαίνει” άκοπα θα έλεγε κανείς, ξεκάθαρα και με σωστή παρουσία, είναι δηλαδή ισορροπημένο χωρίς να γίνεται βαρύ αλλά και χωρίς να είναι στεγνό ή υπερβολικά κρατημένο. Ο όγκος των μεγάλων εγχόρδων της συμφωνικής ορχήστρας είναι παρών ενώ το σύστημα αισθάνθηκε πολύ άνετα και με υπερβολικούς χαμηλά ηλεκτρονικούς ήχους τους οποίους και απέδωσε με

Ο άξονας είναι επιχρωμιωμένος, καταλήγει σε σφαιρίδιο και είναι τοποθετημένος υπό κλίση

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Thesis Audio Amalthea

Αρχιτεκτονική: Σασί σε δύο επίπεδα, χωρίς ανάρτηση, από ακουστικά αδρανές λίθινο υλικό.

Στήριξη: Σε τρία σημεία μέσω ρυθμιζόμενων κώνων/ακίδων. Περιλαμβάνεται ειδική βάση Απόσβεση κραδασμών: Μέσω τριών κωνικών στοιχείων με ελαστικά δακτυλίδια

Πλατό: Από μασίφ συνθετικό υλικό

Έδρανο: Αντεστραμμένο, από ορείχαλκο, επιχρωμιωμένος άξονας/σφαιρίδιο, τοποθετημένο υπό κλίση

Κινητήρας: Εξωτερικός, DC, ηλεκτρονικά ελεγχόμενος, με δυνατότητα επιλογής στροφών και ανεξάρτητης μικρομετρικής ρύθμισης. Μετάδοση: Μέσω ιμάντα Άλλες δυνατότητες: Clamp

Τιμή: 6680 ευρώ (πλατό+βάση). Το σύστημα που δοκιμάστηκε ήταν εξοπλισμένο με τον βραχίονα SME IV (1980 ευρώ), την κεφαλή Clearaudio Concerto (1700 ευρώ) και το καλώδιο Analysis Plus Silver Oval (1030 ευρώ).

INFO: HiFi Power, τηλ.: 210-384.5272, web: <http://www.hifipower.gr>, <http://www.thesisaudio.it/>

άνεση. Η έλλειψη χρωματισμών και το σιωπηλό έδρανο επέτρεψαν στον συνδυασμό SME IV/Clearaudio Concerto να ιχνηλατήσει τον δίσκο όπως θα περίμενε κανείς, με δεδομένη την φήμη των δύο συγκεκριμένων εξαρτημάτων, παρά το γεγονός ότι η τυπική συχνότητα συντονισμού του συστήματος είναι λίγο ψηλά (στα 10.8Hz, χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψιν οι βίδες και το finger lift το οποίο τελικώς χρησιμοποίησα για να αυξήσω λίγο τη μάζα). Το τελικό αποτέλεσμα που πήρα ήταν πολύ καλή στερεοφωνική εικόνα με σημαντικές δυνατότητες απόδοσης του βάθους, καλό και σταθερό πλάτος και άφθονο αέρα ανάμεσα στα όργανα. Η μεσαία περιοχή είναι ξεκούραστη, οι φωνές έχουν έντονη αλλά φυσική παρουσία και οι υψηλές συχνότητες είναι διαυγείς με αρμονικό πλούτο και ευχάριστες, επιτρέποντας μακρόχρονης ακροάσεις σε υψηλές στάθμες χωρίς το παραμικρό πρόβλημα.

Το πλατό της δοκιμής ήταν εξοπλισμένο με τον βραχίονα SME IV...

Η γενική εντύπωση που αποκομίζει κανείς είναι ότι έχει απέναντί του ένα γρήγορο σύστημα το οποίο μπορεί να “τραβήξει” πολλές λεπτομέρειες από τον δίσκο, με μεγάλη αναγνωσιμότητα χωρίς να είναι θορυβώδες. Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του Amalthea είναι η σχεδόν παντελής απουσία υποηχητικών συχνοτήτων που σχετίζονται με το παραμόρφωση της επιφάνειας των δίσκων. Για την συντριπτική πλειονότητα των βινυλίων το βάρος του clamp αρκεί για να εξασφαλιστεί η άψογη επαφή με το πλατό και οι ιδανικές συνθήκες ανάγνωσης και αυτό αντανακλάται στο τελικό αποτέλεσμα: Χωρίς την συνεχή διέγερση από πολύ χαμηλές συχνότητες, το

...και την κεφαλή Clearaudio Concerto, με το χαρακτηριστικό ξύλινο κέλυφος.

Το βαρύ clamp συνεργάζεται ιδανικά με το κοίλο πλατό ώστε να εξασφαλίζουν άψογη επαφή του δίσκου.

Amalthea: Η Thesis Audio δανείζεται τα ονόματα των μοντέλων της από τα αντίστοιχα ονόματα των δορυφόρων του Δία.

Παρά την ηλικία του, ο SME IV παραμένει ένα διαχρονικό έργο μηχανολογικής τέχνης...

σύστημα βραχίονα/κεφαλής μπορεί να ιχνηλατήσει καλύτερα και οι στάθμες που μπορεί να επιτύχει κανείς είναι υψηλότερες καθώς δεν καταπονούνται τα γούφερ (και δεν χρειάζεται να ενεργοποιήσεις υποηχητικά φίλτρα, αν έχεις).

Τελικώς...

...οι Ιταλοί φαίνεται να έχουν κάνει καλή δουλειά σε όλους τους τομείς. Το Amalthea είναι στιβαρό και ανθεκτικό στους κραδασμούς χωρίς να είναι εξωφρενικά ογκώδες ή άχαρο, διαθέτει μια ενδιαφέρουσα προσέγγιση στο θέμα της γεωμετρίας και είναι απλό στο στήσιμό του. Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι να αποτελεί μια πολύ καλή βάση για να χρησιμοποιήσετε έναν κορυφαίο σύστημα βραχίονα-κεφαλής, κάτι το οποίο είναι και το ζητούμενο, εν τέλει, σε ένα πλατό.

Ο κινητήρας είναι dc ηλεκτρονικά ελεγχόμενος και επιτρέπει την επιλογή 33/45 και την μικρομετρική ρύθμιση των στροφών.

Τα σημεία στήριξης του συστήματος είναι κατασκευασμένα από αλουμίνιο.

Το πλατό στηρίζεται σε μια βάση από το ίδιο, λίθινο, υλικό που έχει αρκετά μεγάλη μάζα (10kg) και ρυθμιζόμενες ακίδες.

CD PLAYER/ΠΡΟΕΝΙΣΧΥΤΗΣ/ΤΕΛΙΚΟΣ ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ

Linn Majik CD player/Kontrol/2100

18/12/2007

Το Majik της Linn φαίνεται να σχεδιάστηκε εξ αρχής ως ένα concept, τρεις συσκευές που ταιριάζουν μεταξύ τους και είναι ικανές να προσφέρουν ποιοτική αναπαραγωγή. Ωστόσο, η γνωστή εταιρία δεν φαίνεται να παρέμεινε στην αισθητική και τις γενικόλογες διατυπώσεις, εξοπλίζοντας τα μηχανήματα της σειράς με μια σειρά από ενδιαφέρουσες δυνατότητες και εφαρμόζοντας εξίσου ενδιαφέρουσες σχεδιαστικές επιλογές...

Κινδυνεύοντας να γίνω κοινότοπος (αφού το έχουν ήδη θίξει αρκετοί συνάδελφοι σε μέσα του εξωτερικού), δεν μπορώ να αποφύγω να σχολιάσω το γεγονός ότι η Linn κινήθηκε με αξιοσημείωτη ταχύτητα από τον αναλογικό φονταμενταλισμό που ήθελε το βινύλιο ως τον μοναδικό επί γης προφήτη του καλού ήχου, στις ψηφιακές πηγές. Και το έκανε όχι απλώς διεκπεραιωτικά, “πετώντας” στην αγορά ένα player, αλλά με φροντίδα και συνέπεια, όπως θα περίμενε κανείς από το συγκεκριμένο όνομα και με το βλέμμα στο μέλλον. Η σειρά Majik (στην οποία προσφάτως προστέθηκε και ένας ολοκληρωμένος ενισχυτής) απευθύνεται σε όσους θα ήθελαν ένα ποιοτικό πακέτο συσκευών με σημαντικές δυνατότητες ελέγχου, μέσω ενός συστήματος οικιακού αυτοματισμού, όπως το Knekt, και με δυνατότητες που δεν θα τους άφηνε πίσω σε σχέση με τις εξελίξεις. Ποιός να το φανταζόταν; Μια πηγή με τον λογότυπο Linn στην πρόσοψη και δυνατότητα να παίζει δίσκους με αρχεία mp3... Έχει η ζωή (και το audio) γυρίσματα!

Οι συσκευές που είχαμε στη διάθεσή μας

Η αισθητική των συσκευών της σειράς Majik είναι απλή, αλλά ενδιαφέρουσα. Οι διακόπτες έχουν περιοριστεί στο ελάχιστο, και οι οθόνες είναι ευανάγνωστες.

για την δοκιμή αυτή ήταν το CD player της σειράς (το οποίο ονομάζεται, απλώς, CD player), ο προενισχυτής Kontrol και ο μικρός τελικός ενισχυτής 2100. Στην πραγματικότητα, βρεθήκαμε απέναντι από ένα πακέτο αρκετά υψηλής τιμής, λίγο κάτω από τα 8.000 ευρώ, επομένως το στοίχημα του Majik και οι στόχοι του δεν είναι καθόλου ταπεινοί. Ας δούμε ποιά πορεία επέλεξαν οι Σκωτσέζοι προς αυτούς...

Στο Εσωτερικό...

Όπως θα περίμενε κανείς, οι τρεις συσκευές μοιράζονται μια κοινή αισθητική της οποίας η αποδοχή είναι, κατά πάσα πιθανότητα, μια υποκειμενική υπόθεση. Από όσους τα είδαν κατά την διάρκεια της δοκιμής, κάποιοι θεώρησαν τα σασί της σειράς Majik υπερβολικά χαμηλών τόνων, αλλά αρκετοί – οι περισσότεροι θα έλεγα – εκτίμησαν την λιτότητα των γραμμών (που πάντως δεν είναι απλοϊκές και “τετράγωνες” αν τις προσέξεις) και τα ευανάγνωστα display τόσο του player όσο και του προενισχυτή. Οι διακόπτες περιορίζονται στους βασικούς και δεν θα αποφύγω τον πειρασμό να παρατηρήσω ότι τα Majik ήταν τα μόνα μηχανήματα του ρακ (εδώ και καιρό) που είχαν το power δεξιά και -στην περίπτωση του cd player- το eject αριστερά. Το έσβησα ουκ

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Linn Majik CD player
Συμβατότητα: CD, CD-R/RW, DTS Audio, CD-MP3
Sampling rate: 44.1kHz
Έξοδοι: Single ended (2x), ψηφιακές (ομοαξονική και οπτική)
Δυνατότητα κεντρικού χειρισμού: Ναι, μέσω control bus και θύρας RS232
Διαστάσεις: 381x80x355 (mm, πχυxβ)
Βάρος: 4.9kg

Linn Majik Kontrol
Είσοδοι: 6, 5 line, 1 phono (mm), κατ' επιλογή phono(mc) ή line
Είσοδος phono: 48kΩ/68pF, κέρδος: 40dB (mm), 180Ω/10nF, κέρδος 54/64dB (mc)
Έξοδοι: 1 line out, 1 rec out, δυνατότητα επιλογής πηγής προς εγγραφή.
Ρύθμιση στάθμης: Αναλογική, ψηφιακά ελεγχόμενη
Δυνατότητα κεντρικού χειρισμού: Ναι, μέσω control bus, θύρας RS232 και του συστήματος multi-room Knekt.
Διαστάσεις: 381x80x355 (mm, πχυxβ)
Βάρος: 4.9kg

Linn Majik 2100
Ισχύς: 2x56W/8Ω, 2x100W/4Ω
Είσοδοι: line, με ρυθμιζόμενη ευαισθησία για χρήση στο σύστημα Aktiv
Έξοδοι: Σύνδεσης ηχείων, line out για σύνδεση με άλλου τελικούς ενισχυτές.
Διαστάσεις: 381x80x355 (mm, πχυxβ)
Βάρος: 5.2kg

Τιμές: 2.201 ευρώ (CD player), 2.975 ευρώ (Kontrol), 2.618 ευρώ (2100)
Τηλεοπτική Α.Ε., τηλ.: 210-983.4900, web: <http://www.linn.co.uk/>

ολίγες φορές κατά λάθος, αλλά συμβιβάζομαι με την ιδέα ότι αυτό δεν σχετίζεται με την ποιότητα της συσκευής η οποία με κάποιο τρόπο πρέπει να δείχνει και την καταγωγή της, είμαι δε βέβαιος ότι θα υπάρχει κάποια καλή δικαιολογία για την επιλογή αυτή...!

Το CD player βασίζεται σε έναν μηχανισμό ανάγνωσης DVDs (της Κορεατικής DVS) ο οποίος είναι αρκετά γρήγορος στην ανάγνωση (όχι όμως τόσο γρήγορος όσο ένα σκέτο cd-transport), συμβατός με CD, CD-R/RW και αθόρυβος κατά τις κινήσεις του. Η αρχική επεξεργασία του σήματος γίνεται από έναν μεγάλο επεξεργαστή της ESS, της σειράς Vibrato (ES6168F) ο οποίος περιλαμβάνει όλα τα απαραίτητα ώστε να είναι δυνατό το decoding δίσκων mp3 και DTS (audio) -μια επιλογή που γίνεται όλο και πιο

συνηθισμένη στα μοντέρνα players. Η Linn έχει επιλέξει ένα chip της σειράς Spartan της Xilinx σε συνεργασία με μνήμη RAM (της Samsung) για την επεξεργασία του ψηφιακού σήματος και έχει “κρύψει” τους DACs για τους οποίους δεν δίνει πληροφορίες. Από τα τεχνικά χαρακτηριστικά που δημοσιεύονται πάντως, μου δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι δεν χρησιμοποιείται κάποιος αλγόριθμος upsampling. Στο αναλογικό στάδιο χρησιμοποιούνται οι τελεστικοί OPA604 της Burr-Brown με στάδια εισόδου FET. Η Linn έχει χρησιμοποιήσει (όπως και σε άλλες συσκευές) το άρθρωμα Brilliant για την τροφοδοσία της συσκευής. Το Brilliant είναι ένα διακοπτικό

Ο χρήστης θα βρει όλα τα απαραίτητα για να καλύψει όλες τις πιθανές του ανάγκες.

Το CD player προσφέρει δύο ζεύγη εξόδων line out και ψηφιακές εξόδους.

Ο Kontrol διαθέτει phono (mm) και δυνατότητα σύνδεσης με το σύστημα Knekt

Ο 2100 διαθέτει καλής ποιότητας υποδοχές σύνδεσης των ηχείων, εξόδους line προς άλλους τελικούς και ρυθμιστικά ευαισθησίας.

τροφοδοτικό, ειδικά σχεδιασμένο για εφαρμογές audio, το οποίο -σύμφωνα με την εταιρία- ανορθώνει την τάση AC και στην συνέχεια μετατρέπει την τάση DC σε ένα πολύ γρήγορο τετραγωνικό σήμα, ώστε να μην απαιτούνται μεγάλες χωρητικότητες στα φίλτρα του τροφοδοτικού. Από πλευράς δυνατοτήτων σύνδεσης, ο χρήστης έχει στην διάθεσή του δυο single ended εξόδους, τις κλασικές ψηφιακές (οπτική και ομοαξονική) καθώς και όλες τις απαραίτητες θύρες για τον έλεγχο από ένα σύστημα οικιακού αυτοματισμού (bus τηλεχειρισμού και RS232).

Ο προενισχυτής Kontrol προσφέρει έξι εισόδους από τις οποίες η μια μπορεί να δεχτεί σήματα από φωνογραφική κεφαλή κινητού μαγνήτη και επιπροσθέτως μπορεί να μετατραπεί σε είσοδο για κεφαλές κινητού πηνίου ή και σε line, από το service της εταιρίας, ξεχωριστό βρόχο σήματος προς εγγραφή (αυτό σημαίνει ότι μπορείτε να ακούτε και να εγγράφετε από διαφορετικές πηγές) και μια αρκετά εκτεταμένη σειρά από άλλες δυνατότητες στις οποίες ο χρήστης έχει πρόσβαση από ένα μενού που εμφανίζεται στην οθόνη. Στις δυνατότητες αυτές περιλαμβάνεται το customizing του display, η ονομασία κάθε εισόδου από τον χρήστη, η ξεχωριστή ρύθμιση της ευαισθησίας κάθε εισόδου, ο ρυθμός με τον οποίο ρυθμίζεται η στάθμη, το ανώτατο όριο στο οποίο μπορεί αυτή να φτάσει, κλπ.

Μια ματιά στο εσωτερικό του Kontrol φέρνει στην επιφάνεια μια καλοκατασκευασμένη συσκευή, με διακοπτικό τροφοδοτικό, και το κλασικό, ψηφιακά ελεγχόμενο αλλά αναλογικό στην δράση του ρυθμιστικό στάθμης της Burr-Brown (PGA4311). Τα στάδια κέρδους του προενισχυτή χρησιμοποιούν τους OPA4134 της Burr-Brown, έναν τετραπλό τελεστικό ενισχυτή ο οποίος ανήκει στην σειρά Sound Plus της εταιρίας τα μέλη της οποίας είναι ειδικά σχεδιασμένα για απαιτητικές εφαρμογές ήχου.

Οι συνδέσεις στον προενισχυτή γίνονται μέσω τυπικά καλών βυσμάτων RCA και ο χρήστης έχει στην διάθεσή του μια έξοδο προς τον τελικό ενισχυτή, μία έξοδο εγγραφής καθώς και μια σειρά θυρών για συνεργασία με συστήματα οικιακού αυτοματισμού, αφού ο Kontrol μπορεί να συνεργαστεί με το multi-room σύστημα Knekt της εταιρίας.

Η ψύξη του υβριδικού σταδίου εξόδου Chakra που χρησιμοποιεί μονολιθικά ολοκληρωμένα και διακριτούς ημιαγωγούς ισχύος γίνεται με αυτή την μικρή ψύκτρα και έναν ανεμιστήρα.

Ο τελικός ενισχυτής 2100 είναι, ίσως, η πλέον ενδιαφέρουσα συσκευή, από πλευράς δομής, της σειράς Majik. Το χαμηλό του προφίλ και το εντελώς λογικό του βάρος, προδίδουν, κατ' αρχήν, το γεγονός ότι η τροφοδοσία έχει ανατεθεί, κι εδώ, σε ένα διακοπτικό τροφοδοτικό αλλά, αυτό ήταν κάτι αναμενόμενο αφού η Linn δείχνει να έχει εξελίξει αρκετά αυτό το κομμάτι. Αυτό που διαφοροποιεί τον 2100 είναι η τοπολογία Chakra την οποία ενσωματώνει, μια τοπολογία η οποία αρχικώς χρησιμοποιήθηκε στα ενεργά επαγγελματικά μόνιτορ της Linn (τα 328A) και περιλαμβάνει ένα υβριδικό στάδιο εξόδου το οποίο αποτελεί συνδυασμό ενός μονολιθικού ολοκληρωμένου ισχύος και ενός ζεύγους κλασικών διπολικών ημιαγωγών υψηλού ρεύματος σε τάξη AB. Η αρχή λειτουργίας του Chakra είναι το “μοίρασμα” της ισχύος, με τις χαμηλές τιμές (δηλαδή σε μεσαίες και χαμηλές στάθμες λειτουργίας) να έχουν ανατεθεί στο μονολιθικό ολοκληρωμένο και τις υψηλές τιμές ρευμάτων να υπηρετούνται από τα τρανζίστορς. Κατά την ίδια την Linn, η τοπολογία αυτή διατηρεί τα καλά χαρακτηριστικά των μονολιθικών κυκλωμάτων (για παράδειγμα την θερμική αντιστάθμιση που προσφέρει η χρήση ενός και μόνο τσιπ και τα πολύπλοκα κυκλώματα ελέγχου που μπορούν να υλοποιηθούν με τεχνικές LSI) και λύνει το σημαντικότερο πρόβλημα, αυτό των μεγάλων ρευμάτων τα οποία, παραδοσιακά, αυτού του είδους τα εξαρτήματα δεν μπορούν να υποστηρίξουν. Το στάδιο αυτό μπορεί να αποδώσει 56W σε φορτία 8Ω και 100W σε φορτία 4Ω και η ψύξη του εξασφαλίζεται από μια μικρή σε μέγεθος εσωτερική ψύκτρα και έναν ανεμιστήρα στην πρόσοψη (πίσω από ένα πλέγμα). Ο 2100 προσφέρει ένα ζεύγος single ended εισόδων και ένα ζεύγος υποδοχών σύνδεσης με ηχεία καλής ποιότητας, ενώ ο χρήστης έχει στη διάθεσή του αντίστοιχες εξόδους line για οδήγηση άλλων ενισχυτών ή ενεργών υπογούφερς, καθώς επίσης και ρυθμιστικά ευαισθησίας, για την περίπτωση που ο τελικός χρησιμοποιηθεί ως μέλος ενός ενεργού συστήματος με τα κροσσόβερ Aktiv. Ολόκληρο το σύστημα Majik ελέγχεται από ένα κεντρικό τηλεχειριστήριο το οποίο δίνει πρόσβαση σε όλες τις λειτουργίες που είναι διαθέσιμες και είναι

Ο προενισχυτής phono του Kontrol βρίσκεται τοποθετημένος σε αυτή την ξεχωριστή πλακέτα.

καλαίσθητο με ευανάγνωστες ενδείξεις. Για να χρησιμοποιήσει, πάντως, κανείς όλες τις δυνατότητες δεν μπορεί να αποφύγει τα εγχειρίδια χρήσης αφού πολλά πλήκτρα έχουν διπλές λειτουργίες.

Εντυπώσεις

Το σύστημα είναι απολύτως εύκολο στο αρχικό του στήσιμο και η Linn προσφέρει στην συσκευασία κάθε συσκευής και ένα καλής ποιότητας καλώδιο σύνδεσης, ώστε να κάνει την ζωή του χρήστη ακόμη πιο εύκολη. Το Majik αντικατέστησε την πηγή και τα ενισχυτικά αναφοράς (Teac Esoteric P70/D70, προενισχυτής Melos Plus, Parasound HCA3500) και οδήγησε το σύστημα των Eros της Audio Spectrum με το παθητικό υπογούφερ.

Το σύστημα προσφέρει, όπως ήδη αναφέρθηκε μια εκτεταμένη σειρά ρυθμίσεων από τις οποίες επέλεξα αυτήν της ρυθμιζόμενης ευαισθησίας, προκειμένου να διαπιστώσω ότι η πρόσβαση και η χρήση στο μενού είναι απλή (αν και πρέπει να κάθεται κοντά στις συσκευές για να βλέπεις την οθόνη). Το αποτέλεσμα ήταν ένας προενισχυτής που διατηρούσε σταθερή τη στάθμη μεταξύ των διάφορων πηγών με πολύ λίγη δουλειά.

Παρά την σχετικά μικρή ονομαστική του ισχύ, ο τελικός ενισχυτής αποδείχθηκε πέραν πάσης προσδοκίας ικανός να δημιουργήσει υψηλές στάθμες σε έναν μέτριο χώρο ακρόασης και φάνηκε να φτάνει στο όριο του δύσκολα και όταν το πρόγραμμα είναι ιδιαίτερα απαιτητικό ως προς την ενέργεια που απαιτείται, κάτι που δείχνει ότι πράγματι, το διακοπτικό τροφοδοτικό της Linn κάνει καλή δουλειά, χωρίς να χρειάζεται μεγάλο όγκο και βάρος.

Η συνολική αίσθηση κατά την διάρκεια των ακρόασεων ήταν αυτή τους ισορροπημένου χαρακτήρα, με μοναδική παρατήρηση τις -ίσως- κάπως ταχύτερες αποσβέσεις στην περιοχή των υψηλών συχνοτήτων με όργανα όπως το βιμπράφωνο και το τρίγωνο της συμφωνικής ορχήστρας να σβήνουν πιο γρήγορα από ότι έχω συνηθίσει. Το CD player φαίνεται να διαχειρίζεται με μεγάλο σεβασμό την πληροφορία που υπάρχει στο δίσκο και ό,τι ακούσω από το υλικό αναφοράς είχε άφθονες λεπτομέρειες, πολύ καλή παρουσία και εικόνα με πολύ καλό βάθος και κίνηση. Ο ακροατής

Ο επεξεργαστής Vibrato ES6168F της ESS έχει αναλάβει το decoding των σημάτων ενώ ένα FPGA της Xilinx την ψηφιακή επεξεργασία, στο CD player.

“τοποθετείται” σχετικώς κοντά στην υποθετική σκηνή και έχει μια αμφιθεατρική εικόνα όσων λαμβάνουν χώρα σε αυτήν, με καλό βάθος και δυνατότητα περιγραφής των λεπτομερειών, επίδοση η οποία πιθανότητα θα πρέπει να αποδοθεί στο ρυθμιστικό στάθμης του προενισχυτή το οποίο υπόσχεται -μάλλον- μεγαλύτερη ακρίβεια και ομοιότητα μεταξύ των καναλιών από ό,τι μπορεί να υποσχεθεί ένα κλασικό ποτενσιόμετρο, τουλάχιστον σε αυτή την κατηγορία τιμής. Ο θόρυβος του συστήματος είναι πολύ χαμηλός με αποτέλεσμα η δυναμική περιοχή και η περιγραφή δύσκολων έργων με μεγάλες διακυμάνσεις να κινούνται σε υψηλά επίπεδα. Χαμηλός είναι και ο θόρυβος στην είσοδο της φωνογραφικής κεφαλής την οποία, είναι η αλήθεια, δεν είχα την ευκαιρία να ακούσω όπως θα ήθελα ελλείψει μιας κορυφαίας κεφαλής mm (επιστράτευσα ένα Thorens TD166/TP63 με μια παλαιότατη Goldring Eroica, απλώς για να έχω μια αίσθηση για την αντίστοιχη είσοδο, αίσθηση η οποία ήταν πολύ καλή - με δεδομένες τις συνθήκες).

Η δοκιμή συνεχίστηκε με τα μέλη του συστήματος να διαχωρίζονται και να αντικαθιστούν ξεχωριστά τις συσκευές αναφοράς σε μια προσπάθεια αξιολόγησής τους και σε μεμονωμένη βάση, αφού είναι πολύ πιθανόν το να θελήσει κανείς να αποκτήσει μόνο ένα από τα μέλη της σειράς Majik. Το CD player, συγκρινόμενο με το P70/D70 ακούστηκε ιδιαίτερα λεπτομερές (επιβεβαιώνοντας την αρχική αίσθηση) με καλό ρυθμό και όγκο χαμηλά, αλλά το upsampling του Esoteric έκανε σαφώς τη διαφορά, ιδιαίτερα στις λεπτομέρειες των χαμηλών συχνοτήτων. Είναι αλήθεια ότι η Linn δεν δίνει λεπτομέρειες για το DSP που

Παρά τις καθαρές σχεδιαστικές τους γραμμές, τα περιβλήματα της σειράς Majik έχουν αρκετή δουλειά όσον αφορά το design. Αρκεί να δώσεις την απαραίτητη προσοχή στη λεπτομέρεια.

χρησιμοποιεί, αλλά αν κάποιος με υποχρέωνε να στοιχηματίσω, θα έλεγα -με βάση τον ήχο- και πάντα σε άμεση σύγκριση με το player αναφοράς, ότι δεν υπάρχει κάποιο φίλτρο upsampling στο δρόμο του σήματος. Ο Kontrol πλησίασε πολύ κοντά στον Melos ξεπερνώντας τον με άνεση σε θέματα θορύβου αλλά χάνοντας στην συνολική αίσθηση και στο ειδικό βάρος της παρουσίας στον χώρο, ενώ ο τελικός ενισχυτής, χωρίς να έχει τα περιθώρια του HCA3500 συνεργάστηκε απροβλημάτιστα με τον προενισχυτή και δεν διαφοροποίησε την συμπεριφορά του σε σχέση με τις αρχικές μου παρατηρήσεις, επιτυγχάνοντας αρκετά υψηλές στάθμες πριν αγγίξει τα όριά του. Η τελευταία δοκιμή, αφορούσε το mp3 decoding του player. Η δημοσιογραφική διαστροφή, εδώ, είχε καλλιεργήσει την υποψία ότι οι Σκωτσέζοι θα είχαν παραμελήσει αυτό το κομμάτι σνομπάρωντάς το, αλλά, τα γεγονότα απέδειξαν το αντίθετο. Όχι μόνο ο επεξεργαστής Vibrato φαίνεται να κάνει καλά τη δουλειά του, με αποτέλεσμα τα σωστά κωδικοποιημένα αρχεία να έχουν μια πολύ αξιοπρεπή (έως και audiophile - θα έλεγα...) παρουσία, αλλά και το user interface δουλεύει άψογα κάνοντας την περιήγηση στον δίσκο και στα folders που έχει αυτός, μια εύκολη υπόθεση (κάτι το οποίο δεν είναι αυτονόητο).

Τελικώς...

...παρά το γεγονός ότι τα concept συστήματα έχουν μια τάση να βρίσκονται σε μια μεσαία κατηγορία τιμής, αυτή η τριάδα της σειράς Majik απέχει αρκετά από τα να θεωρηθεί χαμηλού κόστους. Ωστόσο, και οι τρεις συσκευές είναι καλοσχεδιασμένες, με άφθονες δυνατότητες (στην πραγματικότητα δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι που να λείπει) και ενδιαφέρουσα κυκλωματική δομή, στοιχεία τα οποία εν τέλει φαίνεται να οδηγούν και στο ζητούμενο: Μια πολύ καλή ηχητική απόδοση (ως σύστημα αλλά και ως μεμονωμένες συσκευές) η οποία συμβαδίζει απολύτως με τις τιμές και (βεβαίως) το όνομα. Αν ψάχνετε για ένα πλήρες πακέτο με πολύ καλό ήχο και άψογη “εσωτερική” συνεργασία μεταξύ πηγών και ενισχυτών, τότε το Majik είναι κάτι που θα πρέπει να σκεφτείτε πολύ σοβαρά!

Ελάχιστοι διακόπτες για τους πολύ βασικούς χειρισμούς. Οι Σκωτσέζοι τοποθέτησαν το Eject αριστερά και το Power δεξιά...

avmentor

URL: <http://www.avmentor.gr>, ©Ακραίεξ Εκδόσεις 2008